

Giới thiệu Thạch Thảo Bất Tử

Truyện Thạch Thảo Bất Tử của tác giả Tôn Chủ Và Tôi thuộc thể loại ngôn tình hiện đại với nhiều màu sắc. Đó là một đêm trời quang mây tạnh. Trăng tròn lũng lẳng treo trên ngọn tre phía trước một gian phòng rộng, ngập tràn mùi trầm hương.

Nơi đây là Dương phủ, giàu có nhất ở ngôi làng dưới chân núi này. Trong khuê phòng, một nữ nhi váy tím, đang ngồi trước cửa vân vê vạt váy tím. Chợt bên ngoài có tiếng động, cô nương ấy cười khò: Đến rồi! Thời khắc ấy đến rồi!

Cô mặc vội chiếc áo choàng rồi nhảy khỏi cửa sổ, leo lên mái nhà. Trên mái, có ba tên thích khách áo đen đứng phục sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Đó là một đêm trời quang mây tạnh. Trăng tròn lũng lẳng treo trên ngọn tre phía trước một gian phòng rộng, ngập tràn mùi trầm hương.

Nơi đây là Dương phủ, giàu có nhất ở ngôi làng dưới chân núi này. Trong khuê phòng, một nữ nhi váy tím, đang ngồi trước cửa vân vê vạt váy tím. Chợt bên ngoài có tiếng động, cô nương ấy cười khò:

- Đến rồi! Thời khắc ấy đến rồi!

Cô mặc vội chiếc áo choàng rồi nhảy khỏi cửa sổ, leo lên mái nhà. Trên mái, có ba tên thích khách áo đen đứng phục sẵn.

- Ngươi là Dương Bạch Thảo!

Cô nương ấy không đáp trả chỉ cười lạnh:

- Cút! Mau cút khỏi đây!

- Mau giao Lục Tử và sách ma pháp ra đây! Cốc giáo chủ sẽ châm trước mà tha cho ngươi!

- Ta khinh!

Dương Bạch Thảo khẽ nhò một bãi nước miếng, về mặt lộ rõ sự khinh bỉ.

- Nếu ngươi còn cứng đầu, thì hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!

Đám thích khách ấy lên tiếng rồi rút thanh đao trên người ra, đồng loạt tấn công Dương Bạch Thảo. Dương Bạch Thảo đem cây sáo trong người ra, thổi một khúc nhạc, mọi cây cối xung quanh như chết yểu, cảnh liễu trước hiên phòng cô đang rung rinh trước gió chợt héo rũ rồi chết yểu. Đây chính là khúc ma thuật trong cuốn sách ma pháp kia. Chỉ cần kẻ nào nghe thấy đều trúng lời nguyền mà chết ngay tức khắc. Dương Bạch Thảo tấu xong khúc nhạc ấy thì ba tên thích khách bỗng bay hơi không thấy đâu. Trong đầu nàng hiện lên rõ sự bồn khoăn và lo lắng nhất thời. Bỗng từ đằng sau nàng, ba cái bóng đen bay vụt lên đem mũi kiếm sắc nhọn kia cắm xuyên qua người nàng. Chỉ trong tích tắc, Dương Bạch Thảo bỗng thấy cơ thể cứng đờ, mọi thứ hiện lên trong đầu nàng chỉ là một chữ đau. Máu từ ngực và eo chảy rò rỉ đỏ thẫm bộ y phục trên người nàng. Nàng mất thăng bằng, lăn lộn từ trên mái nhà rơi xuống đất. Con bạch Điều thấy chủ nhân ngã, bèn bay tới đỡ nàng. Dương Bạch Thảo nằm ngửa người trên lưng bạch Điều, hơi thở khó khăn, tay ôm chặt lấy vết thương đang rỉ máu. Nàng khẽ nói:

- Bạch Điều, đi tới núi Dương Xuân!

Bạch Điều hơi lưỡng lự nhưng cũng chịu cất cánh bay đi vì sự kiên quyết của nàng.

Đến núi Dương Xuân, chim thả chủ xuống một cái hang động nhỏ. Dương Bạch Thảo ôm vết thương lưng từng đi vào trong hang. Nàng đi tới cạnh một nam nhân y phục đen đang bất tỉnh dưới đất, tay nam nhân ấy ôm chặt quyển sách ma pháp, Dương Bạch Thảo khẽ lay người chàng, nàng gọi:

- Lục Tử huynh tỉnh lại đi!

Nam nhân ấy hai mắt nhắm nghiền, đôi lông mày lười mác hơi nhíu lại!

Dương Bạch Thảo biết Lục Tử đã trúng phải ma thuật của Cốc giáo chủ, chỉ không bao lâu nữa, nguyên khí của Lục Tử sẽ bị hút cạn, chàng sẽ chết.

Dương Bạch Thảo biết bản thân cũng chẳng sống được bao lâu, nàng gọi Bạch Điều ở bên ngoài vào:

- Bạch điệu, sau khi Lục Từ tỉnh lại, mi nhất định phải đưa chàng ấy đi, hiểu không!

Bạch điệu như không cảm tâm. Nó ngoảnh đầu quay đi, Dương Bạch Thảo thấy vậy vuốt ve nó, nàng nghẹn ngào nói:

- Bạch điệu, ta rất vui vì có một người bạn như mi.

Rồi nàng tiến lại gần Lục Từ, nặng nề đỡ chàng lên lưng Bạch điệu, rồi ra lệnh cho chim bay lên đỉnh Dương Xuân.

Đêm nay là đêm đất trời giao hòa, khí âm dương đều vượng, trăng đêm nay rất lạnh, nơi đỉnh núi Dương Xuân đây rất thích hợp cho việc làm phép. Dương Bạch Thảo run run cắn ngón tay, cho đến khi bật máu, nàng lấy máu mình khẽ vẽ lên trán chàng dòng chữ la tinh. Đôi mắt nàng khẽ rung, một màu xanh ngọc bích sáng lên, nàng khóc, vừa khóc vừa đọc lời chú. Ánh trắng dát vàng khẽ chiếu lên người Lục Từ. Hai mắt chàng khẽ rung rồi mở ra. Chàng thấy Dương Bạch Thảo đang nhìn chàng, đôi mắt nàng sưng lên vì khóc. Chàng thấy nàng đang ngồi bên bờ vực thẳm.

- Bạch Thảo! Muội muốn làm cái gì vậy?

Chàng cơ hồ cảm thấy có chuyện chẳng lành, chàng gất lên đầy lo âu:

- Đừng làm điều gì dại dột!

Dương Bạch Thảo đôi mắt ngẩn lệ, nghẹn ngào lên tiếng:

- Lục Từ, kiếp này muội may mắn khi gặp được huynh. Lục Từ, huynh hỏi muội, có muốn cùng huynh đi phiêu bạt khắp nơi hay không, câu trả lời của muội là “không”. Muội xin lỗi, muội không thể cùng huynh đi tiếp được nữa. Lục Từ, kiếp này chúng ta có duyên nhưng vô phận.

Dương Bạch Thảo nước mắt đọng khóe mi, khẽ lấy cây sáo gỗ ra đưa lên mồm.

- Bạch Thảo nàng đừng làm vậy!

Lục Từ gất lên:

- Ta thà chết chứ không để muội đổi mạng sống cho ta.

Rồi chàng vùng dậy khỏi ma trận, lao tới muốn cướp lấy cây sáo của Dương Bạch Thảo. Dương Bạch Thảo vội diêm hai phát vào huyệt của Lục Từ. Chàng đứng yên bất động trong ma pháp nhìn Dương Bạch Thảo mà vô cùng bất lực:

- Đừng làm vậy được không? Ta xin nàng đấy!

Dương Bạch Thảo đưa cây sáo lên môi, tấu khúc nhạc ma thuật. Âm thanh vang lên đầy ai oán và rùng rợn. Xung quanh nàng, một màn khói đen bồng bao vây như những bàn tay từ dưới địa ngục ngời lên. Lục Từ, chàng thấy Dương Bạch Thảo đang khóc, giọt lệ của nàng lăn dài trên má, nàng khóc rất nhiều.

- Nếu có kiếp sau, muội xin hứa sẽ làm tân nương đẹp nhất cùng huynh sống chọn kiếp phu thê!

Trong tức khắc nàng chỉ kịp nói câu cuối cùng:

- Dương Bạch Thảo yêu chàng, ngàn kiếp sau vẫn mãi mãi như vậy!

Làn khói đen vây chặt quanh Dương Bạch Thảo, nàng mỉm cười, khóe môi máu đỏ rỉ ra. Trong tích tắc trước mắt Lục Từ, màn khói đen ấy đã cuốn Dương Bạch Thảo, nữ nhân của chàng đi. Nàng biến mất trong không trung, ngay trước mắt chàng. Cây sáo nàng thổi rơi xuống đất rồi gãy làm đôi.

Khi nàng không còn thì cây sáo này cũng không còn lành lặn nữa.

- Không thể nào!

Lục Từ hét lên đầy đau đớn. Chàng lao tới cầm cây sáo.

- Sao nàng ngốc vậy! Dương Bạch Thảo, nàng bỏ ta đi mãi mãi sao!

Gió ngừng thổi, trăng ngừng chiếu sáng. Buổi đêm âm đạm như khóc thương cho nữ nhân bạc mệnh ấy.

Rốt cuộc trăm năm sau ta có thể bên nhau được không.

--- -----

“Em ra đời trong chính cái nhìn ghê lạnh của mẹ mình. Em ra đời nhưng sống trong mình bằng sữa của người khác, lớn lên dưới bàn tay che chở của một cô hầu gái và bây giờ em đã là con của cô ấy.

- Thạch Thảo! Con hầu vô dụng này, mau lên đây! Tiểu thư hỏi tội mày!

Đằng sau giọng nói lạnh lạnh vọng ra từ tầng hai tòa dinh thự vọng xuống, một cô bé xấp xỉ 10 tuổi lững thững cầm chiếc dẻ lau cùng xô nước đi lên. Vừa đặt chân đến tầng hai, thì một cái đẩy mạnh từ bên cạnh khiến cô bé ngã dúi vào tường, xô nước trào ra một nửa đổ vào y phục, ướt nhèm. Cô bé ngược đôi mắt lên nhìn kẻ đã đẩy mình bằng con mắt hờ hững:

- Tiểu thư có gì sai bảo?
- Nhìn xem! - Cô tiểu thư đồng đánh nọ chia con búp bê ra chỉ vào chân của nó gắt - Mày lấy trộm đôi dày pha lê của nó phải không?
- Không! - Cô bé hầu gái nọ chỉ lắc đầu một cái rồi đứng lên xách xô nước toan ra chỗ khác ...
- Phụt!!!- Cô tiểu thư đồng đánh túm lấy mái tóc cột gọn của cô bé kéo dẹt lại. Cô bé hầu vì đau quá mà theo phản ứng vung cả xô nước vào người cô chủ.
- Rào!!! - Đằng sau tiếng nước đổ chừng 3 giây là tiếng khóc inh ỏi đánh đá của một đứa bé không biết lễ phép, luôn coi thường người khác.
- A...a...a...

Mặc cho cô ả khóc, cô bé hầu tay cầm chiếc xô rỗng chân chân đứng nhìn kẻ bằng la lối, khóc lóc như mưa. Nghe tiếng khóc, bà vú hốt hải chạy lên lớn tiếng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?... Ôi trời ơi tiểu thư của tôi! Cô làm sao vậy? Kẻ nào, là kẻ nào đã làm.
- Vú Liễu, là con bé kia! Là nó đã đổ nước, Vú mau đánh nó cho ta.
- Á à! Con danh xác xược này. Sao mày giám làm vậy với tiểu thư hả!

Chát!!

Sau tiếng nói chua ngoa, bà vú giáng một cái tát rất đau vào khuôn mặt bé nhỏ của cô bé hầu. - Mày không biết trời cao đất dày, mày không coi ai ra gì. Hôm nay, tao phải dạy cho mày một bài học!

Nói dứt lời, bà ta định dánh một cái tát thứ hai xuống khuôn mặt bé nhỏ ấy thì từ tầng 3, một người phụ nữ bước xuống thoát nhìn dáng dấp yếu điệu, khí chất cao quý đã biết ngay là Tịnh phu nhân là mẹ của cô tiểu thư đồng đánh kia rồi.

Thấy phu nhân đi xuống, tức thì bà vú khúm núm kể lại mọi chuyện cho phu nhân nghe, còn xuyên tạc đủ đường, nhìn điệu của bà ta không khác gì chó phục dưới chân chủ, nhìn bà ta xấu xa không kém gì Dung Ma Ma.

Còn cô tiểu thư, thấy mẹ thì chạy tới khóc còn to hơn lúc nãy , ăn vạ rằng:

- Mẹ! Con bé rề rách kia nó đổ nước lên người con. Mẹ mau đuổi nó ra khỏi nhà ta đi!

Vị phu nhân khẽ cau mày nhưng không nhìn cô bé hầu mà chỉ nhìn vào đứa con gái của mình:

- Vi Vi, yên nào! Theo mẹ, mẹ sẽ dẫn con đi chơi!

Rồi Tịnh phu nhân bế đứa con gái của bà lên cung chiều ẵm đi. Lúc đi qua Vú Liễu, bà hừ lạnh:

- Gọi người khác dọn đồng này đi! Khi ta về, đảm bảo rằng đồng bữa bọn này không còn.

Rồi bà đi qua cô bé hầu không liếc nhìn, hờ hững đến vô cảm. Cô bé hầu đứng nơi góc tường, giọt nước mắt mặn chát chàn qua khóe mắt.

“Mẹ! Con bao giờ mới được mẹ nhìn nhận đây?”

Đó là một buổi chiều hè mát mẻ, khi cô được Tịnh gia đưa đi dã ngoại trên núi. Cô chỉ đi với tư cách là một người hầu, dựa vào đâu mà cô được vui lây cùng họ chứ.

Không khí ở đây mới trong lành làm sao. Chim đua nhau hót râm ran, ve tấu khúc mùa hạ đầy rộn rã. Trên nền trời xanh thẳm, mây trắng trôi nổi bồng bềnh theo cánh chim bay. Ở một góc rừng, có gia đình nọ đang hạnh phúc vui vẻ bên nhau. Ở bên cạnh một con thác chảy xiết, một cô bé mang trên mình bộ đồ giúp việc cũ kĩ cô đơn ngồi ném từng viên đá xuống dòng nước. Từng viên một mang theo tâm trạng đa chiều, đau buồn, tủi hổ, cô đơn đều có. Tại sao cô không thể mạnh mẽ như cái tên của cô. Người ta nói, hoa thạch thảo vách đá còn sống mạnh mẽ được. Tại sao cô không thể được như vậy.

Đang ngồi thần thơ nghĩ ngợi, chợt một âm thanh lạnh lạnh đằng sau vọng lại. “Trời! Con tiểu quý ấy đến rồi!”

Tịnh Thu Vi mặt mày gian xảo chạy tới tới hùng hổ vô cùng, gắt lên:

- Này Thạch Thảo! Mày đang làm gì ở đây vậy? Mẹ tao gọi mày ra dọn đồ kìa.

Cô bé hầu đang định đôi co với Tịnh Thu Vi chợt nghe hai chữ mẹ thì vui mừng đứng bật dậy, toan chạy tới thì Tịnh Thu Vi nhanh tay túm lấy váy cô kéo lại:

- Mày khoan đi đã!

Cô bé hầu mím môi lại cau có hỏi:

- Cô chủ có việc gì sai bảo!

Tịnh Thu Vi khoanh tay huých mặt ra lệnh:

- Hái hoa cho tao!

Cô bé chẳng để bụng, vừa chạy đi được vài bước thì Tịnh Thu Vi lớn tiếng nói:

- Mày không hái hoa cho tao, tao sẽ kêu mẹ không cho mày đi theo trong chuyến picnic lần sau nữa!

Cô bé hầu gái nghe vậy mặt chợt tái mét, vội quay người lại :

- Đứng! Tôi làm! Cô muốn tôi làm gì. Tôi làm!

“Chỉ xin cô đừng khiến mẹ thêm ghét tôi. Chỉ xin cô đừng khiến tôi xa mẹ!”

- Hái cho tao. Tao muốn mày hái cho tao bông hoa màu tím kia!

Vừa nói, Tịnh Thu Vi vừa chỉ xuống khóm hoa màu tím mọc ở khe suối, cách chỗ cô bé đứng gần hai mét.

- Hoa thạch thảo??- Cô bé hầu tỏ ra khó xử- cách xa như vậy, làm sao tôi với được!

Trước phản ứng của cô, Tịnh

Thu Vi mặt mày ngang bướng đáp lại:

- Không thì tao đi nói với mẹ tao vậy!- Rồi xoay người, đi được dăm bước thì cô bé chợt giữ Tịnh Thu Vi lại, áp ứng nói:

- Tôi...tôi hái!

- Mau đi hái đi! Nhà tao sắp về rồi!- Tịnh Thu Vi huých mắt xuống đám cây dưới đó.

Cô bé hầu lúng túng nằm sấp người xuống nền đất, cố vươn tay túm túm lấy ngọn thạch thảo. Chỉ vài cm nữa thôi, sắp được rồi! Cô bé tự nhủ.

“Còn 5cm. Cố lên!”

- Còn 4cm Cố lên!”

- 3cm. Sắp được rồi!”

-Chạm được rồi!

Ngay khi cô bé nắm được ngọn thạch thảo thì reo lên vui mừng. Tịnh Thu Vi nghe vậy vội vã chạy lại xem. Chẳng may vấp phải hòn đá lao vào người cô bé hầu khiến toàn thân cô bé rơi khỏi vách đá. May sao túm được khóm thạch thảo, toàn thân lủng lẳng giữa vực sâu trăm mét.

- Cứu tôi với!!! Cứu!!!

Tịnh Thu Vi thấy cô bé hầu chơi vui thì vội chạy đi gọi mẹ. Cô bé hầu lúc này đã không khống chế được nỗi sợ hãi, Nước mắt dàn dụa, ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh.

“A...a mẹ tới rồi!” Cô bé reo thào. Tịnh phu nhân khuôn mặt lạnh nhạt đưa tay về phía cô bé:

- Đưa tay!!

Cô bé đưa đôi tay nhỏ nhắn lên, muốn nắm lấy tay bà, lòng đầy vui sướng.

“Chỉ cần mẹ nắm lấy tay con, con sẽ vui vẻ ôm lấy mẹ, bỏ qua những gì mẹ đã làm với con. Khi hai bàn tay sắp chạm vào nhau, dễ của khóm thạch thảo chợt đứt dần và tuột khỏi vách núi. Tịnh phu nhân vội vàng kịp nắm lấy khóm hoa ấy và cố hết sức kéo lên, sự lo lắng tràn ngập trên khuôn mặt yêu kiều

ấy cùng mồ hôi lấm tấm chảy. Cô bé sắp được cứu rồi. Cô sẽ ôm mẹ cô, sẽ gọi một tiếng mẹ. Sẽ hét to rằng “ Mẹ là mẹ của con!”. Ấy vậy, mây đen chợt ùn ùn kéo đến che lấp ánh mặt trời ảm áp.

Nhúm thạch thảo mà cô bé đang túm tách một tiếng xè làm đôi. Cô bé thấy mình như chìm gầy cánh rơi chậm chậm xuống vực sâu. Cô bé thấy, người phụ nữ đang gào thét điên cuồng trên kia, đang gào khóc trên kia, chột, nước mắt cô rơi lã chã. Cô ngoái đầu nhìn về vực sâu, nhìn về phía người mà cô gọi là mẹ , nói: “ Mẹ! Con là Thạch Thảo, là con gái của mẹ. Tên con mang một câu chuyện tình éo le. Con xin lỗi. Con mãi yêu mẹ!” Thân cô bé rơi tòm xuống dòng nước chảy xiết, tay cầm bông thạch thảo đã dập nát. Cô chìm xuống dòng nước xối xả cuốn cô đi cùng ngọn thạch thảo đã dập nát. Cuốn cô đến một nơi mà bố cô đang chờ.

Cô từng mơ ước có một người bố. Nhưng người trước mặt cô khi đang hấp hối đã kể với cô về một truyện tình bất hạnh và một sự thật bất ngờ. Cô chạy đi, chạy nhanh về phía dinh thự nguy nga lộng lẫy, nơi có người mà cô gọi bằng mẹ. Nơi có người mà cô gọi bằng cha đang ở đó. Cô đã từng ao ước có một gia đình hạnh phúc như bao đứa trẻ khác, thế nhưng..

- Không! Cháu không phải con ta, ta chỉ có hai đứa con là Tịnh Thu Vi và Tịnh Viễn! Cháu còn ăn nói hàm hồ, ta sẽ tống cháu đi!- Tịnh phu nhân lạnh lùng quay đi trả lời.

- Không phải vậy!! Phu nhân là mẹ con. Chính người đã đặt cho con cái tên Thạch Thảo....con...

- Câm! Ta cấm cháu nói bậy.

- Phu nhân..à không! Mẹ à nghe con nói đi.

- Người đâu! Mau lôi con bé này ra ngoài, và vào mồm nó 100 cái cho ta!

Tịnh phu nhân lạnh lùng ra lệnh. Tức thì hai người giúp việc đi vào, lôi cô bé ra ngoài. Cô bé nhìn mẹ của mình bằng đôi mắt tuyệt vọng đan xen nỗi đau khó tả.

“ Tại sao vậy mẹ? Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con. Tại sao phải làm vậy? Con là con của mẹ mà!

Chu Thủy ngồi đó, ngồi bên bờ vực thẳm, ngồi như người mất hồn, mưa tuôn xối xả ướt đẫm người mà vẫn không nói, không cười, mặc cho đám cận vệ lục tung cả con suối cũng không tìm được cô bé ấy, người con gái mà bà đã ruồng bỏ. Bì kịch năm ấy, lại tái diễn lại một lần nữa, lại là hoa thạch thảo.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Siêu sát thủ

Chap 2: Siêu sát thủ

- Con bé này có thể sống sót không?

Một người đàn ông tóc húi cua, mặc trên mình bộ vest đen, tay đeo nhẫn vàng có chạm khắc một con rồng đang uốn lượn, hờ hững hỏi vị bác sĩ đang khám cho cô bé trên giường. Vị bác sĩ tư nhân sau một lượt kiểm tra bên thớ phù một tiếng:

- Qua rồi! Sau hai tháng hôn mê, con bé đã tỉnh. Nhưng lão gia, ông muốn làm gì với một đứa trẻ như nó?

- Tao muốn luyện nó thành một siêu sát thủ!

Vị bác sĩ thờ dài nãy nè:

- Ngài chắc chứ? Yếu đuối như nó, làm sao có thể trở thành một siêu sát thủ!

Người đàn ông ấy đập điều thuốc trong tay, rồi đứng lên tiến về phía cô bé đang thiếp đi trên giường, khuôn mặt hết sức gian xảo:

- Khi tao vớt được nó, trên người nó có vết bớt chữ thập! - Kèm theo lời nói, ông ta kéo cổ áo cô bé xuống trễ ngang vai, giữa làn da trắng nõn, một vết bớt hồng hồng hiện ra. - Khi tao thấy cận vệ của Tịnh Gia lục từng bụi cây vách đá của con suối tao đã đoán được mẹ của nó là Tịnh phu nhân Chu Thủy. Bỏ của nó đã bại dưới tay ta trong lần ám sát ngày ấy!

- An Văn Tùng- Vừa nói, người đàn ông ấy vừa cười một cách man rợ:

- Tiêu gia bại dưới tay tao, cả băng đảng Kill bị ta tiêu diệt. Bây giờ, con gái hắn lại rơi vào tay tao. Quả là trời có mắt. Con bé này mang dòng máu của An gia, gia tộc của nó xưa nay đều khét tiếng mang năng lực dị thường, bây giờ cả gia tộc của nó bị tiêu diệt sạch sẽ không một ai sống sót, chỉ còn mình con bé này, há chẳng phải may mắn hay sao. Nó sẽ là vũ khí để tao tiêu diệt Lục gia, dành chiếc ghế lão đại trong hắc đạo.

Người đàn ông đó nói mang theo một ý cười độc ác cùng tham vọng vô cùng lớn. Ông ta quay sang dẫn dò thuộc hạ:

- Nghe đây! Từ giờ, bất kì thông tin gì về An gia đều phải đặt vào cấp độ bảo mật, nghe chưa. Kể cả việc tao sử dụng Qn Văn Tùng. Kể nào hé miệng, tao cắt lưỡi kẻ đó. Nghe rõ chưa!

- Rõ!- Tên thuộc hạ tuân lệnh rời đi.

Người đàn ông đưa tay vuốt ve chiếc nhẫn trên tay. Sẽ không lâu nữa đâu, tao sẽ thống trị hắc đạo, lúc ấy, Lục gia sẽ phải quỳ dưới tay ta. Nhớ đấy, thằng nhãi Lục Phong Thần.

- Nghe cho rõ! Người là ai!

- Tôi là AN THẠCH THẢO!

- Tôi là một người SIÊU SÁT THỦ!

“Thế giới trước mắt tôi, đâu cũng sẽ là máu. Kể nào nằm trong nhiệm vụ của tôi, tôi đều giết. Thế giới của tôi, không có màu trắng, chỉ tồn tại đen. Tôi là một đóa thạch thảo nhưng là thạch thảo đã nhuộm máu đỏ.

Rầm .ầm.ầm....

Một tia chớp rạch ngang bầu trời đêm. Tiếp đó là tiếng sấm vang dội như trống trời. Bầu trời lúc này như con mãnh thú hung dữ, khát máu, hung tợn muốn nhào xuống nuốt trọn nhân gian bé nhỏ kia. Gió thổi, mưa rơi rả rích. Con giông đêm nay thật lớn và to. Phía xa xa thành phố huyền ảo là một tòa dinh thự sáng ngập ánh đèn. Cây cối ngả nghiêng cùng tiếng gió gào rít lên từng đợt khiến cho tòa dinh thự càng trở nên u ám đáng sợ. Chớp lại lóe sáng, lạnh lẽo mang một sự chết chóc in hằn trong đôi đồng tử nâu nhạt. Một bóng đen ngời vất vèo trên mái hiên tầng thượng nhìn con mưa rả rích. Một sợi dây chỉ bé bằng dây cước đưa cái bóng từ tầng 5 xuống tới tầng 3 của tòa dinh thự. Nhanh như cắt, cô gái ấy đứng trước cánh cửa kính dày đặc, to đùng, khóa trái bên trong. Rèm tuy to cỡ nào cũng để lộ ra một khe hở nhỏ, ánh sáng từ ngọn đèn ngủ hắt ra đầy ám muội. Bên trong phòng là một người đàn ông đã bước sang tuổi 60 cùng một người con gái xấp xỉ tuổi cập kê. Trái trên gái dưới, hi vọng ái ố, cuồng nhiệt làm tình đến rung cả giường. Bóng họ leo lắt trước ngọn đèn cũng theo chủ thể rung lắc không kém. Toàn căn phòng mang theo mùi dục vọng đến ghê tởm. Cái bóng đen ấy cũng phải rợn người không muốn bước chân vào đó. Vì quả thực, sẽ làm dơ bẩn bộ trang phục trên người. Nhưng biết làm sao, đây là nhiệm vụ cấp độ B, ko làm, không được. Một sợi thép đưa vào lỗ khóa. Xoay phải xoay trái. Cạch một tiếng cửa kính bật mở.

Chà! Đôi câu nam nữ làm tình say sưa thật. Cửa mở mà không biết. Một trận gió lớn hòa vào trong phòng hất tung rèm cửa thổi bay mọi thứ, thổi bay mùi vị dục vọng.

- Ai???? Người đàn ông quát lên, rời khỏi cơ thể của ả đàn bà bên dưới vội quần khăn ngang người. Người đàn bà nửa run lên vì lạnh, một nửa run lên vì phía cửa hiên, đằng sau tấm rèm tơ lụa là một cái bóng đen.

- Là kẻ nào? Kẻ nào to gan dám đến tìm ta!

Cái bóng đen vẫn đứng im ngoài cửa sổ, rèm vẫn bay tung lên tạt vào tận giường của ông ta.

- Mày..mày giám giỡn tao!!!- Vừa nói, người đàn ông vừa móc dưới gối ra một khẩu súng lục, lên đạn, chuẩn bị bóp cò thì....

Phập!!!!

- A...a.. a...a!!!

Một con dao phi tới cắm phập vào lòng bàn tay người cầm súng. Máu túa ra như thác, bắn vào mặt người tình của lão. Cô ả hét lên kinh hãi toan chạy xuống giường thì vấp phải chân đập đầu vào tủ, bất tỉnh nhân sự. Người đàn ông tay vấy máu thấy mình không ổn thì bò xuống giường chạy, vừa chạy vừa la:

- Người đâu!! Người đâu!!...Cứu ta....cứu....

Lời chưa dứt thì một lưỡi dao sắc bén kề cổ. Ông ta run sợ ngược lên nhìn kẻ cầm dao van lạy:

- Tha..tha cho tôi đi! Tôi cần cò đập đầu! Xin ngài tha cho tôi đi!!

- Ông hưởng thụ đủ rồi!- Cái âm thanh lạnh lẽo của bóng đen vang lên như địa ngục- Chết đi!!!!

Phụt!!!!

Một đường cắt tuyệt hảo khiến đầu người đàn ông nọ lung lay, chỉ hện, chưa lìa khỏi cổ, máu hắt lên tường in thành một vết dài đáng sợ như nước mắt của những nạn nhân vô tội bị ông ta giết oan.

Thủ hạ đang canh giữ dưới tầng nghe tiếng động bèn chạy vội chạy lên đập cửa xông vào. Khung cảnh trước mặt họ thật kinh hãi và đáng sợ. Lão gia của họ đầu lủng lẳng trên cổ, mắt trợn ngược không thấy long nhãn. Máu me văng tung tóe từ tường đến cửa ra vào, lười dài, tím tái đến đáng sợ. Sấm chớp đoàng một tiếng rạch nát bầu trời. Chớp lóe sáng trên cơ thể ông ta, soi sáng dấu khắc trên trán còn mới toanh của ông ta, một bông hoa thạch thảo đỏ chói màu máu tươi.

- Là sát thủ hoa thạch thảo!!- Đám người thốt lên đầy kinh hãi.

Bên ngoài, trời vẫn mưa rả rích, tiếng khởi động của ô tô vang lên gần ngôi dinh thự xa hoa đang lảo loạn ấy. Một chiếc Apollo đen tuyền vun vút lao, xé toạc màn mưa dày đặc phía trước, hất tung vũng nước đọng trên đường, nghiền nát những gì nó đi qua.

Đúng vậy! Thạch thảo ngày ấy đã chết.... ..

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Rửa tay gác kiếm

- Thạch Thảo! Làm tốt lắm. Quả không hổ là đứa con gái nuôi do một tay ta huấn luyện.

Tại một ngôi biệt thự xa hoa sát via núi, tại một căn phòng cao nhất có tiếng cười sáng khoải cất lên, mang theo đi là lời tán thưởng.

Phía trước mặt người đàn ông trung niên là một cô gái mặc đồ đen, tóc cột cao, ngũ quan thanh lịch, môi hơi cong, cánh môi mỏng hồng như cánh sen, mũi nhỏ, gọn, cao, đôi mắt sáng u tối sắc lạnh, ẩn dưới đôi mày thanh tú, gương mặt không mang theo một chút cảm xúc gì.

- Tôi không phải con ông!- Cô gái lạnh nhạt trả lời, giương眸 như coi người đàn ông trước mặt chỉ là bụi.

- Thôi được, ta cũng không ép con!- Ông ta ngừng một lúc, lấy lại khuôn mặt nanh ma vốn có, cười:

Ông ta vừa nói, vừa tựa vào chiếc ghế quyền lực đã theo ông ta hơn một nửa đời người, tay vuốt nhẹ chiếc nhẫn chạm khắc hai con rồng. Mà hai con rồng ấy do chính con ả mà ông ta gọi là “con nuôi”, giết người đoạt được về cho ông ta. Bây giờ, ông ta đã đứng thứ 8 trong top 10 gia tộc quyền lực trong hắc đạo.

Cô gái nhìn khuôn mặt của người đàn ông chỉ nhếch mép cười chế diễu:

- Ông nghĩ tôi cần gì chứ! Cho dù tôi không cần thì ông cũng sẽ tự cho tôi đúng không?- Cô gái lạnh- Một cái chết tức tưởi như những đứa con gái nuôi khác của ông!

- Nói đúng lắm!- Người đàn ông đứng dậy khỏi ghế, vỗ tay tán thưởng. Khi tiếng vỗ tay ngừng, bốn mũi súng chĩa vào người cô lạnh lẽo đáng sợ.

- Nề người có công lớn với ta, ta sẽ cho người được chết sạch sẽ!

Lời ông ta vừa dứt thì cô gái hừ lạnh:

- Lão gia của tôi à! Ông đã nghe câu” Mèo già hóa cáo” bao giờ chưa?

Dứt lời, xung quanh cô gái là một màn khói xám che khuất. Người đàn ông chưa kịp hét lên thì một con giao cầm phập vào vai áo của ông ta với một mẩu giấy mặt:

“Tôi không phải con đàn”

Và dưới tờ giấy là một bông thạch thảo đỏ chói.

Khói bay hết, đám thuộc hạ nhao nhao lên:

- Lão gia, con bé đó chạy thoát rồi! Có đuổi theo không?

Người đàn ông ngồi lại ghế của mình tay gõ nhẹ xuống tờ giấy bật cười khanh khách

- Ha ha!! Con bé đó...haha...rồi sẽ lại...haha...trở về bên...ta...ahahaha!!!!

- Lão gia...hahaha..cô...ta..hihi..th khí...gây...cười...hahaha..

“Chết tiệt An Thạch Thảo! Con nhãi con này!”

- Chị bị điên rồi! - Giọng nói lạnh lạnh của một cô gái cất lên mang theo nỗi sợ hãi xen lẫn lo lắng cất lên:

- An Thạch Thảo, nghe em đi, giáo chủ tốt như vậy, ông ta coi chị như con gái, sao nỡ giết chị chứ!

- Mĩ Ái! Nếu em muốn chị sống, hãy để chị đi được không!

An Thạch Thảo vuốt giọt nước mắt trên khuôn mặt vạn người mê kia. Khuôn mặt cô trước người khác băng lãnh bao nhiêu thì trước mặt Mĩ Ái dịu hiền bấy nhiêu. An Thạch Thảo, cô không lờ dờ xa Lộ Mĩ Ái. Thế nhưng, không đi không được. Cô làm sát thủ gần 10 năm nay, giết bao nhiêu mạng người, đã đến lúc cô buông dao xuống buông cái danh sát thủ ấy xuống để làm một cô gái bình thường. Loài thạch thảo dù có đại tới mức nào cũng cần có ánh sáng để sống chứ.

- Chị từ bỏ em chỉ vì anh ta hay sao? Chị vì sắc quên bạn phải không?

Lộ Mĩ Ái nước mắt hòa với nước mũi, tùm lùm tùm la, khuôn mặt mỹ nhân bây giờ không khác trẻ con là mấy. An Thạch Thảo có chút mủn lòng, không nỡ, ngay khi cô muốn buông vali ra, thì ngoài cổng có tiếng còi xe vang lên ba tiếng. An Thạch Thảo thở dài, nắm chặt lấy vali, tay trái đưa lên xoa đầu Lộ Mĩ Ái:

- Ái Ái, Tư Viễn đến rồi, Chị đi đây!

- Không đâu! Em không cho chị đi đâu! Hic....

Lộ Mĩ Ái khóc nức lên như trẻ con, rồi rít giữ cho bằng được An Thạch Thảo ở lại. An Thạch Thảo lúc này cảm thấy vô cùng bối rối. Bình thường, Lộ Mĩ Ái vô cùng tâm lý và hiểu chuyện. Cô bé đã 20 tuổi rồi, tại sao vẫn còn hành xử như con nít vậy? Nhất là mỗi khi Văn Tư Viễn xuất hiện. Chẳng có lẽ, Lộ Mĩ Ái đang....

- Thạch Thảo, em đang nghĩ cái gì mà suy tư vậy?

Một giọng nói ấm áp từ đằng sau vọng lại, lời cổ cái kẻ đang suy nghĩ vớ vẩn kia tỉnh lại. An Thạch Thảo lắc lắc cái đầu, mỉm cười:

- Không có gì!

Văn Tư Viễn dịu dàng nhìn Thạch Thảo, giọng nói pha chút ý cười:

- Xe đang chờ ở bên ngoài, mau đi thôi còn kịp chuyến bay!

- Anh Tư Viễn, chẳng phải cái sân bay ấy là của anh hay sao, hoãn chuyến bay lại chắc không có vấn đề gì chứ? Chị em chúng tôi sắp xa nhau cũng nên cho một ít thời gian hàn huyên tâm sự chứ?

Lộ Mĩ Ái nãy giờ im lặng, bỗng lên tiếng, thanh âm nhẹ nhàng, mê hoặc nhưng có chút gì đó khinh miệt, coi thường. Cũng chẳng trách được, vốn dĩ cô bé này và Văn Tư Viễn có hiềm khích với nhau, nói thẳng ra, không mĩa mai nhau thì mới không bình thường. An Thạch Thảo trầm ngâm một lúc rồi lắc lắc đầu, quay sang nhìn người đàn ông quyền rũ nọ, cười khá ái:

- Chờ em một chút, em lên nhà lấy chút đồ!

Dứt lời, cô nhanh chân bước lên tầng. Thứ mà cô cần lấy chính là chiếc khuyên định vị do một người bạn hacker mà cô cứu thoát khỏi Lục gia trong lần truy sát Lục Phong Thần năm ấy chế tạo, nghĩ tới hẳn ta là cô lại thấy ớn lạnh. Tuy chưa biết mặt mũi hẳn thế nào, nhưng cô đoán ít nhiều, hẳn cũng tầm lão cáo già Hồ Báo kia. Xi!!! Không tại năm ấy cô bị thương ở tay, thì có lẽ, con dao vấy máu kia đã cắm vào ngực hẳn. An Thạch Thảo vừa nghĩ, vừa sờ vào vết sẹo trên cổ tay cô. Từ khi làm sát thủ cho đến nay, chưa ai có thể động được vào người cô cho dù chỉ là một sợi lông chân, huống hồ tên họ Lục đó chỉ cần một cái vung tay ra sau, không cần quay đầu lại đã có thể đoạt lấy con dao của cô, cứa rách tay cô. Quả không hổ danh là người đứng đầu Lục gia. An Thạch Thảo nguyên nửa có chút trầm trồ khen ngợi, nửa có chút lo lắng bất an.

- Choang!!!!

Vừa cảm đôi bông tai lên, thì dưới nhà vọng tới một âm thanh inh tai của tiếng thủy tinh vỡ, An Thạch Thảo vội vã lao xuống dưới nhà với tốc độ của một sát thủ:

- Chuyện gì vậy???

Dưới nhà, Văn Tư Viễn sắc mặt khó coi, tay chân luống cuống nhặt đóng thủy tinh trên sàn, Lộ Mĩ Ái mặt mày nhăn nhó gượng dậy khỏi thành ghế. Thấy An Thạch Thảo hốt hoảng chạy xuống, thì bật cười:

- Không có gì đâu chị! Em chẳng may vấp ngã, làm rơi đồng cốc trên bàn í mà.

- Sao em sợ ý vậy?

An Thạch Thảo nhìn cô bé mà trách móc. Văn Tư Viễn khuôn mặt thất kinh đỡ Lộ Mĩ Ái đứng ngồi lên ghế. Lộ Mĩ Ái hất tay anh ta ra với vẻ mặt chán ghét:

- Không cần! Tôi tự đứng dậy được!

Văn Tư Viễn có chút bối rối, quay mặt ra cửa sổ. Thấy bầu không khí có chút gượng gạo, An Thạch Thảo vội lảng sang chuyện khác, phá vỡ bầu không khí căng thẳng ấy:

- Cũng không còn sớm nữa! Chị phải đi đây

Vừa nói, An Thạch Thảo vừa vờn tay vuốt nhẹ mái tóc tơ của Lộ Mĩ Ái:

- Ái Ái, em ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, lúc buồn, cứ đến tìm chị, mà nhớ đi trong âm thầm, cốt đừng khiến ai để ý, nếu không, lão Hồ Báo sẽ không dễ yên cho chị đâu!

Lộ Mĩ Ái cũng không khóc lóc như lúc nãy nữa, thay vào đó, cô chỉ thờ dài buồn bã nói:

- Cũng không thể giữ chị lại để chăm sóc em cả đời được, chị đi mạnh khỏe nhé!

Vừa nói, Lộ Mĩ Ái vừa liếc nhìn Văn Tư Viễn:

- Nếu như hai người cưới nhau, nhớ gửi thiệp mời đến cho em, em sẽ đến chung vui!!

An Thạch Thảo gật đầu vui vẻ cười:

- Nhất định sẽ gửi, em sẽ làm phù dâu cho chị!!!

Sau khi cất hành lý lên xe, An Thạch Thảo quay đầu nhìn lại ngôi biệt thự trước mặt lần cuối “ An Thạch Thảo, kết thúc những tháng ngày đen tối đi, hãy sống thật vui vẻ, vì may mắn được có!”

- Tư Viễn, em thật may mắn khi có anh!

Văn Tư Viễn vừa đóng cửa xe lại, vừa ngạc nhiên bởi lời nói thốt ra từ cửa miệng cô gái trước mặt. Anh mỉm cười khẽ đặt lên má cô một nụ hôn nhẹ rồi đỡ cô vào trong xe, khởi động máy rồi lao vút đi, để lại trước công một làn khói huyền ảo.

Ngay trong phòng khách rộng lớn, đôi bàn tay trắng trẻo, tinh tế khẽ siết chặt lấy tấm rèm cửa sổ, rồi đặt tung nó ra một cách thô bạo, tiếng răng ken két nghiền vào nhau như muốn nghiền nát đôi tình nhân vừa rời đi:

- Tại sao chứ? Họ có quyền hạnh phúc, còn tôi thì không ư? Đừng mơ có thể cướp đi mọi thứ của tôi! Chỉ cần tôi muốn, tôi nhất định sẽ giành lại về. Cứ chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nam thanh nữ tú, ân ân ái ái

Hè qua đi, thu ghé sang mỉm cười dịu hiền với nhân gian. Ban tận từng cơn gió nhẹ, se se lạnh tạt qua làn da mỏng manh của con người tựa như muốn vuốt ve, mong tròn cho thỏa. Khắp một khu phố nhộn nhịp dăng kín lồng đèn cùng bánh trung thu, bày bán la liệt. Ái chà, tết trung thu đến mau thật. Xa xa còn thoảng thoảng tiếng trống kị lân, nghe mà gọi lên nỗi nhớ quá khứ xa xôi.

An Thạch Thảo khoác lên người chiếc áo gió màu đỏ son, chân đi đôi giày đỏ thêu hoa, tóc buông dài ngang vai, tay đeo chiếc túi hiệu Change, thanh cao đi bên cạnh người đàn ông vận người mê - Văn Tư Viễn. Hôm nay khi ra khỏi nhà, An Thạch Thảo đã dặn dò anh rất kỹ càng rằng:

- Anh là của em, chỉ em mới có quyền được ngắm anh. Vậy nên em yêu cầu khi anh ra ngoài, không được ăn vận quá nổi bật, tránh có kẻ liếc mắt nhìn trộm!

Văn Tư Viễn lúc ấy mặt mày á khẩu, đờ người một lúc mới bật cười khanh khách xoa đầu cô người yêu bé bỏng:

- Em đích thị là Văn phu nhân rồi đấy!

Ấy vậy cho dù Văn Tư Viễn có mặc giản dị đi bao nhiêu vẫn không thể làm giảm đi ánh mắt đắm đuối của các cô gái trẻ tuổi liếc nhìn anh bấy nhiêu.

Có những bà hàng bánh hàng thịt ghé tai nhau trầm trồ rằng:

- Ái chà trai xinh gái đẹp quả là hiếm thấy..

- Đúng đúng! Nam thanh nữ tú, họ sóng vai nhau thật đẹp đôi!

Những tiếng xì xào bàn tán ấy có lẽ, chỉ mình Văn Tư Viễn để tâm, còn cô gái An Thạch Thảo kia thì đang say mê ngắm nhìn chiếc bánh nướng trên bếp than hồng. Có lẽ từ khi trào đời đây là cái tết trung thu đầu tiên cô được hưởng trọn vẹn. 3 năm trước cũng vào ngày này, An Thạch Thảo nhận được nhiệm vụ cấp C từ tổ chức, đi giết một tay thám tử đang nắm trong tay bằng chứng có thể tố cáo Hồ Báo vào tù. Nhưng khi đến ngôi nhà của thám tử ấy, điều mà khiến cho An Thạch Thảo buông con dao xuống đó là: 1 nhà ba người đang quây quần bên nhau đón tết trung thu. Biết chuyện cô bỏ qua cho thám tử ấy, Hồ Báo đã nhốt cô vào nhà giam của tổ chức, ngày đêm cho người hành hình cô. Cô nhớ mãi, cái hình phạt dội nước sôi vào người. Cô đau đớn đến chết đi sống lại, thường thì vết bỏng sẽ để lại sẹo, nhưng không hiểu sao chân tay cô vẫn tuyệt nhiên không có một vết thương gì để lại.

- Nhìn xem Tư Viễn, chúng thật ngon!

An Thạch Thảo khẽ reo lên rồi nhìn người đàn ông sau lưng mình. Văn Tư Viễn này giờ mắt nhìn về một hướng, có vẻ phân tâm. An Thạch Thảo nhíu mày khó hiểu nhìn theo hướng mắt của anh, chỉ thấy phía trước là dòng người tấp nập qua lại.

- Tư Viễn, có chuyện gì sao?

- Thạch Thảo, em về nhà trước được không?

Vừa nói, Văn Tư Viễn vừa dúm túi bánh vào tay Thạch Thảo, dáng vẻ vội vàng:

- Anh có việc phải đi! Ngoan, lát anh về!- Rồi anh chen qua đám người đông nghịt, biến mất. An Thạch Thảo một mình đi dạo phố cũng chán, thôi thì về nhà nghỉ ngơi cho lành. Nghĩ bụng, cô rời khỏi khu chợ náo nhiệt, gọi người tới đưa mình về.

Văn Tư Viễn, chen vào nơi đông người tìm đi tìm lại một lúc vẫn không thấy người ấy đâu, cuối cùng anh thấy cái bóng ấy khuất sau con hẻm nhỏ thì chạy lại đuổi theo, cuối cùng cũng đuổi kịp. Anh dồn người ấy vào góc tường thờ đức:

- Em nói em không yêu anh, tại sao còn tới đây?

- Viễn, em không thể quên anh !Em ngày đêm nhớ anh, em không thể sống thiếu anh được!

Tiếng khóc thút thít khẽ vang lên, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp nọ khiến Văn Tư Viễn thêm đau lòng. Anh ép cô gái vào tường, áp sát hai khuôn mặt lại với nhau, hôn ngấu nghiến đôi môi đầy mê hoặc ấy

... ..

Bóng tối bao trùm toàn bộ không gian, chỉ không giám bao trùm toàn bộ ánh đèn ngủ trong căn phòng ấy. Giữa căn phòng là một chiếc giường lớn, ánh đèn ngủ giường như biết ý, chỉ giám cho một ít ánh sáng len lỏi lên da thịt của một người đàn ông vạm vỡ. Da thịt nóng bỏng khẽ va chạm vào nhau, người đàn ông ấy ra sức nhấn thật mạnh, vào thật sâu, ra ra vào vào, nơi ấy. Dường như anh ta đã quên mất mình là ai, hoàn toàn bị sắc đẹp che khuất mắt. Anh ta vừa nhấn sâu, tay vừa xoa nắn, mon trớn nhũ hoa đang nở rộ trước mắt. Da thịt của người con gái mới lớn quả thật rất tuyệt vời, nhất là của những tuyệt sắc giai nhân như cô gái này. Càng nghĩ, anh ta lại càng nhấn sâu hết sức, khiến cho cô gái bên dưới ưỡn người lên, túm lấy tóc anh, ấn sâu vào bộ ngực căng tròn của mình. Cô gái khẽ kêu lên đầy đau đớn nhưng cũng sung sướng:

- A... Viễn! Em đau quá, nhẹ nhàng chút được không?

Văn Tư Viễn, mon trớn bộ ngực kia một lúc thì trườn môi lên hôn ngấu nghiến đôi môi đỏ mọng kia:

- Anh yêu em Lộ Mi Ái!

“Đúng vậy, người anh yêu phải là tôi. Anh thuộc về tôi, anh là của tôi! An Thạch Thảo, chị đừng mơ cướp được anh ấy từ tay tôi!”

An Thạch Thảo vừa về tới biệt thự đã lẫn quay xuống giường thờ đầy mệt nhọc. Đi dạo phố cả một ngày dài khiến chân tay cô tê mỏi, Văn Tư Viễn tại sao vẫn chưa về? Anh bất ngờ rời đi, khiến cô không kịp hỏi, bình thường giờ này anh đã có mặt ở nhà, đó là thói quen sinh hoạt của anh. Vậy mà khi đi qua phòng ngủ của anh đèn vẫn tắt tối om. Có lẽ nào....không! Lão già Hồ Báo không thể làm gì Tư Viễn được. Căn bản ông ta không đủ quyền lực để đánh bại Tư Viễn. Ai bảo Văn gia đứng thứ 6 trong hắc đạo chứ. Cô lo xa quá rồi!

Nghĩ tới nghĩ lui, An Thạch Thảo thấy chóng mặt, bèn đi vào phòng tắm ngâm mình. Tuy cô và Văn Tư Viễn sống cùng dưới một mái nhà như cặp vợ chồng mới cưới, nhưng cô vẫn có cái tôn nghiêm của cô, cô luôn đem bên mình cái tư tưởng phong kiến lỗi thời rằng chưa cưới thì chưa được làm chuyện đó. Chuyện giao hoan thể xác là chuyện trọng đại cả đời con gái, sao có thể tùy ý muốn là làm được. Ấy vậy mà sau này, cái suy nghĩ đó của cô đã bị một kẻ hết sức đáng ghét lạnh lùng gạt bỏ và không những thế lại còn vô cùng coi thường nó.

Ngâm mình trong nước một tiếng, An Thạch Thảo quấn khăn quanh người đi ra khỏi bồn tắm. Mái tóc xoải dài xõa nhẹ ngang lưng nhỏ từng giọt nước trên chiếc khăn tắm, ẩn dưới lớp khăn tắm là một cơ thể tuyệt đẹp của một người gái lai dòng máu của gia tộc Royal quyền thế ở Anh. Ở cô mang một khí chất cao quý của một công nương Anh quốc. Nhưng cô nào có biết điều đó. Cô chỉ biết rằng, trên đời này cô có một người cha đã mất và một người

mẹ đã ruồng bỏ cô và mất liên lạc hơn chục năm nay rồi. An Thạch Thảo đứng trước gương ngắm nhìn khuôn mặt của mình mà tự nhủ. Có lẽ, sau này cô sẽ sống một cuộc sống khác, sống một cuộc sống không còn dính dáng đến máu tanh và cái chết. Nhưng có lẽ, ông trời không cho cô toại nguyện thì phải, muốn ép buộc cô quay lại con đường sát thủ như trước đây?? Có lẽ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Người bạn từ phương xa

Trải qua một đêm trăng thanh gió mát, hôm sau, mặt trời lên cao, nắng gắt chói chang bao phủ khắp ngôi biệt thự sát biển, làm sáng rõ căn phòng rộng lớn, trang trọng.

An Thạch Thảo đang say giấc nồng thì dưới nhà, chuông cửa cứ kêu vang không ngớt.

- Chết tiệt! Kê nào rảnh rồi giám phá giấc ngủ của đại nương!

An Thạch Thảo lồm bồm cau có xuống dưới nhà, ấn chế độ tự động mở cửa. Chiếc Cadillac đen bóng sang trọng tiến vào sân, làm cây cỏ hai bên lay động. An Thạch Thảo ngạc nhiên hỏi:

- Trời! Tư Viễn, cả đêm qua anh không về à?

Văn Tư Viễn dừng xe lại ngay trước mặt An Thạch Thảo, mở cửa đi xuống gập đầu. An Thạch Thảo thoáng thấy có cái bóng trong xe, bèn kinh ngạc hỏi:

- Ai trong xe vậy?

Lời cô vừa dứt, một cái chân thon dài thò ra khỏi xe, tiếp đó là cả thân hình thon gọn lộ ra. Gương mặt ấy....

- A!- An Thạch Thảo reo lên đầy phấn khích- Ái Ái, là em sao?

Rồi cô ôm chầm lấy người chị em mấy mùa chưa gặp. Ngót 2 năm trời qua mà nhìn Lộ Mi Ái trông khác hẳn. Không còn là cô gái mới lớn e thẹn, ngượng ngùng nữa, mà giờ đây, Lộ Mi Ái là một người phụ nữ, vẹn toàn vẹn mỹ, thân mình phát triển nhanh, gương mặt thì khôi ngô, quốc sắc thiên hương, khuynh nước khuynh thành. Một nét đẹp hơn hẳn những mình tinh khác. Thật đẹp hết chỗ chê.

- An Thạch Thảo!!!!- Lộ Mi Ái cũng vui mừng không kém ôm lấy An Thạch Thảo, hai ngón tay cái xiết chặt vào bả vai cô.

- Á! Ái Ái em nhẹ tay thôi, ôm gì mà đến mức cầu luôn vào người chị vậy?

An Thạch Thảo khẽ kêu lên vì móng tay của thiếu nữ kia đã cắm vào da của mình. Lộ Mi Ái vội buông An Thạch Thảo ra, lau khóe mi còn đọng nước mắt:

- Ai da....tại em xúc động quá !

Lộ Mi Ái cười đầy mê hoặc. Cô quay lại nhìn Văn Tư Viễn một cái nhìn khiến An Thạch Thảo suyt nữa nghi hoặc nếu không có câu nói tiếp theo:

- Anh rể à!! Chị em của vợ anh tới, anh cũng nên chuẩn bị thứ gì đó chiêu đãi tôi đi chứ!

Văn Tư Viễn gập đầu đáp ứng:

- Nếu em muốn!

Căn biệt thự này vốn dĩ chỉ là một nơi dừng chân để tá túc của Văn Tư Viễn và An Thạch Thảo, khi hai người dắt nhau đi khắp thế giới giới chụp ảnh cưới. Đám cưới của hai người sẽ được tổ chức vào tháng sau, vậy nên mọi thứ vô cùng gấp rút. Một đám cưới linh đình cho lão đại đứng thứ 6 trong hắc đạo quả là đáng. Sau hơn 3 tháng đi chụp ảnh cưới, hai người họ cùng Lộ Mi Ái lên trực thăng bay về Văn gia. Địa bàn của Văn gia quả thực không hề nhỏ chút nào. Trải rộng khắp mấy tỉnh liền. Tai mắt đâu đâu cũng có, chỉ hận không thể điểm mặt chỉ tên từng kẻ một. Máy bay vừa hạ xuống sân nhà, lập tức một hàng dài người giúp việc lẫn cận vệ dàn đều ra cung kính hai bên:

- Lão gia, phu nhân, chào mừng hai người trở về!

Rồi họ cúi chào lần nữa:

- Xim Chào Lộ tiểu thư!

An Thạch Thảo ngạc nhiên quay sang nhìn quản gia hỏi:

Mọi người và Ái Ái quen biết nhau sao?

- Là hôm qua anh gọi cho quản gia, kêu ông ta sắp xếp cho Lộ Mĩ Ái một phòng riêng!

An Thạch Thảo gật gù rồi nắm lấy tay Văn Tư Viễn cười đầy khả ái:

- Anh thật chu đáo!

Văn Tư Viễn chỉ mỉm cười không nói gì. Nếu An Thạch Thảo phát hiện, đây chỉ là một cái cớ thì sao nhỉ. Cô sẽ nổi điên lên chứ? Không, anh không thể để cô biết mối quan hệ của anh và Lộ Mĩ Ái được.

Sắp xếp xong xuôi mọi thứ, An Thạch Thảo đi vào phòng tắm xả nước vào bồn rồi ngâm mình trong đó. Hương thơm của mùi hoa lan cùng dòng nước ấm nóng vây quanh đánh bay mọi mệt mỏi trên người, đưa An Thạch Thảo đến với giấc mộng kì lạ.

Cộc! Cộc ! Cộc...

Ba tiếng gõ cửa vang lên, An Thạch Thảo bỗng tỉnh dậy khỏi mặt nước hỏi vọng ra:

- Ai vậy?

-

Không có tiếng trả lời. Cô sốt ruột hỏi lại lần nữa:

- Ai ngoài đó vậy?

Vẫn không có tiếng trả lời. Cô quay người lại bẻ tấm tức thì một luồng khí lạnh truyền đến làm cô khẽ giật mình nhìn sang bên cạnh:

Thất kinh

Ngay lúc này đây tâm trạng của An Thạch Thảo được biểu hiện rõ bằng hai chữ ấy. Một cô gái mắt to, đen, tóc xoăn từng lọn, cài một chiếc nơ đen trên đầu, trên người vận một chiếc đầm ngắn kiểu công nương anh đầu thế kỉ XX, đang ngồi trên bệ tắm, chân lúng lằng vờn nước xung quanh. Phát giác có người nhìn mình, cô ta đưa mắt ra nhìn. Tại sao? Tại sao lại giống nhau như vậy chứ?

An Thạch Thảo trong lòng thốt lên đầy kinh ngạc. Cô gái nọ dường như hiểu được ý nghĩ của An Thạch Thảo bèn nở nụ cười tươi rói:

- Con đừng nhìn ta như vậy!

- Con.....- Lúc này ngoài hai chữ ngạc nhiên ra thì An Thạch Thảo còn hai chữ nữa để miêu tả tâm trạng cô lúc bấy giờ. “Kinh ngạc“.

- Ai da!!! Tiểu Thảo à! Con đừng tỏ ra xa lạ với ta được không?

- Tiểu An? Cô và tôi quen nhau sao? Sao cô biết họ của tôi!

An Thạch Thảo đứng tim tại chỗ, hết trạng thái này đến trạng thái khác. Chuyện gì đang xảy ra thế này, một người phụ nữ không biết từ đâu xuất hiện, mang khuôn mặt y hệt An Thạch Thảo, cô nhớ rõ Văn gia canh gác vô cùng cẩn mật, trừ khi là lão gia hoặc cận vệ trung thành, mới được phép đi lại ở tầng trên trong dinh thự, hơn thế nữa, đâu đâu cũng có camera giám sát, có sao một cô gái lạ mặt, có thể đột nhập mà không bị ai phát hiện được?

- Con ngốc quá tiểu Thảo! Ta là một linh hồn, sao bọn người đó có thể thấy ta được!

- WTF !!!! Bà ...bà..là...ma..ư!

Ai nói sát thủ thì không sợ ma chứ, huống hồ còn là nữ sát thủ. An Thạch Thảo suyt nữa ngất xỉu. Cô gái nọ, gõ nhẹ một cái lên đầu An Thạch Thảo, khẽ làm bầm cái gì đó, nghe như là chữ cái la tinh. Chỉ lúc sau, xung quanh An Thạch Thảo, bỗng chuyển biến thất thường, không gian xung quanh như quanh vòng, quay vòng, đưa cô đến trước một tòa tháp cao, cổ kính. Linh hồn cô gái nọ nắm lấy tay An Thạch Thảo, huých mặt về phía đó nói:

- Theo ta!

An Thạch Thảo muốn khước từ nhưng cơ thể như có ai đó điều khiển, buộc cô tiến về phía tòa tháp. Họ đi vào trong tòa tháp, linh hồn nọ mới buông tay An Thạch Thảo ra, mỉm cười nói:

- An toàn rồi!

An toàn? Rốt cuộc cô ta nói vậy là có ý gì ? Cứ úp úp mở mở, thật khiến cho người khác khó chịu.

- Sở dĩ ta đưa con tới đây là để tránh một thế lực vô cùng lớn, đang theo sát con. Nếu hần nghe được cuộc trò chuyện của chúng ta, hần sẽ biết điểm yếu của con mà nhắm vào đó!

- Tôi không hiểu, tôi có liên can gì đến vấn đề này, mà mọi chuyện lại có thể căng thẳng như vậy.- An Thạch Thảo, bản thân cô thực sự đang vô cùng khó chịu.- Tôi không quan tâm ai đang theo sát tôi, tôi mặc kệ kẻ đó là ai. Cứ phá hoại cuộc sống của tôi, tôi sẽ giết không tha!

- Nếu ta nói, hẳn không phải là người bình thường thì sao?

Linh hồn đó khẽ cười một tiếng, khiến gai ốc trong người An Thạch Thảo nổi lên từng mớ.

- Vậy nên tiểu Thảo ạ! Con phải nghe ta nói!

Linh hồn ấy nhìn An Thạch Thảo như đang suy ngẫm, rồi chỉ vào mình:

- Có phải con đang thắc mắc, ta là ai? Phải không!

-... ..

An Thạch Thảo im lặng, không khẳng định, cũng không phủ định, chỉ im lặng như đang lắng nghe từng lời linh hồn kia nói.

- Ta là An Ý Lan! Là bà cô tổ của con!

- Cái gì cơ!- An Thạch Thảo kinh ngạc tột độ.- Bà cô tổ của tôi!

- Phải! Ngạc nhiên lắm phải không con! Ta là em gái của cụ con, tức là bà gì của cha con, An Văn Tùng!

- Cha tôi!- An Thạch Thảo khẽ kêu lên, người cha mà từ khi sinh ra, cô chưa từng được ông nhìn lần nào, bởi lẽ, ông đang nằm yên nghỉ ở một nơi mà cô không biết.

- Bà là bà cô tổ của tôi, vậy bà có biết gì về họ An nhà ta không?

Bà cô tổ An Ý Lan, thoáng trầm ngâm suy tư một lúc rồi ngồi vào bậc cầu thang, hồi niệm lại quá khứ:

- Tổ tiên An gia ta bắt nguồn từ Ý, họ là Aliess. Dòng tộc Aliess ta mang một năng lực lạ thường, hay nói đúng hơn là gia tộc phù thủy!

An Thạch Thảo rất đồi ngạc nhiên thốt lên- Phù thủy?

- Phải! Là phù thủy, bởi lẽ chúng ta có thể nhìn trước được tương lai, sử dụng thành thạo các loại bùa chú, dược liệu. Thậm chí có thể gọi hồn người đã chết lên. Nói thì có vẻ giống như bà đồng, thế nhưng so với họ, phù thủy chúng ta cao quý hơn nhiều! Ngoài ra, gia tộc Aliess, còn một năng lực đó là, mọi vết thương có thể tự chữa lành chỉ qua 3h sáng.

Thảo nào, một sát thủ như An Thạch Thảo, lại không có nổi một vết sẹo trên người. Ra là nhờ năng lực đặc biệt.

- Thế nhưng, gia tộc Aliess lại có một điểm yếu chí mạng đó là khí lực của phù thủy luôn có một giới hạn nhất định, phải tìm được một gia tộc khác mang khí âm, có thể kết hợp với khí dương của Aliess ta, hai bên âm dương trao đổi cho nhau mới có thể tồn tại lâu dài. Ông tổ Aliess đã tìm được một gia tộc khác hợp với hòa khí của Aliess ta, đó là Lục gia trang thời nhà Tần. Tổ tiên họ Lục đã đồng ý với một điều kiện, đó là gia tộc Aliess ta muôn đời sau phải làm hậu duệ cho Lục gia, bất kể có xảy ra chuyện gì.

An Ý Lan vừa kể vừa thở dài như hoài niệm về quá khứ huy hoàng ấy:

- Thế nhưng, có một gia tộc khác pháp lực vô biên, đặt một lời nguyên vào Lục gia rằng, sau này Lục gia sẽ tuyệt tử tuyệt tôn, con cháu đời sau sẽ không còn ai hết. Mà Lục gia chết sạch, tương đương với việc gia tộc Aliess sẽ chết theo, vì Aliess ta và Lục gia vốn thân thiết nên cụ tổ ta đã đảo ngược lại lời nguyên ấy chuyển sang gia tộc Aliess và vô hiệu hóa lời nguyên ấy bằng mạng sống của ông. Thế nhưng, sau thế chiến thứ hai, Anh trai ta đã rời gia tộc về Trung quốc để tránh tai vạ cho hậu thế đời sau, đổi họ Aliess thành họ An. Ấy vậy mà Aliess ta vẫn không thoát khỏi lời nguyên rửa áy.

An Ý Lan im lặng một lúc rồi nhìn An Thạch Thảo, đáy mắt lóe lên tia phức tạp:

- Vào ngày 13-6, hằng năm, là lúc sao chổi đi ngang qua trái đất, quyền năng của gia tộc ta, bị ghìm lại, mất hết toàn bộ sức mạnh. Có kẻ biết được, lợi dụng điểm yếu ấy mà tấn công gia tộc ta giết chết người nối dõi, cũng chính là An Cát, ông nội con. Khi ấy, ông nội con còn rất nhỏ. Vì thương con trai nên ông sơ con quyết định sử dụng phương thức, hoán đổi sinh mệnh Hai mạng người đổi lấy một mạng. Vì lúc đó, người trong gia tộc bị giết sạch, chỉ còn ta và ông sơ con, cuối cùng, cả hai quyết đổi mạng của mình cho An Cát để tiếp tục duy trì lời ước hẹn với Lục gia trăm năm trước.

- Họ An ta có một thời thật huy hoàng!

An Thạch Thảo khẽ cảm thán, nhưng rồi nét mặt cô thoáng hiện lên vẻ khó hiểu.

- Nhưng đó là chuyện của trăm năm về trước, có liên quan gì đến tôi?

- Tiểu Thảo à! Trong người con có một quyền năng đặc biệt giống hệt như ông tổ ta, khi con qua 23 tuổi, quyền năng sẽ tự tìm đến với con, lúc ấy con nên đề phòng có kẻ lợi dụng quyền năng ấy để đi độc bá vị trí lão đại trong hắc đạo giới. Khi ấy con sẽ là mục tiêu của rất nhiều người, con sẽ bị truy

lùng.

- Nguy hiểm vậy ư?

- Không chỉ nguy hiểm mà bản thân con sẽ bị biến thành con rối, bị kẻ khác điều khiển, sai khiến .

Không đợi An Thạch Thảo lên tiếng, bà cô tổ nói tiếp:

- Sở dĩ hôm nay ta đến tìm con là bởi vì gần đây, ta cảm nhận được một quyền năng vô cùng dữ dội, vì nó mà ta bị kìm lại, không thể siêu thoát được. Ta mới đến tìm con để cảnh báo với con nên cẩn thận.

Rồi An Ý Lan chợt nhứ chặt mây lại ho khan hai tiếng, một nửa thân dưới bà ta bỗng hóa thành đám khói xanh mờ nhạt:

- Tiểu Thảo à! Năng lực của ta sắp cạn,khi con qua 23 tuổi, ta sẽ lại đến tìm con, khi ấy con hãy tới toàn tháp này, hồi sinh lại linh hồn của ta! Con hiểu không!

An Ý Lan gần như sắp hóa thành khói, cố gắng nói nốt câu cuối cùng:

- Hãy đề phòng những người bên cạnh con, họ chỉ đang lừa dối con mà thôi!

Bà cô tổ nói xong thì biến mất hoàn toàn, mọi thứ chợt rung chuyển, trời đất quay cuồng, An Thạch Thảo không sao phản ứng kịp liền vùng vẫy kêu lên:

- A.. . .a.!!!

An Thạch Thảo hét lớn, chồm dậy khỏi mặt nước. Nhìn lại mọi thứ xung quanh, giật mình nhìn sang bên cạnh, không thấy linh hồn ấy đâu. Tất cả chỉ là mơ thôi ư? Sao cô thấy, nó lại giống thực đến kì lạ như vậy chứ. Rồi An Thạch Thảo soi mình dưới mặt nước, chợt phát hiện nơi góc trán mình có một nét chữ rất nhỏ, lóe sáng. Cô soi kĩ, phát hiện ra đó là chữ la tinh Aliess. Không phải mơ. Nó hoàn toàn là sự thực.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Không có tình yêu nào gọi là vĩnh cửu

Tại khu mua sắm sầm uất Royal Center, An Thạch Thảo một mình chậm rãi, bước đi ngắm nhìn từng quầy hàng xa hoa lộng lẫy, bộ nào ưng cô đều mua cả. Kể như Lộ Mĩ Ái đi cùng cô thì có phải đỡ buồn hơn không. Thế mà con bé này lại kêu mệt, không muốn ra ngoài. Từ sau cái giấc mơ kì lạ kia, cô không còn gặp lại nữa. Cuộc sống yên bình khiến cô quá đổi nhàm chán. Chỉ ăn và hưởng thụ. Bỗng chốc khiến An Thạch Thảo trở thành kẻ được bao nuôi.

Lúc này, tại Văn gia....

- Máy người làm ăn kiểu gì vậy? Bần hết y phục của tôi rồi!

Lúc này, trước đám hỗn độn của bát đĩa, bộ y phục trẻ vai mỏng như tờ của Lộ Mĩ Ái bị dính một vệt dài sứt bò vang, sắc mặt của cô xấu không thể hơn:

- Tôi xin lỗi, Lộ tiểu thư, là do tôi sơ ý!

- Sơ cái con khi! Cô cố ý có phải không?- Lộ Mĩ Ái gắt lên, khuôn mặt hết sức hung tợn.

- Tôi ..tôi đâu dám! Tiểu thư.. xin...cô....

Xoảng!!!!

Lộ Mĩ Ái một tay hất văng mọi bát đĩa trên sàn xuống, đôi mắt to tròn trừng lên, chỉ tay vào cô hầu gái:

- Cút! Mau cút đi cho tôi!

Cô hầu gái sợ hãi chạy khỏi bếp, đúng lúc Văn Tư Viễn vừa mới dậy. Anh dụi mắt mơ hồ hỏi:

- Xảy ra chuyện gì vậy? Mới sớm ra đã ầm ĩ cả lên!

- Tư Viễn! Người làm nhà anh giám coi thường em! Anh nhìn xem!- Vừa nói, Lộ Mĩ Ái vừa chìa cái áo ướt nhem nước sốt ra, nũng nịu:

- Ướt hết cả áo người ta rồi!

Văn Tư Viễn thấy vậy tiến lại gần, thấy chiếc áo mỏng dính, ướt nhem dính chặt lấy bộ ngực thoát ần thoát hiện, không kiềm chế được ham muốn, đưa môi khẽ ngậm vào nơi căng tròn của cơ thể người trước mặt. Lộ Mĩ Ái khẽ rên lên một tiếng rồi đẩy Văn Tư Viễn ra, nũng nịu nói:

- Anh làm vậy, không sợ người khác thấy được sao?

Văn Tư Viễn khẽ cười một tiếng rồi bế thốc Lộ Mĩ Ái lên, chưa đến hai phút sau căn phòng của Lộ Mĩ Ái ở tầng 3 bị đập tung, Văn Tư Viễn đáp cô ta lên giường, ham muốn giục vọng dâng cao, anh một tay xé tan bộ y phục có như không có của Lộ Mĩ Ái, đáp qua một bên, hôn ngấu nghiến vào bộ ngực căng tròn của đại mỹ nhân trước mặt. Lộ Mĩ Ái kêu lên đầy ái muội, càng kích thích ham muốn tình dục của Văn Tư Viễn lên cao. Chỉ chưa đầu một tiếng, hai cơ thể lửa lò quần quýt lấy nhau, mồ hôi vã ra, cùng tiếng thờ dục của nam và tiếng kêu khan của phụ nữ.

- Viễn! Làm xong chuyện này, anh đưa em đi ăn được không?

Lộ Mĩ Ái đôi mắt mê man nhìn người đàn ông trên người mình, nhỏ giọng thì thầm.

- Nếu An Thạch Thảo nhìn thấy thì sao?

Văn Tư Viễn vừa ra vào vừa thờ hồn hên hỏi Lộ Mĩ Ái. Lộ Mĩ Ái cuoiif khảy:

- Em đã cho người theo dõi nhất cử nhất động của cô ta, đồ cô ta nhìn thấy chúng ta ấy!

- Được! Nếu em thích!- Vừa nói, Văn Tư Viễn nhấn sâu kịch liệt hơn khiến Lộ Mĩ Ái kêu lên đau đớn.

- Ừm...

Một dòng chất lỏng ấm nóng tràn ngập chỗ kín của Lộ Mĩ Ái khiến cô ta mê mẩn trong sung sướng. Còn Văn Tư Viễn, anh ta đang nghĩ gì, nghĩ về người đàn bà bên dưới mình hay một cô gái đang du sơn ngoạn thủy ngoài kia.

Ngoài cửa, một cô gái mặc trang phục người làm chứng kiến hết mọi thứ xảy ra trong căn phòng ấy khẽ túm lấy vạt áo:

- Lộ Mĩ Ái, cô cứ chờ xem!

Đạo hết trung tâm mua sắm Royal Center, An Thạch Thảo đi lượn vài vòng, thấy hơi chán bèn ghé vào tiệm cà phê ở khu phố phía Tây mới mở, lượng khách không đông lắm. Nơi đây không khí thoáng đãng, trong lành, rất tốt cho việc thư thái đầu óc, xả stress. An Thạch Thảo vốn không thích cà phê, dù cho nó ngon đến cỡ nào. Coi gọi cho mình một ấm hồng trà cùng ít điểm tâm, từ từ thưởng thức.

Nhìn xem, bầu trời thu thật đẹp. Cái đẹp ấy mang chút nắng của mùa hè, mang chút lạnh của mùa đông, là sự giao thoa, dịu dàng của mùa thu. Đây có lẽ là bức tranh chiều thơ mộng và tuyệt vời nhất của mùa thu. An Thạch Thảo khuấy nhẹ tách trà nhưng không uống. Cô như đang hồi lại quá khứ xa xôi...

- Mẹ à! Mẹ có khỏe không? Có còn nhớ con không?

Đôi mắt nâu, long lanh ánh nước, lóe lên một tia sáng màu xanh:

- Con nhớ mẹ lắm! Ở nơi đây con rất nhớ mẹ!

Vì tâm trạng không tốt An Thạch Thảo toan xách đồ rời đi thì chiếc khăn định vị trên tai tuột xuống. Cô cúi người nhặt nó lên, chợt nhớ ra cô còn một chiếc nữa. Cô khẽ vỗ đầu:

- Ai da.....Chiếc còn lại mình để trong túi áo của Tư Viễn! Sao mình bất cẩn vậy nhỉ?

Rồi An Thạch Thảo định bấm số gọi cho vị chồng sắp cưới thì đầu chợt nảy ra một suy nghĩ: “ Hay mình bật định vị lên, xem anh ấy có ở gần đây không nhỉ! Tạo một bất ngờ nhỏ “

Nghĩ bụng, An Thạch Thảo rút chiếc laptop trong túi xách ra, thao tác nhanh chóng, lướt qua lại trên bàn phím một cách uyển chuyển, chỉ trong giây lát, toàn bộ màn hình hiện thị bản đồ của thành phố B, một dấu chấm đỏ chói đang dần dần di chuyển về hướng màu xanh.

“ Trùng hợp quá! Tư Viễn đang đi tới quán cà phê này!”

An Thạch Thảo reo mừng trong lòng hứng khởi gấp laptop lại nhìn ra ngoài quán cà phê, thấy xa xa, có chiếc Bentley đang tiến lại, cách quán chưa đầy 50m. Cô nhanh chóng chạy núp vào một góc khuất của quán, thì bắt gặp đằng sau khóm lan, cạnh cửa ra vào sảnh 2, có một kẻ đang nhìn chằm chằm vào cô, vừa nhìn, vừa gọi điện cho ai đó. Linh tính cùng sự nhạy bén của một sát thủ máu bảo tên này chắc chắn không có ý tốt. Đúng như An Thạch Thảo nghĩ, tên đó sau khi biết được sự tồn tại của mình bị An Thạch Thảo phát hiện, bèn nhắm vào cửa sổ vụt chạy. An Thạch Thảo cười, đến cái nhếch mép cũng không thêm, lạnh lẽo vén tóc mai lên:

- Tên này chán sống rồi!

- Lô tiểu thư, An Thạch Thảo phát hiện ra tôi rồi! Tôi phải làm sao?

- Người hỏi ta phải làm sao?- Lộ Mi Ái nở nụ cười gian xảo:

- Để cô ta giết chết người đi!

- Cô.....

Người đàn ông đó nghiêng răng kèn kẹt:

- Cô không thể đối xử với tôi như thế được!

- Tất nhiên là có rồi! Ông muốn dữ mạng sống của ông, hay con gái ông?

Lộ Mi Ái nở nụ cười gian xảo, khiến người đàn ông đầu dây bên kia, không ớn cũng lạnh. Phải rồi! Vì con gái, ông sẽ đánh đổi mạng sống của mình!

An Thạch Thảo bật một cái nhảy vọt qua cửa sổ tầng 2, thân tiếp đất, lộn một vòng bịt dây đuôi bắt kẻ bám theo mình. Tốc độ của tên đó quá nhanh, khiến cô nhiều lần mất dấu.

- Không vờn nhau với người nữa!

An Thạch Thảo khẽ hừ lạnh, tốc độ tăng đột biến, bật lên không trung lộn một vòng rồi giống như tên bắn, lao trực diện vào người đang chạy phía trước.

- Khôn hồn đứng yên!

Người đàn ông nọ, không giám nhúc nhích vì lúc này đây, kẻ bên cổ ông ta là con giao trắng bạc sắc nhọn từng giết không ít kẻ như hắn ta, mưu mô xảo quyệt.

-Cô muốn gì?

Người đàn ông khẽ run lên hỏi. An Thạch Thảo dí sâu con dao vào cổ ông ta, vết hằn in rõ, dần dần tím lên, trực chảy máu ra.

- Kẻ nào sai ông theo dõi tôi?-An Thạch Thảo hỏi ngừ khi mang hơi lạnh.

- Muốn chém muốn giết tùy cô!

Đúng vậy. Ông ấy cũng ham sống lắm chứ! Ông ấy là vì mạng sống của con gái mình mới phải làm cái việc nguy hiểm này. Người đàn ông khẽ động đậy, một tấm ảnh từ trong túi ông ta bỗng rơi xuống chân An Thạch Thảo. Cô nhìn bức ảnh khẽ nhủ mày. Trong bức ảnh là một cô bé thoát 10 tuổi, mắt to, mũi nhỏ, môi chúm chím, tóc tết hai bên, trông vô cùng đáng yêu.

- Đó là con gái ông?

An Thạch Thảo hỏi, người đàn ông run run trả lời:

- Cô...cô muốn giết thì giết đi! Đừng hỏi nhiều. Lão già đây đã gần này tuổi đầu, không sợ mấy đứa nhóc như cô đâu!

Một luồng gió lạnh chợt thổi qua, người đàn ông trầm nghĩ, chắc mình chết rồi. Có lẽ mình đang ở địa ngục. Người đàn ông thở dài nảo nề.

- Mau cút đi!

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên, khiến người ta không lạnh mà chợt run bần bật. Người đàn ông trở mắt lên nhìn con dao đã bị An Thạch Thảo cắt vào túi, rồi ngạc nhiên nhìn cô quay người rời đi. Ông ta khẽ ừ ơ:

- Cô....

- Mau cút đi!- An Thạch Thảo lặp lại lời nói- Cút càng xa càng tốt! Tôi không muốn cướp đi người thân của những đứa trẻ vô tội!

- Cô...cô chẳng phải là sát thủ hay sao? Là kẻ mà chỉ cần động đến cô, cô sẽ không tha?

- Tôi không giết người vô tội, lại càng không phá hoại hạnh phúc của đứa trẻ khác. Huống hồ ông chưa làm gì tôi!

Người đàn ông đứng trơ tại chỗ nhìn bóng của cô gái nọ dần khuất mất, sau cùng ông ta cố nói thật lớn:

- An tiểu thư, tuyệt đối cẩn thận với những người bên cạnh!- Ông ta thấy bóng của cô dừng lại một chút sau đó, dứt khoát đi tiếp.

“Tôi nợ cô một mạng!”

An Thạch Thảo nhanh chân tiến về quán cà phê, đã thấy chiếc Bentley đỗ sẵn ở gần đó, cô ôm đầu than thở: “Mất hết cả bất ngờ!” Lúc đi vào không để ý, đến bây giờ mới thấy quán cà phê này thật thất thường. Nhân viên phục vụ rất ít, nhân viên ở quầy không thấy đâu, bày trí ở sảnh một tuy không nhiều đồ nhưng những thứ ở đây lại vô cùng xa xỉ và đặc biệt. “Chẳng khác nào một cái lồng chim...,khoan đã...lồng chim...”An Thạch Thảo mặt chợt biến sắc nghiêm trọng.” Không ổn rồi, đây có lẽ là một cái bẫy“. Suy nghĩ vừa dứt, lập tức, một viên đạn bay sượt qua người cô, cắm sau vào bức tường trước mặt.

- Khi thật!

An Thạch Thảo nhón chân bật lên bóng đèn tròn giữa sảnh quán rồi đu mạnh, thoáng cái đã đứng trên hành lang tầng 2. Cô vội vã chạy đi tìm Văn Tư Viễn, chạy hết phòng này đến phòng khác mà cô không thấy anh đâu. Bên dưới sảnh chính vì tiếng súng mà náo loạn, người người chen chúc nhau chạy ra, la lối om sòm

- Đứ yên!

Một khẩu súng bắn tia chữa vào gáy của An Thạch Thảo, lên nòng chuẩn bị bắn thì...

Bụp!!!!

An Thạch Thảo, chân xoay 360°, một cước đá xoáy vào mũi tên kia, chuẩn xác đến mức kinh ngạc. Tên áo đen ăn trọn cú đá, văng ra khỏi lan can, rơi xuống tầng 1, không những nát mặt tiền mà còn nát cả móng. Hầm rên lên một tiếng, gục tại chỗ. Thấy càng ngày càng có nhiều tên cầm súng chạy vào, An Thạch Thảo càng hành động nhanh hơn nữa, tốc độ tối đa chạy đi đập cửa từng phòng một, tìm Văn Tư Viễn. Đến cuối hành lang của tầng 2, cos 3 tên không biết từ đâu xông tới, nã đạn liên tục về phía An Thạch Thảo. Vì là súng giảm thanh nên cô rất khó xác định hướng bay của đạn. Cô núp gọn vào một góc tường, bên cạnh là cửa sổ. Hoặc là cô một mình đối đầu với đám áo đen kia để cứu Văn Tư Viễn, hoặc là cô nhảy khỏi cửa sổ để thoát đi sự truy lùng của bọn chúng. Nhưng cô đâu thể bỏ người cô yêu ở lại đây được, nghĩ bụng An Thạch Thảo bước ra khỏi góc tường, lao nhanh về phía ba tên áo đen kia, nhanh nhẹn né những viên đạn bay như mưa kia, bật cao, một đòn nhắm trúng tên gần nhất, dánh chân xuống đầu hắn, bất tỉnh nhân sự, khẩu súng rơi ra, cô còn chẳng buồn nhặt lên, đưa chân trước lên, xoay 360° quét ngã hai tên còn lại, dùng tay ghì một lực mạnh, bẻ gãy cổ hai tên còn lại. Xử lí xong ba tên, cô toan chạy đi tìm Văn Tư Viễn thì bất gặp hai hình bóng quen thuộc nọ, qua ô cửa sổ trước mắt, đang diu nhau thắm thiết đi về chiếc Bentley. An Thạch Thảo, cô nhất thời dờ người ra, câu nói của bà cô tổ An Ý Lan cùng lời nói của người đàn ông nọ vang lên trong đầu cô:

“Cẩn thận với những người bên cạnh!”

- Không!

An Thạch Thảo ôm đầu kêu lên. Là do cô quá đa nghi hay đó là sự thật. Không. Một người là chị em tốt của cô suốt mười mấy năm qua, một người là vị hôn phu của cô, tại sao cô phải nghi ngờ họ. Cô xấu xa quá.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Phản bội

Trời đã dần trở về đêm, khung cảnh sầm uất của thành phố B dần dần được chứng minh rõ. Nhất là khi ánh đèn của các tòa cao ốc, của các khu trung tâm mua sắm, của các toà trung cư được thấp sáng lên. Người qua kẻ lại tấp nập, xe trước bấm còi xe sau đòi nhường đường, khung cảnh với hoạt động huyền ảo ồn ào nơi phồn hoa đô thị ấy khiến An Thạch Thảo vô cùng khó chịu. Cô lái xe lảng sang con đường cao tốc bên cạnh. Con đường này vốn dĩ nổi tiếng là lắm container, tai nạn thường xuyên xảy ra ra, nên suy cho cùng, ít xe cộ nào dám đi qua. Giữa màn đêm đen kịt, một chiếc Apollo đen tuyền chạy vút trên đường như một vị sứ giả của thần chết đi tìm kẻ số tận. An Thạch Thảo, một tay giữ vô lăng, một tay day huyết thái dương đang vô cùng đau nhức. Cô dờ máy định vị lên, muốn tìm đường đến biển, không hiểu sao, lại nhấn vào nút phát GPS của Văn Tư Viễn.

“Phải tin tưởng anh ấy!”

An Thạch Thảo khẽ nhủ thầm trong lòng, nhưng chưa kịp tắt định vị đi thì cái nút đỏ trên màn hình bỗng nhấp nháy. Nút xanh là An Thạch Thảo và nút đỏ là Văn Tư Viễn, hai nút nhấp nháy liên tục, máy báo:

- Còn 50m

An Thạch Thảo nhú mày bối rối. Máy báo tiếp:

- Còn 10 m về hướng đông nam!

Két....k...é.....t...!!!

Âm thanh chói tai đến mức nổi da gà vang lên, xe của An Thảo đảo đảo vài vòng rồi phanh gấp, bánh xe bốc khói. An Thạch Thảo run rẩy nhìn sang bên phải. Qua ô cửa xe, cô thấy phía xa là chiếc Bentley màu trắng đỗ gần đó, một trai một gái đang dựa vào xe, quấn quýt lấy nhau, miệng lưỡi giao thoa. Thậm chí, người nam còn đưa tay xuống, luồn vào trong áo của người nữ. An Thạch Thảo bịt miệng lại, tâm trí rối loạn, ánh mắt đờ đẫn, hốc mắt dần đỏ hoe. Cô không giám tin những gì mình nhìn thấy là sự thực.

“Phải rời khỏi đây!”

An Thạch Thảo, vội gạt cản xe, nhấn ga lao nhanh về con đường mờ mịt phía trước. Chiếc Apollo đen tuyền nhẹ nhàng lách qua hai chiếc container, đi về phía cánh đồng ngô phía trước. Phóng qua một chiếc xe chạy ngược lại, Trái tim của An Thạch Thảo bỗng đập mạnh một nhịp khiến tay lái của cô chéch lên một đoạn, chiếc xe lao đảo rồi dừng hẳn. Lúc này cô phát hiện trên trán mình, dòng chữ la tinh kia phát sáng. Tại sao? Tại sao, tim cô lại đập nhanh như vậy. Như thế, nó muốn trào ra ngoài vậy.

- Lão đại! Lão đại! Ngài có sao không ?

Trình Phiên vừa lái xe, vừa lo lắng nhìn qua gương chiếu hậu, chẳng hiểu sao, lão đại của hắn đang yên đang lành, đột nhiên ôm tim ho dữ dội. Người đàn ông ngồi phía sau, ngừng ho, thanh âm trầm thấp, lạnh lùng trả lời:

- Không sao!

“Lẽ nào hậu duệ đã xuất hiện?”

Người đàn ông ấy khẽ nhíu mày lại, đôi mắt xanh, sâu thẳm chột ánh lên tia nhìn lạnh lẽo.

- Cháu không phải con ta!

....

- Con gái của ta là Tịnh Thu Vi!

... ..

- Anh yêu em! An Thạch Thảo!

... ..

- Hãy cẩn thận những người bên cạnh cô!

.....

- Họ chỉ đang lợi dụng con!

....

- Xin lỗi Thạch Thảo, anh xin lỗi!

“Đừng!!! Không được”!

Chúng ta kết thúc ở đây đi!

- Kh...ô...n...g..!

An Thạch Thảo ôm người bật dậy kêu lên. Mồ hôi vã ra như mưa, thờ hốt hên giữa đêm đen tĩnh mịch. Giác mơ vừa rồi thật kinh khủng. Cô không thể tưởng tượng ra rằng, mình sẽ bị phản bội như vậy. Cô

giật mình nhìn xung quanh, phát hiện ra mình đang ở trong phòng. An Thạch Thảo đưa tay bật công tắc điện khiến toàn căn phòng sáng bừng lên. Nhìn đồng hồ đã điểm 12h, cô vội vã rời khỏi phòng hướng lên phòng của Lộ Mi Ái. Cô phải tìm con bé ấy để nói chuyện. Cô không tin con bé ấy là kẻ tiểu tam. Nó vốn không ưa gì Văn Tư Viễn mà, chính nó nói với cô như vậy cơ

mà.Đi đến lầu ba, chợt có người kéo An Thạch Thảo lại, theo phản xạ của một sát thủ, cô huyếch cùi trỏ ra sau, xoay người ghì lấy cổ của người đó, kẹp chặt:

- Kè nào?

Người đó vừa dẩy dựa, vừa nói dứt quãng:

- Là em! Em là Xuân Nhiên!

- Xuân Nhiên?

An Thạch Thảo ngạc nhiên, buông tay ra, trong bóng tối mập mờ, cô thấy Xuân Nhiên ôm cổ ho khan, thờ không ra hơi, cô có chút áy náy:

- Có sao không Xuân Nhiên?

Xuân Nhiên Nhiên lắc đầu:

- Em không sao, chị ạ!

- Đêm hôm khuya khoắt, em không đi ngủ, còn lang thang ngoài hành lang làm gì?

Xuân Nhiên Nhiên lưỡng lự một lúc, rồi chợt ngó trước, ngó sau, hành động mờ ám này khiến An Thạch Thảo có chút khó hiểu.

- Chị! Em nói chị nghe chuyện này!- Xuân Nhiên Nhiên ấp úng một hồi lâu, mới chịu nói.

- Hồi sáng, em thấy Lộ tiểu thư với chị Lán Lán xích mích với nhau trong bếp. Lúc ấy lão gia cũng có mặt ở đó. Sau khi Lộ tiểu thư nguôi giận, em đến tìm cô ấy để xin cô ấy bỏ qua cho chị Lán Lán, nhưng khi lên phòng.....

Xuân Nhiên Nhiên nói tới đây chợt ngưng lại, đắn đo đôi chút:

- Chị Thạch Thảo! Không phải Xuân Nhiên vô lễ hay ghét cô Lộ Mi Ái đó, là em tận mắt chứng kiến, cô Lộ đó cùng với lão gia quan hệ tình dục với nhau!

“Quan hệ tình dục với nhau!”

An Thạch Thảo tròn tròn mắt lên đầy ngạc nhiên, trong đầu vang lên câu nói của Xuân Nhiên Nhiên. Cô nắm lấy cánh tay của Xuân Nhiên Nhiên, nắm rất chặt, run rẩy nói:

- Em nói láo! Hai người họ sao có thể! Cho dù họ có đưa nhau đi ăn, cho dù họ có dìu nhau lên xe, cho dù họ có ôm ấp nhau, thì đó cũng chỉ là tình cảm bạn bè giành cho bạn bè mà thôi!

“Tại...tại sao! Tại sao mình lại viện ra cái cớ ấy chứ, sự thật rõ ngay trước mắt, tại sao, cô phải tự lừa dối chính bản thân mình?”

- Chị không tin! Chị phải tìm hai người họ nói cho ra lẽ!

An Thạch Thảo vừa nói, vừa đẩy Xuân Nhiên Nhiên ra, loạng choạng bước lên tầng trên, tâm trí rối loạn.

Đến trước cửa phòng của Lộ Mi Ái, cô thấy cánh cửa khép hờ, không đóng, ánh đèn ngủ màu xanh nhạt hắt ra đầy ảm muội. An Thạch Thảo khẽ hít một hơi, trong lòng rối như tơ vò, khẽ bước đến cánh cửa, đôi mắt đang nhắm dần mở ra đón nhận hình ảnh trước mắt.

Thịch! Tim của An Thạch Thảo như ngừng đập một nhịp, trí óc cô trống rỗng, hai chân cứng đờ như dính tại chỗ, cánh tay đặt trên nắm cửa như chết cứng rồi buông thõng xuống không trung đầy bất lực.

Trước mắt cô không phải là cảnh Lộ Mi Ái đang nằm ngủ một mình như cô nghĩ. Mà ngoài Lộ Mi Ái ra, còn có sự xuất hiện của một người đàn ông, một người đàn ông mà cô rất mực tin yêu, Văn Tư Viễn. Đã sớm dự đoán được sẽ có cảnh tượng này xảy ra, có sao cô còn tự lừa dối mình. An Thạch Thảo chôn chân tại chỗ một lúc lâu, mới cất lên được một tiếng:

- Hai người!!

Thanh âm lạnh lẽo vang lên khiến hai con người đang quấn quýt nhau đầy nóng bỏng chợt lạnh ngắt cả người như đóng băng.

Lộ Mi Ái thấy An Thạch Thảo thì thét lên, ôm lấy cơ thể trần trụi. Còn Văn Tư Viễn thấy cô thì chết cứng, vội vã đẩy Lộ Mi Ái ra, mặc nhanh quần áo vào.

- Các người...giám đâm sau lưng tôi. Các người... các người có còn coi tôi ra cái gì không?

An Thạch Thảo, thét lên chói tai, rồi mím chặt môi, chỉ vào mặt người đàn ông nọ:

- Văn Tư Viễn, anh nói anh yêu tôi? Vậy tôi hỏi anh một câu: Anh yêu tôi hay yêu Lộ Mi Ái?

- Anh...- Văn Tư Viễn rơi vào cảnh “Tiến thoái lưỡng nan”, không biết nói gì hơn.

- Anh không cần trả lời nữa đâu! ,

An Thạch Thảo cười mà như không cười:

- Anh không cần trả lời nữa đâu! Hãy trả lời với chị em tốt của tôi kia kìa!

Rồi An Thạch Thảo quay người, lạnh lùng đến vô cảm:

- Tôi sẽ rời khỏi đây! Tôi và anh cũng dứt luôn ở đây!

Rồi cô buông một câu khiến người nọ vô cùng xấu hổ:

- Đồ phản bội!

Văn Tư Viễn thấy An Thạch Thảo bỏ đi vội chạy đuổi theo:

- Thạch Thảo! Đợi anh!

- Anh không được đi! Tư Viễn!

Lộ Mĩ Ái, khóc lóc giữ lấy cánh tay của Văn Tư Viễn. Văn Tư Viễn vội gạt tay cô ả ra:

- Xin lỗi! - Rồi đuổi theo An Thạch Thảo.

An Thạch Thảo đóng sầm cửa xe lại, lúc này, Văn Tư Viễn đã đuổi đến kịp, đập vào cửa xe, vừa đập, vừa gọi lớn:

- Mở cửa cho anh! Thạch Thảo! Mở cửa cho anh!

An Thạch Thảo liếc nhìn Văn Tư Viễn, buông thõng một câu:

- Tôi không yêu nổi kẻ phản bội!

Rồi phóng xe lao vút ra khỏi Văn gia.

Văn Tư Viễn theo một đoạn rồi không bắt kịp được tốc độ của Apollo, đành dờ dẩn nhìn cô gái ấy đi ra khỏi cuộc đời mình.

Văn Tư Viễn tâm trạng rối như tơ vò, quay người về lại Văn gia thì bất ngờ, một cái bóng đen vụt tới vùng năm đám về phía anh. Văn Tư Viễn nhanh chóng né được, dơ chân đá nhanh về phía cái bóng ấy. Thế nhưng, cái bóng ấy tốc độ như chớp, né đòn của anh rồi thoát cái đã đứng sau lưng anh, anh chưa kịp làm gì đã, một trường mạnh xuống gáy khiến anh bất tỉnh.

“Chết tiệt! Tại sao hôm nay mình lại không cho đám cận vệ canh gác cơ chứ!

Đó là lời nói cuối cùng, trước khi bị bắt đi của Văn Tư Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Người bạn IT

Sống như lá mùa hạ, chết như lá mùa thu, còn gì mà phải nuối tiếc...

An Thạch Thảo, nhấn mạnh ga xe, càng lao dữ dội hơn trên con đường cao tốc ven biển. Ánh mái trời thấp thoáng nhô lên từ phía đông, trời bắt đầu hừng sáng, từng tia sáng ảm áp lan tỏa khắp không gian. Trời hôm nay rất đẹp, rất trong. Nắng sẽ rất to, rất gắt. Nhưng sóng biển lại vỗ vào bờ vô cùng dữ dội, như tâm trạng của An Thạch Thảo lúc này. Cô lái xe mà chẳng biết mình nên dừng ở đâu, thậm chí cô đã dần coi Văn gia như nhà của mình. Cô đặt trọn niềm tin vào người đàn ông ấy suốt 3 năm qua để đổi lại được cái gì. Cô tin tưởng, hết mực chăm sóc Lộ Mĩ Ái, coi cô ả như đứa em ruột của mình để đổi lại sự lên lút qua lại với người đàn ông đó.

An Thạch Thảo ủ rũ, lái xe lên đồi thông gần đó, để tâm trạng thêm thoải mái. Vừa đỗ xe bên lề đường, cô đã gặp ngay người quen...

- Cô An!

Người đàn ông reo lên đầu tiên. An Thạch Thảo cũng ngạc nhiên không kém. Mới hôm qua, cô còn suýt giết chết ông ta.

- Lại là ông!

An Thạch Thảo tỏ ra chán nản, cũng chẳng phải người quen gì, cần gì phải tỏ ra ngạc nhiên cho cam

- Tôi...

Người đàn ông đó lúng túng, gương mặt hiện rõ sự ngại ngùng nên có:

- Cảm ơn cô An, ngày hôm qua đã không giết tôi!

- Tôi nói rồi! Tôi không bao giờ giết người vô cớ!- An Thạch Thảo chân thành nói. Người đàn ông cười gượng:

- Tôi thật là.....mà cô An mới sớm tinh mơ đã ra biển làm gì vậy?

An Thạch Thảo thở một hơi rồi dài:

- Tôi xin từ chối trả lời!

- Đã đến đây rồi thì nếu không phiền, tôi mời cô An về nhà tôi chơi!

An Thạch Thảo nhú mảy lại nhìn người đàn ông trước mặt, hừ lạnh:

- Ai biết ông có ý định làm gì với tôi nữa không!

- Ha ha! Cô đa nghi quá rồi!

Người đàn ông đó bật cười.

- Có ân báo ân! Có oán báo oán? Huống chi tôi và cô đâu có gì! Nào mời cô về nhà lão già này một chuyến!

- Cảm ơn ý tốt của ông, tôi...

- Cô cứ tới! Có gì mà ngại!

Sau một hồi đấu tranh tâm lý, cuối cùng cái bụng kêu không đúng lúc đã phản bội lại An Thạch Thảo. Không thể khước từ ý tốt của ông ta, cô đành chấp nhận qua thăm nhà ông ta một chuyến.

Nhà của người đàn ông nọ, nói nghèo quá cũng không nghèo quá. Nói giàu cũng không nói sai. Nhà của ông ta khá to, phải nói là biệt thự sát biển thì đúng.

- Nhà ông giàu có như vậy, sao phải nghe theo người khác, đi theo dõi tôi?

Người đàn ông đó trầm ngâm một lúc mới trả lời:

- Tôi là một thám tử! Kẻ biết đến danh tôi đã lợi dụng con gái của tôi để ép tôi theo dõi cô!

- Và cô biết đấy! Nếu tôi không làm theo, hoặc là con gái tôi chết, hoặc là tôi chết!

An Thạch Thảo tắt xe vào lề đường, ngay trước căn biệt thự của người đàn ông nọ, nghiêng đầu hỏi ông ta:

- Cho tôi biết, ai là kẻ đã sai khiến ông làm chuyện đó?

Người đàn ông thoáng chút do dự ấp úng trả lời:

- Nếu tôi nói....đó là Lộ Mĩ Ái, cô tin tôi không?

An Thạch Thảo thở dài:

- Lại là con bé đó!

Người đàn ông nhấn chuông cửa, chạy ra mở cổng là một bé gái nhỏ nhắn, đáng yêu. Chính là cô bé trong tấm ảnh hôm qua. Cô bé thấy bố thì reo mừng:

- A...a...a bố bố!

Người đàn ông đó bế cô bé đó lên hôn chụt lên má:

- Lâm Lâm của bố ngoan quá!

Rồi ông ta quay sang chỉ vào An Thạch Thảo nói nhỏ:

- Chào chị An đi con.

Cô bé thấy An Thạch Thảo thì cười tươi như hoa lớn tiếng em chào chị!

- Đứa trẻ rất dễ thương!

An Thạch Thảo thầm cảm thán trong lòng.

Cô bé thấy An Thạch Thảo thì lễ phép chào. Tuy là lần đầu mới gặp mặt, nhưng chị gái trước mặt cô bé có gì đó dễ mến, nhất là mùi hương thoang thoảng trên người chị ấy.

- Mời cô An vào nhà!

Người đàn ông đó dẫn trước, An Thạch Thảo đi theo sau. Sân nhà ông ta khá rộng, rợp ngát bóng cây bằng lăng tím.

An Thạch Thảo ngồi lại chiếc ghế gỗ dưới cây, đợi điểm tâm của Cần thám tử. Người đàn ông kia xưng họ Cần, tên Cần Minh còn cô con gái của ông ta tên Cần Am Lâm. Nghe Cần Minh kể, ông ta có một thằng con trai nữa tên Cần Am Hiền. Thằng con đó của ông ta rất giỏi về công nghệ thông tin, nghe đâu là một cao thủ IT khá nổi danh. Chỉ có điều, Cần Am Hiền này để tên giả nên không rõ mặt mũi anh ta ra sao.

- Cô An biết không! Tôi đã từng rất tự hào về thằng bé đó. Chỉ có điều.. - Người đàn ông không kìm được tiếng thở dài:

- Nó làm tôi quá thất vọng. Nó ánh sáng không đi, lại đi vào bóng tối. Năm ấy, nó mới 15 tuổi, nó rất giỏi về máy tính. Nó đã phá được hệ thống bảo vệ của một loại virus làm nhiều mạng cục bộ ngành giáo dục, được đặt cách cử đi du học sang Viện Công nghệ MIT (Massachusetts.)

An Thạch Thảo vừa uống trà, vừa gật gù nghe Cần Minh kể chuyện. Nhưng trong đầu cô thì cảm thán:

“Ông già à! Ông nghĩ, kẻ tạo ra virus chỉ đơn giản làm nhiều mạng cục bộ của bộ giáo dục thôi sao. Quá nhạt. Mục đích của kẻ đó chính là giúp mình được lên thẳng đại học, rồi được cử sang nước ngoài du học để trốn khỏi sự quản lý của phụ huynh thì đúng hơn. Nham hiểm! Quá nham hiểm!”

- Nó sang đó rồi, học hành lơ là, rồi dần thân vào xã hội đen, làm hacker cho bọn họ. Tôi đã cảnh cáo nó mà nó không nghe, còn muốn chọc điên lão già này. Bây giờ hành tung nó ra sao, tôi còn không biết. Một năm số lần về nhà, đếm trên đầu ngón tay!

- Không sao!- An Thạch Thảo cười:

- Con hơn cha là nhà có phúc!

Cần Minh cười khổ:

- Cô An, tôi biết cô tàn nhẫn máu lạnh. Nhưng cô đâu cần phải chà muối lên nỗi đau của tôi như vậy!

- Con trai ông nếu dính tới xã hội đen, tại sao ông không nhờ anh ta xử lý Lộ Mi Ái một thể?

Đây cũng là điều mà An Thạch Thảo băn khoăn này giờ. Cần Minh trả lời, hơi thở nặng nề:

- Tôi không liên lạc được với nó! Mỗi lần điện thoại nó tắt, hoặc là nó theo tổng giám đốc tham gia một vụ giao dịch bất hợp pháp, hoặc là nó đang đi huấn luyện ở những nơi không có sóng.

- Cơ ngơi của con trai ông cũng không nhỏ đâu nha!

Mặt trời đã lên cao, bây giờ đã gần 10h trưa, An Thạch Thảo, cũng nên ra về chứ nhỉ. Đang lúc muốn cáo từ ra về, thì cô bé Cần Am Lâm hí hửng chạy vào hét lên đầy vui mừng:

- Bố! Anh của con đã về!

Cần Minh nghe vậy thì hai hàng lông mày khẽ nhíu lại:

- Thằng nghịch tử ấy còn dám về đây nữa à!

- Bố à! Con trai của bố về thăm, lẽ nào bố không vui?

Một giọng nam trầm thấp, mang chút sắc bén vang lên như trêu đùa ông bố của mình. An Thạch Thảo thoáng thấy giọng nói ấy quen quen nhưng vẫn bình tâm uống trà. Vì cô muốn biết, khi hai bố con người họ đầu trí với nhau sẽ như thế nào. Cần Am Hiền hừ lạnh:

- Anh vẫn biết mò về đây cơ à?
- Tiểu Lâm bị bắt cóc, sao con có thể làm ngơ được!
- Anh vẫn nhớ mình còn có đứa em gái cơ đấy!
- Vì con là anh nó!
- Anh gì mà bỏ nhà đi biệt tăm, một năm về nhà được hai lần!
- Như vậy là rất nhiều rồi!
- Hừm! Mỗi lần về chưa được 30 phút, lại leo tót lên xe biến mất từ đấy!
- “....”
- Cũng may anh là con tôi! Nếu vào người khác, họ đã đánh cho anh tàn phế rồi!
- “....”

Cần Am Hiền nhất thời câm nín. Anh không thể ngờ, sau ngần ấy năm, người bố già vĩ đại kính yêu lại có thể thốt ra lời độc địa như vậy. Mà này giờ, mãi phân thắng bại với bố mà anh quên mất sự có mặt của một vị khách.

- Cô gái này là ai vậy bố? Đừng nói với con là cô gái bố bắt về làm vợ cho con đấy nhé!

Cần Am Hiền tỏ ra khó chịu:

- Cần Am Hiền con chỉ cần muốn là năm thê bảy thiếp đều có tất!
- Cái thằng cha ba hoa bốc phét!

An Thạch Thảo từ từ nhâm nhi tách trà trong tay, giọng không to cũng không nhỏ vang lên. Cần Am Hiền sững sờ nhìn bóng lưng cô gái trước mặt:

- Cô nói ai?
- Nói vu vơ trúng ai thì trúng!

An Thạch Thảo từ tốn trả lời.

- Ngoài tôi là “thằng cha” ra thì còn ai vào đây nữa?
- IT! Là anh tự nhận! Không phải tôi nói!

An Thạch Thảo đặt tách trà xuống quay người lại mỉm cười với người bạn lâu năm không gặp. Cần Am Hiền ngạc nhiên tột độ

- Lii Bertyl!

Đó là một ngày vô cùng xấu. Trời đổ bão liên tục trong mấy ngày. Lúc này tại một khu dinh thự xa hoa rộng lớn nằm sát biển, khi ấy, Cần Am Hiền vừa mới bị cậu thiếu gia họ Lục mua chuộc từ Viện Công nghệ MIT về. Cần Am Hiền lúc ấy phải theo anh em trong tổ chức để học việc. Sử dụng máy tính đối với cậu dễ hơn là cãi nhau với bố già nhà cậu. Ấy vậy mà vừa khởi động máy tính của nhà cậu thiếu gia ấy thì cậu như một phé vật. Nhiệm vụ của cậu là thiết lập hệ thống bảo mật cấp độ một cho Lục gia vì những ngày bão như thế này, thường xuyên có sát thủ của gia tộc khác đến ám sát thiếu gia nhà cậu, để lật đổ Lục gia, tranh ngôi lão đại. Vì lúc ấy, cậu còn quá non nớt nên vô tình để lộ một lỗ hổng trong hệ thống bảo mật nên có kẻ đã lợi dụng sơ hở đó trà trộn vào Lục gia. Có một kẻ đã đánh ngất Cần Am Hiền và nhốt cậu vào tầng hầm. Khi cậu suýt ngạt thở vì thiếu khí. Thì cánh cửa tầng hầm chợt mở rộng ra, một cô gái mái tóc ngắn, gương mặt xinh xắn chìa tay ra đỡ lấy cậu, cô bé ấy nói:

- Cậu bị bắt cóc vào đây đúng không?

Cần Am Hiền suy nghĩ một chốc: “Chắc mua chuộc cũng coi là bị bắt cóc”. Bèn gật đầu.

P/s: Hiền ca oi, anh lớn rồi mà suy nghĩ ngây thơ vậy!”

- Đi! Tôi đưa cậu rời khỏi nơi này!

Thân thủ của cô bạn đó vô cùng cao, một tay cấp nách Cần Am Hiên, một tay đánh ngất mấy cận vệ của Lục gia. Khi ấy, Cần Am Hiên chỉ biết thầm xin lỗi mấy người anh em.

- Tên gì?

Cần Am Hiên lúng túng hỏi cô gái trước mặt, khi họ cách Lục gia gần 1 cây.

- Lii Berty!

“Tên đẹp như người”. Cần Am Hiên thầm cảm thán. Nhưng cậu đâu có bit, tên đó chỉ là do An Thạch Thảo nghĩ bừa mà nói ra!

- Tên tôi dài lắm. Cứ gọi là IT!

- Ủm! - Cô gái ấy gật đầu nói tiếp:

- Dẫu sao tôi cũng không quan tâm!

- “...”

- Chào! Có duyên gặp lại!

Cô gái ấy quay người chuẩn bị bước đi, thì Cần Am Hiên vội kéo lại:

- Cho cô cái này!

Cậu vội móc trong người ra đôi khuyên tai màu xanh safia rất đẹp, tự hào nói:

- Tặng cô đó! Thiết bị định vị do tôi tạo ra. Vừa sử dụng được GPS, vừa có thể ghi âm hoặc nghe trộm!

- Cảm ơn!

Cô gái tên Lii Berty nhận lấy tấm lòng hào tâm, bèn đi mất. Khi bóng cô gái khuất dần, Cần Am Hiên cười ranh mãnh:

- Như vậy, chúng ta sẽ được gặp nhau!

Rồi cậu sờ vào túi, mặt thất sắc:

- Chết! Cái bộ định vị GPS đâu mất rồi? Không có nó, làm sao mình tìm được cô ta!

.....Ai đó một tay cầm khuyên tai, một tay cầm máy phát định vị, thú vị nghịch ngợm:

- Muốn theo dõi bốn cô nương ư? Chú tuổi gà!

--- -----*-----*-----*-----

Hi mọi người! Mem nào đang theo dõi đến chap 8 thì mình tin rằng, có lẽ sẽ có một chút hứng thú khi theo dõi mấy chap tiếp theo, đúng không(*~*~*)

Và Nanona cam kết, mấy chap đầu chỉ là nhạc dạo cho truyện tình đẹp mà gay cán hồi hộp, của cô gái phù thủy kiểm sát thủ và một vị tôn chủ âm thì ít mà lạnh thì vô cùng nhiều! L(^o^)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!!! ≥__≤ _(. _.)_

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Khúc li biệt

Giữa sân nhà rợp bóng bằng lăng tím, bên trái là mỹ nhân có cơ thể đầy đặn, ngũ quan thanh tú, y phục nhau nhúm, có vài vết bẩn, hẳn là nguyên một ngày hôm qua không chịu tắm.

Bên phải là nam nhân khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt dịu dàng, dáng người cao to, cả cơ thể toát lên mùi thư sinh nho nhã. Nhưng nghề nghiệp của anh ta lại hoàn toàn trái ngược.

- Nhìn cô càng lớn càng xinh!

Đó là câu đầu tiên mà Cần Am Hiền nói với An Thạch Thảo sau ngần ấy năm gặp lại.

- Còn nhìn xuống ngực tôi! Tôi chọc mù mắt anh đấy!

- Thật quá tàn nhẫn!

Cần Am Hiền thăm cảm thái nhìn cô gái trước mặt:

“Lii Berty đã không còn là Lii Berty”

- Ngọn gió nào đưa cô tới đây vậy?

An Thạch Thảo ngồi tựa lưng lên ghế:

- Duyên kì ngộ!

- Tiểu thư à! Làm ơn đừng lạnh lùng như thế nữa!

- Tôi không thích nói nhiều!

-“...”

Cần Am Hiền nhất thời câm nín. Tại sao, một cuộc hội ngộ đẹp như trong phim Hàn, mà trước sau đều bị cô gái không có tể bào lãng mạn phá hủy hết thế này.

Cuộc nói chuyện nhất thời rơi vào bế tắc. Mà người không còn chuyện gì để nói là Cần Am Hiền mới đúng. Còn An Thạch Thảo thì nhìn có vẻ vô cảm vậy thôi, chứ trong lòng đang rối như tơ vò. Cảm xúc buồn chán, đau khổ, ghen tuông nó đan xen vào nhau, vốn đã làm cho dây thần kinh mẫn cảm càng thêm nặng, vậy nên cô lạnh lùng nói kiệm lời cũng không thể trách.

Trời nắng gắt, ve kêu râm ran, nhưng không khí lại có chút se lạnh cùng gió biển mang vị mặn lạt tỏa khắp không gian. Có những khi, sự yên bình đem đến cho những người trong bóng tối như An Thạch Thảo một cảm giác bồn chồn, bất an. Và thật vậy, sự lo lắng ấy đã có lời giải đáp.

- Cô An!

Cần Minh từ cổng tiến vào, tay cầm một hộp buru phẩm cỡ nhỏ, đưa cho An Thạch Thảo. Cô nhận lấy rồi gỡ chiếc hộp ra. Bên trong, ngoài chiếc áo sơ mi trắng ra thì không còn thứ gì khác. Chiếc áo ấy khiến khuôn mặt An Thạch Thảo bỗng chốc biến sắc. Đây chẳng phải là chiếc áo mà Văn Tư Viễn mặc ngày hôm qua khi đuổi theo cô hay sao? Tại sao nó lại ở đây.

Nhận thấy sự thay đổi của An Thạch Thảo, Cần Am Hiền liền hỏi cô:

- Chuyện gì vậy?

Không thấy An Thạch Thảo trả lời, chỉ thấy cô lao nhanh ra chiếc xe đen đỗ ngoài cổng. An Thạch Thảo mở cửa xe toan bật máy định vị lên thì chợt nhận ra nó đã bị cô đâm thủng trong lúc say rượu ngày hôm qua.

- Chết tiệt!

Cô gõ vào vô lăng xe, đầu óc rối bời. Cần Am Hiền từ xa đi tới, hỏi vọng lại:

- Có chuyện gì vậy Lii Berty? Tôi hỏi nãy giờ sao cô không trả lời?

Cần Am Hiền! Đúng rồi, sao cô có thể quên mất anh ta là một IT cơ chứ.

- Tôi nhớ anh một chuyện được không?

Vừa nói, An Thạch Thảo vừa chỉ vào máy định vị:

- Bạn tôi bị bắt cóc, tôi cần anh sửa máy định vị để tôi đi tìm anh ấy!

Việc tìm ra Văn Tư Viễn không có gì khó với An Thạch Thảo. Bởi lẽ nếu anh còn mặc chiếc áo sơ mi này thì chiếc quần âu anh mặc khi bị bắt cóc sẽ chứa chiếc khuyên định vị mà cô vô tình để quên trong đó.

- Đơn giản lắm! Cô chỉ cần lấy con chip trong máy định vị ra, rồi lắp vào máy tính là có thể kích hoạt lại được!

Cần Am Hiền vừa nói, vừa liếc qua chiếc máy định vị mỏng manh bị đâm thủng một mảng, dây dợ lòi ra, không khỏi thờ dãi:

- Cô đúng là đồ phá hoại!

- Cút xuống!

An Thạch Thảo dơ chân đạp Cần Am Hiên xuống xe rồi đóng sầm cửa lại, thắt dây an toàn, nhả ga lao vút đi. Cần Am Hiên lần đầu tiên trong đời bị gái đối xử như vậy. Vì Đẹp trai mà bị coi thường, anh ta không phục. Nếu tên Trình Phiên cao ngạo mà thấy được cảnh này, rõ là anh ta phải đeo mào vào mặt rồi. Đang lúc suy nghĩ thì điện thoại của Cần Am Hiên đổ chuông, anh bắt máy, đầu dây bên kia, một giọng nói kiêu ngạo truyền đến:

- Cô gái này thú vị ghê, có thể đá cậu xuống xe mà không mảnh mai suy nghĩ, thật ngưỡng mộ cô ấy! Coi những kẻ có nhan sắc như cậu là cỏ rác!

- Trình Phiên! Thế tên khốn nhà cậu không có nhan sắc à!

Cần Am Hiên nghiêng răng ken két. Im lặng một lúc, anh chợt cười đầy mỉa mai:

- Nói với lão đại, tôi tìm được kẻ đêm hôm đó cưỡng bức đôi bàn tay ngọc ngà của ngài ấy rồi!

Trình Phiên nghe vậy, trầm lắng đầu:

- Cần Am Hiên, người chán sống rồi!

An Thạch Thảo nhả ga xe lao vun vút về phía ngoại ô thành phố B, nơi dấu đỏ đang nhấp nháy. Phải! Cô ghét anh, cô hận anh thấu xương vì đã phản bội lại lời ước hẹn của hai người. Cô nguyên rủa anh vì anh đã lén lút qua lại với chị em tốt của cô. Cô ghen tuông lồng lộn vì chứng kiến cái cảnh hai người đó quan hệ với nhau. Nhưng vì đuổi theo cô để dừ cô lại mà bị bắt cóc, rồi còn bị đánh trọng thương, cô ân hận vô cùng.

Xe dừng lại bên lề đường, cách dấu đỏ 50m, An Thạch Thảo mở cửa xe chạy với tốc độ như tên bắn về phía căn nhà hoang, nơi giam giữ Văn Tư Viễn. Nơi đây nằm ngay cạnh một bờ vực, bên dưới là dòng suối chảy xiết, xung quanh có rất nhiều tên đầu trọc canh gác. Mỗi tên trên tay đều cầm một khẩu súng ngắn. Tường chừng như có thể tia chết bất cứ ai. An Thạch Thảo núp gọn vào bụi cây cách đó 10m, đã tìm ra được lỗ hổng, toan chạy vào thì từ bụi cỏ bên kia, cô thoáng thấy một kẻ áo tím, bó sát người, tóc cột gọn, đeo khẩu trang, thân thủ nhanh nhẹn, thoăn thoắt lao tới đám đầu trọc áo đen kia, tay không súng độ nhau với chúng. An Thạch Thảo ngạc nhiên thốt lên:

- Lộ Mĩ Ái!

Thật không ngờ, một kẻ ít đi ám sát người khác như Lộ Mĩ Ái, lại có thể liều mình nện chết mấy tên to con có súng như vậy. Khi An Thạch Thảo hét bàng hoàng, thì Lộ Mĩ Ái đã xử gọn mấy tên kia, lao vào trong. An Thạch Thảo cũng chạy vào theo, khi đi qua đám đầu trọc vô dụng ấy, có một kẻ vẫn dư sức dơ súng lên định bắn Lộ Mĩ Ái, thì An Thạch Thảo đưa chân nhấn mạnh một cái lên tay hắn, tiếng súng kêu rắc, cổ tay hắn nhũn như con chi chi, bất tỉnh nhân sự.

Chạy đến đâu, cũng thấy mấy tên bảo vệ bị Lộ Mĩ Ái đánh cho rũ xuong. Có một vài tên còn gượng dậy được cũng bị An Thạch Thảo thủ tiêu nốt. Đuổi theo đến tầng thượng, thì An Thạch Thảo bị một đám người có súng tấn công từ mọi góc. Cô tưởng những tên này bị Lộ Mĩ Ái xử xong rồi chứ. Thế là một màn đọ sức giữa một cô gái tay không chiến đấu với mười tên áo đen cầm súng liên tục nã đạn về phía cô. An Thạch Thảo né những phát đạn mà chúng bắn tới, cô túm được một tên trong góc tường, lôi ra lần lá chắn, tay phải giữ chặt cổ áo hắn, tay trái bắt tay hắn bắn liên tục về phía đồng đội của hắn. Tên trên tay chết rồi, cô không ngần ngại đẩy hắn ra, liên tục ra trường xử đẹp những tên khác. Năm tên còn lại cũng bị cô xử nốt. Ngay lúc giao đầu tay không với một tên đồ con tay cầm dao, khiến An Thạch Thảo vô cùng khó khăn hạ khi hạ gục hắn. Cô đánh đòn nào, hắn né đòn đó, chuẩn xác như thể hắn biết từng đường đi nước bước của cô. Hắn nhanh nhạy bắt được sơ hở của người trước mắt, cầm dao đâm một nhát xuyên vào vai cô. An Thạch Thảo loạng choạng nhưng vẫn dư sức hạ được hắn. Cô ôm vết thương, ra sức lao về tên to con trước mắt đập hắn một cú, hắn ngã ra sau, người to, đè sập cánh cửa gỗ, cánh cửa ấy thông ra sân thượng. An Thạch Thảo lao người xông ra, muốn một đòn kết thúc hắn, nhưng ngay khi chuẩn bị đưa nắm đấm về phía hắn, thì từ đằng sau, một âm thanh rên rỉ vang lên khiến cô ngừng tay. Cô quay người lại. Cảnh tượng trước mắt khiến cô kinh ngạc, bàng hoàng. Người đàn ông mà cô yêu, đang âu yếm với một người phụ nữ. Ngoài Lộ Mĩ Ái ra thì chẳng còn ai khác. Anh ôm cổ cô ta, cẩn nhẹ vào đó, mon tron một lúc rồi như biết sự có mặt của An Thạch Thảo, anh ta quay lại nhìn, đôi mắt u tối ngoài ngọn lửa dục vọng ra thì không còn thứ gì khác. An Thạch Thảo chậm rãi tiến đến chỗ Văn Tư Viễn, từng bước, từng bước một vô cùng nặng trĩu đè nén xuống.

- Anh.....- An Thạch Thảo bắt giác mắt long lanh ngấn nước- Anh lại phản bội em...lần...nữa!

An Thạch Thảo gắng lắm mới thốt lên lời, cô nghẹn ngào như sắp không nói nổi. Văn Tư Viễn thất kinh tay buông Lộ Mĩ Ái ra, nhưng khi An Thạch Thảo bước tới gần, anh lại ôm Lộ Mĩ Ái lùi ra sau. Lộ Mĩ Ái nép gọn vào người anh ta như được cung sủng. Bước chân An Thạch Thảo như dừng lại, dò dẫm nhìn Văn Tư Viễn đầy đau đớn.

“Nhân lúc cô ta không đề ý, hãy đâm chết cô ta”!

Tên áo đen bị An Thảo đánh ngã ra khi ấy, chợt tỉnh lại, lao đảo đứng dậy. Hắn khẽ liếc qua Lộ Mĩ Ái, nhận được ánh mắt của cô ta, hắn cầm dao lao tới, một nhát đâm xuyên eo của An Thạch Thảo. Máu tươi từ eo cô chảy ròng ròng, loang lổ cả bộ váy trắng trên người. An Thạch Thảo dù đau những vẫn từng bước khập khiễng đi về phía người cô yêu. Tên áo đen thấy chưa hiệu quả bèn rút xoẹt con dao, máu bắn ra khiến An Thạch Thảo không đỡ được, khụy xuống. Cô không thể chết được. Cô muốn hỏi người đàn ông trước mặt rằng: “Anh có yêu em không?”

Phập!

Nhưng khi cô vừa đứng vững được, thì tên áo đen lại một nhát, xuyên con dao qua lồng ngực cô. Lần này, An Thạch Thảo đã không còn gắng gượng được nữa. Trước mắt cô, mọi thứ mờ nhạt. Thấy đối phương không còn sức kháng cự, tên áo đen dơ chân đạp một cú vào lưng. An Thạch Thảo lao đảo, ngã về phía sau, toàn thân chơi vơi giữa không trung. Lúc ấy cô thấy Văn Tư Viễn hét lớn:

- Thạch Thảo....

An Thạch Thảo, môi rỉ chút máu, khẽ mỉm cười. Văn Tư Viễn gào lên, nhìn cô gái trước mặt đang từ từ rơi xuống vực thẳm. Cô khóc, nước mắt chảy dài trên má, thấm vào vết máu trên mặt.

Chắc là cô khóc không, hay phải chăng là người đàn ông trên kia khóc vì cô. Cô biết, anh vẫn còn yêu cô mà.

“Tur Viễn, ngày chúng ta gặp nhau là ngày trời đổ mưa ngâu, ngày ấy, em vốn coi thường tình yêu vô cùng. Em cho rằng những kẻ có tình yêu là những kẻ ngu ngốc. Nhưng cũng chính bản thân m ngu ngốc vô cùng. Em yêu anh từ khi anh che ô cho em. Em yêu anh từ lúc anh chăm sóc em hết sức dịu dàng. Cuộc đời này, ngoài mẹ em ra, thì nh là người đầu tiên em tin tưởng, trao trọn tình cảm cho anh phải chỉ là một sai lầm? Tur Viễn, em chưa bao giờ hối tiếc khi yêu anh. Em yêu anh từ bao giờ, em không biết, anh yêu em từ bao giờ, hôm nay anh mới rõ”.

Con người chỉ khi nhận ra tình cảm trong những hoàn cảnh này thì mới biết trân trọng nó hay sao?

“Tur Viễn! Kiếp này ta có duyên nhưng không phận! Em xin lỗi, em phải đi trước!”

An Thạch Thảo nước mắt lăn dài, toàn thân rơi tùm xuống mặt nước chảy xiết, máu cùng nước mắt hòa trộn với dòng nước nọ, đưa cô về một nơi xa xăm

- Thạch Thảo! Đừng bỏ anh mà!

Văn Tư Viễn gào hét lên như muốn nói dòng sông kia trả lại người con gái ấy cho anh. Nhưng đã quá muộn, người con gái ấy sẽ không còn trở về bên anh được nữa, sẽ không còn mỉm cười nổi sáng trên bàn ăn với anh, sẽ không cùng anh đi dạo phố cổ như ngày xưa nữa, sẽ không cùng anh tay trong tay trải qua những ngày cực khổ nữa. Nụ cười ấy, giọng nói ấy, gương mặt ấy sẽ vĩnh viễn không còn cho anh thấy được, nghe được dù chỉ một lần nữa.

Đó là một khúc li biệt đầy xót xa và bi ai...

Tạm biệt người con trai em yêu!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đây là nhà của ta

Đây là nơi sóng biển đập chồm, là nơi mà ít con người nhỏ bé nào dám lui tới, là nơi mà các chum xã hội đen chọn làm con đường giao dịch vũ khí, thuốc phiện thoải mái mà không lo cục hải quan và cảnh sát biển tóm được. Trên dòng biển ấy, một con tàu sang trọng mang biển số 12***** đang dẫn đầu những chiếc tàu to lớn đi đến địa điểm giao dịch.

- Lão đại, tàu của Ngũ gia đến rồi!

Trình Phiên tay cầm ống nhòm, vừa báo cáo, vừa theo dõi con tàu chở vũ khí cỡ lớn đi tới.

- Còn bao nhiêu hải lý nữa?

Người đàn ông ngồi trên Boong tàu, lạnh nhạt hỏi.

- Còn 400 hải lý nữa!

Trình Phiên trả lời, thấy lão đại của anh ta cầm chiếc ống nhòm, nhìn chăm chăm về một phía, không phải hướng của con tàu của Ngũ gia, mà nhìn về một phía có thứ gì đó đang trôi nổi.

- Dừng tàu lại!

Lão đại của anh ta kêu dừng?

Trình Phiên ngạc nhiên tột độ. Lần đầu tiên lão đại của anh ta yêu cầu dừng tàu, chỉ vì một vật thể lạ đang trôi nổi.

Đương lúc còn đang ngạc nhiên thì anh nhận được một lệnh vô cùng hài hước.

Lão đại của anh ra lệnh:

- Cởi đồ, nhảy xuống biển, vớt người đó lên!

Trình Phiên á khẩu, mặt mũi đỏ gay vì ngượng ngùng. Nhưng là lệnh của lão đại, dẫu có như anh, không thể không tuân lệnh.

- Tiểu Thảo! Tỉnh lại đi con, tiểu thảo!

- Tôi.....

An Thạch Thảo hai mắt khê hở, bóng tối trước mắt, nước đọng khóe mắt khiến cô khó nhọc trong việc nhìn rõ mọi thứ. Nhưng cô chắc chắn có một giọng nói của ai đó bên cạnh cô. Cô dụi mắt mở hồ ngồi dậy, trước mặt là một cô gái vận chiếc váy tím, dài đến chân. Tóc lộn xoăn, xoa ngang lưng, gương mặt giống An Thạch Thảo như đúc từ một khuôn.

- Bà cô tổ!!

An Thạch Thảo khẽ thốt lên, bà cô tổ An Ý Lan gật nhẹ đầu. An Thạch Thảo ngạc nhiên hỏi cô ta:

- Bà..Chẳng phải sau 23 tuổi bà mới tới tìm tôi hay sao?

- Đúng là khi con 23 tuổi, ta mới được hồi sinh lại nguyên khí! Nhưng do niềm tin và khát vọng sống của con quá mãnh liệt, tiềm thức của con đã hình thành nên thế giới này! Con nhìn xem!

Bà cô tổ chỉ về phía trước và sau. An Thạch Thảo bây giờ mới để ý khung cảnh trời đất nơi đây mang một sắc màu lạ thường, bầu trời xám ngắt, cỏ cây thì trắng như tuyết, xa xa là cánh đồng thạch thảo đen sì như đầm lầy của địa ngục.

- Tiểu Thảo à! Ta biết con rất căm hận thế giới bên ngoài, ý thức sống mãnh liệt mà con có được là do sự căm thù mà ra! Vậy nên thế giới trong tiềm thức của con chỉ có xám đen và trắng,

- Bọn họ phản bội tôi!

An Thạch Thảo cắn chặt lấy môi, đến bật ra máu.

“Đúng! Bây giờ thế giới bên ngoài, đối với cô mà nói, chỉ có hai chữ hận thù.

- Muốn tồn tại, chỉ có “Tàn nhẫn”!

- Con không nên vì hận thù mà sống!

An Ý Lan nhíu mày thật chặt. Thiết nghĩ, chỉ có cách này mới có thể giam giữ được con ác quỷ trong người Tiểu Thảo nhà cô:

- Tiểu Thảo! Nhìn vào mắt ta!

Khi An Thạch Thảo nhìn vào đôi mắt tím của bà cô tổ, mọi thứ xung quanh như cỗ máy thời gian, đưa cô ngược trở lại tất cả thời điểm trong quá khứ. Thời điểm mà An Thạch Thảo cùng Văn Tư Viễn bên nhau.

- Đứng!- An Thạch Thảo hét lên- Cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!

Rồi An Ý Lan miệng lầm nhảm như đang niệm chú. Mọi thứ xung quanh bỗng chốc ngừng lại. An Thạch Thảo thều thào:

- Giết tôi đi! Tôi không thể chịu đựng nữa!

- Tiểu thảo!- An Ý Lan nói, ánh mắt cơ hồ buồn- Ta Xin lỗi!

Rồi cô đứng chếch sang bên phải, sau lưng cô, hai gương mặt thân quen đến nỗi phát tím hiện ra.

- Văn Tư Viễn! Lộ Mi Ái. Đồ phản bội!

An Thạch Thảo nghiêng răng kèn kẹt!

Nhưng Văn Tư Viễn không hề nói gì, ánh mắt đỏ của anh ta giống hệt ánh mắt anh ta nhìn cô, dưới cơn mưa ngâu. Ánh mắt đó khiến cô có chết đi cũng không quên được.

- Tiểu Thảo! Khi ta làm phép, mọi ý thức của con về người đàn ông ấy và cô Lộ Mi Ái kia sẽ biến mất! Ta xin lỗi nhưng vì con, ta buộc phải làm vậy!

Khi An Thạch Thảo còn chưa ý thức hết được lời mà bà cô tổ nói, thì mọi thứ xung quanh lại rung chuyển, xoay vòng vòng. Mọi chuyện xảy ra giữa cô,

Văn Tư Viễn, Lộ Mi Ái dần dần hiện ra sắc nét, rõ rệt.

- Thần chú Aliess ra lệnh cho các người, xóa hai người họ ra khỏi cuộc đời của nữ chủ ngay lập tức!

Rồi tức thì, những câu thần chú ấy bỗng chốc hóa thành hình người que, nắm tay nhau chạy thành vòng tròn xung quanh An Thạch Thảo, mỗi bước đi của chúng hóa thành lửa đen, thiêu rụi những quãng thời gian ấy thành tro bụi tàn, bay mất.

“Tiểu Thảo à! Khi ta thực hiện nghi thức làm phép này, con sẽ quên được hai người họ, mọi đau khổ mà họ gây ra cho con, sẽ không còn nữa. Thế nhưng, câu thần chú này cũng có nhược điểm đó là, khi con quên được người này thì con sẽ nhớ lại mọi chuyện về người khác. Ta biết trước khi quen Văn Tư Viễn, con đã từng trải qua một nỗi đau tinh thần vô cùng lớn. Vì nỗi đau ấy quá lớn mà quyền năng trong người con bộc phát mạnh, trong mơ con đã niệm thần chú ấy và quên lãng đi nỗi đau đó. Nhưng khi con quên đi Văn Tư Viễn và Lộ Mi Ái, chuyện về cô gái đó sẽ khiến con lạnh lùng tàn nhẫn trở lại. Nhưng ta thả để con quên đi cái thứ tình cảm rề tiền ấy, cũng muốn nhìn con cả đời không tơ tưởng đến chuyện ái tình! Tiểu Thảo à! Chỉ có tình yêu mới khiến mọi vết thương lòng được chữa lành!”

Bà cô tổ vừa khóc vừa nhìn An Thạch Thảo đang ngất lịm dưới chân bà. Thế giới trong tiềm thức của cô giương như đã có chút tia mặt trời rọi sáng.

----*----

An Thạch Thảo chợt bừng tỉnh, tròn mắt nhìn lên trần nhà, hơi thở gấp gáp. Cô vừa mơ thấy cái gì vậy? Lạ quá. Tại sao bà cô tổ An Ý Lan lại xuất hiện trong mơ của cô. Chẳng phải bà nói qua 23 tuổi cô mới được gặp bà sao.

An Thạch Thảo đầu óc mù mờ, đưa tay lên định xoa thái dương, thì bất gặp tay cô chẳng chặt, vô cùng nhiều dây dợ. Cô đang ở bệnh viện?

“Không bệnh viện không thể có phòng vip đến độ cao sang như vậy được!”

An Thạch Thảo ôm lấy đầu, cô nhớ, lần cuối cùng cô ý thức được là lần cô đột nhập vào Lục gia, ám sát Lục Phong Thần. Lúc đó, cô suýt giết được hãn thủ thuộc hạ của hãn tử đầu xuất hiện, thân thủ nhanh nhẹn, giao đấu với cô. Kết quả, không lại hãn, cô phải bỏ chạy. Trên đường chạy, cô vô tình cứu được một người rồi đưa hãn chạy khỏi Lục gia. Lúc ấy Mạc Phi Phi đang chờ cô trên xe....

- Không được..!

Hình ảnh người con gái xinh đẹp, sắc sảo hiện về khiến An Thạch Thảo ôm chặt lấy đầu, la toáng lên.

Mạc Phi Phi nở nụ cười với cô gái trẻ trước mặt, tay vẫy vẫy:

- Mau lên Tiểu Thạch!

Tuy cái chết đang cận kề, nhưng họ vẫn cùng nhau vượt qua nó.

- Chị Phi Phi, xem xem em có gì này!

An Thạch Thảo dơ hai chiếc khuyên tai định vị lên, nở nụ cười tươi như hoa nở.

Mạc Phi Phi gật đầu:

- Mau lên! Người của Lục gia đuổi tới rồi!

Băng!!!

Trong đêm đen tĩnh mịch, một viên đạn bay xoẹt qua tai của An Thạch Thảo, lao vút về phía trước, xuyên qua lồng ngực của người con gái trước mặt cô. Mạc Phi Phi đứng trân trân 3 giây, rồi từ khóe miệng, máu rỉ ra một vệt.

Băng!!

Một phát đạn thứ hai vang lên, xuyên qua eo của Mạc Phi Phi, máu tươi tràn ra thác, loang lổ, ướt đẫm chiếc áo trắng trên người cô.

- Chị!!!!

An Thạch Thảo thét lên, vội lao tới l, nhưng lộ Phi Phi lại không trụ được lâu, lập tức ngã đổ vào xe. Ga xe bị người cô đè lên, rồ lên một tiếng rồi lao vút về phía trước. An Thạch Thảo cứ vậy mà vừa khóc, vừa đuổi theo.

- Phi Phi! Chị nhất định phải trụ được, em sẽ tới cứu chị!

An Thạch Thảo nước mắt ràn rụa không thêm lau, chỉ lao người đuổi theo chiếc Cadillac màu đen kia.

Chiếc xe không chịu dừng, cứ thế lao thẳng ra đường cao tốc. Khi An Thạch Thảo đuổi đến, sắp tóm được đuôi xe thì một chiếc container lao tới gần, bầm còi inh ỏi.

Rầm!!!!

Tiếng động vô cùng lớn, vang xa 400m chấn động mọi thứ xung quanh. Mũi container, đâm sầm vào mũi xe cadillac đẩy mạnh chiếc xe khiến đầu xe bẹp dúm, nát bươm, văng ra xa rồi va vào ngọn núi gần đó.

Bùm!!!!

Chiếc xe nổ tan tành đến mạnh vụn cũng không còn.

An Thạch Thảo chỉ kịp thét lên một tiếng:

- Phi Phi!

Rồi bị khí lửa thổi bùng đến hất cô bay ra xa...

- Phi Phi!

An Thạch Thảo khóc thét lên, gào lớn:

- Chị đừng bỏ em lại!

Nỗi đau đớn quần quai, khiến An Thạch Thảo không thể chịu đựng nổi, liên ho dữ dội rồi ngã nhào xuống đất.

Cơ hồ có tiếng mở cửa, có tiếng bước chân đi vào, không nhanh cũng không chậm, nhàn tản bước vào, dừng trước mặt cô. An Thạch Thảo thở hổn hển hỏi:

- Các người là ai?

Người đó im lặng một hồi rồi trả lời:

- Lục Phong Thần!

Anh Thạch Thảo mơ hồ nhìn lên, chỉ biết anh ta rất cao, cơ thể cân đối, mặc vest đen, gương mặt góc cạnh, và đặc biệt, đôi mắt xanh kia đang đưa xuống nhìn An Thạch Thảo, tựa như mặt nước biển. An Thạch Thảo lao đao đầu óc quay cuồng, vội hỏi:

- Đây là đâu! Bệnh viện à?

Người đàn ông đó trả lời, một hết sức phũ phàng.

- Đây là nhà của ta!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bán thân

- Đây là nhà của ta!

Người đàn ông đó lên tiếng, thanh âm tuy trầm ổn mà sắc mùi kiêu ngạo. An Thạch Thảo tám mươi phần không hề bận tâm đến câu trả lời của người đó, tâm trí cô vô cùng rối loạn, cô khó nhọc lên tiếng:

- Sao cũng được! Bây giờ tôi có thể đi chưa?

-“...”

Cô có nói gì lỗ miệng ư? Không. Cô vốn hỏi rất lịch sự mà. Hay là người đó không nghe thấy. An Thạch Thảo hỏi lại lần nữa:

- Tôi có thể đi chưa?

Lần này vẫn là sự im lặng ngọt ngào đến đáng sợ. Người đó vẫn đứng bất động, đôi lông mày của An Thạch Thảo nhíu chặt vào với nhau. Bỗng trán cô có thứ gì đó cứng cứng, lạnh lạnh, chạm vào.

Cạch!

Tiếng lòng súng lên đạn vang lên. An Thạch Thảo, cô cũng đờ người.

- Nơi này không phải muốn đi là được.

Nhận thấy người trước mắt không phải tầm thường, An Thạch Thảo liền xuống nước:

- Được rồi! Nếu anh muốn, tôi không đi nữa!

Nhưng người đó đâu muốn để cô yên. Anh ta hừ lạnh:

- Cô nghĩ mình là ai?

- “...”

An Thạch Thảo im bật.

Người đó nói tiếp:

- Cô tưởng Lục Phong Thần ta, dễ bỏ qua cho cô ư?

Rồi người đó im lặng, lát sau anh ta cười khẩy:

- Còn được ta vớt lên từ dưới biển! Cô nghĩ ta để cô ăn không vậy à?

Giọng nói ấy thật hết sức kiêu ngạo, hống hách. Ấy vậy mà An Thạch Thảo không hề để tâm. Bởi lẽ tên ‘Lục Phong Thần’ như tiếng sét đánh bên tai khiến An Thạch Thảo nhất thời thất thần. Tiếp theo là đau đớn, rồi cuối cùng là hận thù xen lẫn sự phẫn khích khó tả:

“Phi Phi, em sẽ trả thù cho chị!”

An Thạch Thảo sắc mặt tối đi, cô nhanh chóng nắm lấy đầu súng, giật nhanh khỏi tay của Lục Phong Thần. Thoăn thoắt lách qua cánh tay rộng rãi của anh, một tay ghi cổ, tay còn lại chĩa mũi súng vào thái dương bên phải. Khoảng cách của hai người lúc này vô cùng gần. An Thạch Thảo đứng sau Lục Phong Thần run rẩy nhưng căm thù đến đánh sạt:

- Tại sao? Mặc Phi Phi có tội gì mà các người giết chị ấy hả? Tại sao?

Qua hình ảnh phản chiếu trên cánh cửa kính trước mặt, Lục Phong Thần tựa như thấy được, đôi mắt của người con gái sau anh có một màu xanh của ngọc bích, vô cùng khác lạ.

“Chính là cô gái này! Hậu duệ của Aliess”

- Lục Phong Thần! Tôi chưa cướp đi một thứ gì của anh, tại sao, anh lại cướp đi mạng sống của Mặc Phi Phi?

Crach!!!

An Thạch Thảo lên lòng súng, gương mặt như vô cảm

- Trời có mắt để tôi gặp được anh, hôm nay, tôi sẽ thay Phi Phi, trả món nợ này với anh!

Ngay trong giây phút An Thạch Thảo chuẩn bị bóp cò, thì bụng dưới của cô bị thứ gì đó ghi chặt, bỗng đau nhói. Tay cầm súng của An Thạch Thảo rơi lỏng ra, cô nhìn xuống bên dưới, thấy trước bụng mình là khẩu súng giảm thanh, mũi súng tì chặt vào eo, mang theo mùi chết chóc.

- Ngu xuẩn!

Lục Phong Thần hừ lạnh, đẩy mất mạng theo sự khinh thường vốn có.

- Hôm nay, cho dù có bỏ mạng tại đây, tôi cũng quyết phải giết anh!

Dứt lời, An Thạch Thảo đưa khẩu súng về phía Lục Phong Thần, bóp cò:

Bùm! Một tiếng, viên đạn bay xẹt qua không khí, cắm sâu vào bức tường dày phía trước.

“Không thể nào!”

An Thạch Thảo ngạc nhiên tột độ. Người đàn ông trước mắt cô, tốc độ còn nhanh hơn cả viên đạn. Khi An Thạch Thảo thất kinh quay người lại, một bàn tay to cứng, chạm vào cổ cô, đẩy cô về phía bức tường đằng sau, bóp chặt. Lục Phong Thần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào người trước mắt, anh hừ lạnh:

- Cô chán sống rồi!

An Thạch Thảo muốn chửi vào mặt cái kẻ ác độc trước mặt rằng “Quý đầu thai làm người”, thế nhưng khi nhìn vào đôi mắt xanh kia, cô lại im bất, chỉ biết dùng đôi bàn tay bé nhỏ kia để gỡ năm ngón tay to mà cứng trên cổ mình xuống:

- Thả tôi ra!- Cô thều thào

Bàn tay kia giương như nghe cô nói vậy lại càng siết chặt hơn. Lục Phong Thần nhìn An Thạch Thảo, ánh mắt lạnh như băng:

- Muốn giết tôi sao?

Bàn tay anh siết chặt cái cổ kia hơn nữa:

- Có phải cô cũng muốn, Mạc Phi Phi cũng chết theo?

- Phi Phi!

An Thạch Thảo ngạc nhiên tột độ:

- Phi Phi còn sống sao? Chị ấy đang ở đâu?

Lục Phong Thần không trả lời câu hỏi của cô, anh nhếch môi lên:

- Muốn gặp cô ta?

An Thạch Thảo gật đầu, nhưng dường như, cô cảm thấy có điều gì đó không ổn. Dẫu biết vậy nhưng cô chẳng buồn để ý. Điều quan trọng với cô bây giờ là Mạc Phi Phi còn sống.

- Vậy thì chịu trách nhiệm với tôi đi!

- “...”

Cái gì, cô có nghe nhầm không vậy? Không thể nào”

- Tôi...tôi đã làm gì anh mà tôi phải chịu trách nhiệm?

An Thạch Thảo lúng túng hỏi, khuôn mặt bây giờ chỉ có thể miêu tả như thế này: ●___●

Lục Phong Thần đã có chút hạ thủ lưu tình, tay anh nói lỏng hơn, ánh mắt cũng bớt lạnh hơn trả lời:

- Cô đã cưỡng bức tôi!

Trên mặt của An Thạch Thảo cơ hồ hiện lên ba chữ: Cái định mệnh. Cô không phục đáp trả:

- Lão đại à, tôi cưỡng bức anh khi nào và ở đâu?

Lục Phong Thần nhàn nhạt trả lời:

- Ở tại đây, ba năm trước!

An Thạch Thảo nhớ mưng mưng:

- Tôi đến để giết anh, chứ đâu có cưỡng bức anh?

Khi ấy cổ của An Thạch Thảo bị xiết chặt hơn. Lục Phong Thần ánh mắt hằn lên tia sát khí, khuôn mặt sa sầm:

- Cô đã cưỡng bức bàn tay của tôi!

An Thạch Thảo vừa nghẹn họng vừa á khẩu. Lục Phong Thần nói tiếp:

- Hoặc là cô theo tôi, hoặc là Mạc Phi Phi phải chết, tôi cho cô chọn!

An Thạch Thảo bị đôi bàn tay kia siết chặt đến hộc máu, cô thấy đầu mình sắp rụng khỏi người.

- Tôi theo anh! An Thạch Thảo tôi theo anh!

Cô điên rồi. Tại sao cô lại gật đầu cơ chứ. An Thạch Thảo cô không biết cái gật bừa vì tham sống sợ chết của cô lại khiến cho cuộc sống sau này của cô lúc vui, lúc buồn, thăng trầm đều có tất.

- Ngoan ngoan theo tôi! Cô sẽ được hoa hồng!

Đây là lời đe dọa hay là đang cưng sủng mình vậy?

Bỗng chốc An Thạch Thảo cảm thấy mình như đang kí khế ước bán thân.

“Nhưng thôi kệ. Cứ xuống nước nhường nhịn anh ta. Rồi mình tìm cơ hội trốn đi cũng được!”

An Thạch Thảo nghĩ bụng và cảm thấy mình thật thông thái. Lục Phong Thần nhìn kẻ tự cho mình là thông minh kia đang cười thầm, thì anh khẽ nhếch mép:

- Giám có cái suy nghĩ chạy trốn thì đừng mong Mạc Phi Phi trở về nguyên vẹn.

An Thạch Thảo nghe vậy thì nghiêng răng nghiêng lợi, nụ cười tự cho mình là thông minh chợt vụt tắt. Lục Phong Thần, anh ta nói đúng. Cô đúng là ngu xuẩn.

- Tôi biết !

An Thạch Thảo cố tỏ ra cứng rắn, vì cô không thể để cho ai kia nắm được thóp của mình.

Cộc Cộc!

Đương lúc suy nghĩ, thì tiếng gõ cửa vang lên làm An Thạch Thảo trở về với thực tế.

- Lão đại! Đã đến giờ!

Người bên ngoài là nam, giọng nói trầm thấp mang theo sự cung kính rõ rệt. Ở trong này, Lục Phong Thần lại nhìn mặt An Thạch Thảo mà nói:

- Từ giờ đến lúc tôi về, tôi muốn thấy cô bước xuống khỏi giường bệnh!

An Thạch Thảo trầm nghĩ:

“Tôi đang lết xuống rồi đây, còn bị anh bóp cổ nhắc lên nữa!”

- Cô đừng tưởng cô đủ sức xuống giường. Chẳng qua cô đang dùng thuốc cấm nên mới trụ được.

Rồi Lục Phong Thần thả bàn tay đang bóp chặt cổ An Thạch Thảo ra nhàn nhạt nói:

- Khi thuốc hết tác dụng, cô chẳng khác gì phế vật.

Lời anh ta vừa dứt, cả người An Thạch Thảo đổ ập xuống đất, cô hoàn toàn không còn sức để nháy mắt chứ đừng nói là gượng dậy. Hóa ra khi nãy, Lục Phong Thần bóp cổ cô lâu như vậy vì biết là thuốc trên người cô sắp hết tác dụng, cố tình giữ như vậy là để cô không bị ngã. An Thạch Thảo chỉ suy nghĩ đến đây thì thở hắt ra rồi ngất lịm.

Lục Phong Thần nhìn cô gái dưới chân mình một lúc rồi cúi người xuống bế xốc lên giường.

Anh vuốt nhẹ mái tóc cô sang một bên, nơi gót trán hiện ra chữ la tinh đang nhấp nháy sáng lên. Anh trầm nói:

- An Ý Lan! Người mà bà nói với tôi chính là cô gái này ư? Người con gái của trăm năm trước!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lục gia

Những người từng trải trong hắc đạo đều nói, Lục gia nhìn bên ngoài đã giống địa ngục bước chân vào thì chẳng còn đường mà ra. Có người bảo, trong tòa dinh thự ấy chứa vô vàn những thủ hạ không còn tính người, tên nào tên ấy mặt mày hung tợn, khiến người qua đường không dám quay đầu lại nhìn. Có người nói, trước thấy một đứa trẻ chạy vào trong đó và không thấy chạy ra nữa. Có người bảo, khuôn viên sau khu dinh thự ấy là nơi chôn xác những nạn nhân vô tội bị giết chết. Có người nói, chỉ cần chọc điên Lục Phong Thần, cả nhà người đó đừng mong yên ổn. Lục gia có rất nhiều lời qua tiếng lại, nhưng chưa kẻ nào dám nói hay giám hế nữa lời đàm tiếu. Họ chỉ giám nhìn và giám nghĩ, chứ họ không giám làm, hay giám nói.

An Thạch Thảo bừng tỉnh sau cơn mê man. Cô ôm đầu nhìn lên trần nhà, thấy trước mắt mờ mờ, không rõ. Chợt có tiếng nói bên cạnh khiến cô giật

mình:

- An tiểu thư! Cô tỉnh rồi.

An Thạch Thảo lơ mơ nhìn người nọ rồi gượng dậy. Cô hỏi:

- Anh là....

- Tôi là bác sĩ của Lục gia!

Người đàn ông đó cười, gương mặt anh tuấn, dễ gần, hơn hẳn cái tên Lục Phong Thần đáng ghét kia.

- Bác sĩ tôi có thể xuống giường được chưa?

Người đàn ông đó cười, lịch sự nói:

- Cứ gọi tôi là Thượng Quan Thành!

Người đàn ông đó lại cười:

- Xin lỗi, hiện giờ cô chưa thể xuống giường được!

An Thạch Thảo bỗng dưng thấy bản thân mình thật vô dụng. Cô nhìn xuống người mình, phát hiện trên người không có một vết thương nào. Đáng lẽ, di chứng của vụ nổ ô tô phải hiện lên người cô chứ.

- Thượng Quan tiên sinh, tôi muốn hỏi, tại sao trên người tôi lại không có vết thương? Đáng lẽ, vụ nổ đó phải ảnh hưởng đến ngoại hình của tôi chứ?

Thượng Quan Thành hết sức ngạc nhiên hỏi lại:

- Chẳng phải cô được lão đại vớt được từ dưới biển lên hay sao?

- Vớt từ dưới biển?

An Thạch Thảo còn ngạc nhiên hơn. Cô làm gì mà ra tận biển?

- An tiểu thư, cô nghĩ quá nhiều rồi!

Thượng Quan Thành nói, rồi đứng dậy chỉnh bình truyền nước, xong thì cung kính:

- Tôi có việc phải đi trước! Chào An tiểu thư.

Khi Thượng Quan Thành rời đi, An Thạch Thảo mới thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man.

- Ô! Người đâu rồi?

An Thạch Thảo nằm lì trên giường suốt hai ngày, thể trạng cũng tốt lên nhiều. Người thường ngày tiếp xúc với cô vẫn là Thượng Quan Thành. Nhiệm vụ của anh ta là mỗi một buổi, đến thanh bình truyền nước cho cô và kiểm tra sức khỏe. An Thạch Thảo cũng dần bắt chuyện với anh ta nhiều hơn. Không phải vì anh ta đẹp mà vì cô có thể moi mọi thông tin về anh ta. Nhất là vụ tai nạn năm đó và sự mất tích của Mạc Phi Phi. Vụ tai nạn đó cách đây cũng ngót 4 năm rồi. Vậy trong 4 năm nay đã xảy ra chuyện gì. An Thạch Thảo chỉ nhớ tới quãng thời gian cô ám sát Kiều Bảo của Kiều gia và đó cũng là nhiệm vụ cuối cùng. Cô nhớ cô còn giám thách thức với lão già Hồ Báo, quyết bỏ cái nghề sát thủ. Nhưng cô bỏ vì lý do gì? Cô không nhớ. Cô nhớ cô gặp một người đàn ông đang theo dõi mình, cô suýt giết ông ta. Nhưng cô lại không nhớ rõ ông ta làm vậy để làm gì. Cô còn gặp IT, người mà cô đã cứu ra khỏi Lục gia 4 năm trước. Nhưng cô lại không nhớ tại sao lại nhờ IT sửa máy định vị? Trong suốt 4 năm qua hình như cô đã quên một thứ gì đó rất quan trọng thì phải.

Đương lúc suy nghĩ thì Thượng Quan Thành lay lay người cô:

- An tiểu thư, cô đang nghĩ gì vậy?

An Thạch Thảo thoát khỏi dòng suy nghĩ lẩn quẩn, lắc đầu cười:

- Không có gì!

“Dẫu có chuyện gì, cũng nhất định tìm được Mạc Phi Phi trở về, từ giờ cho đến lúc Lục Phong Thần quay lại.”

- Tôi có thể ra ngoài một chút được không? Nơi này bí bách quá!

Thấy An Thạch Thảo có ý muốn xuống giường, Thượng Quan Thành cũng không thể từ chối, bèn hắng giọng:

- Cô tự đi được chứ? Cần tôi gọi người tới giúp không?

- Minh tôi cũng tự đi được rồi!

An Thạch Thảo từ chối khéo. Một mình cô đi, vậy mới tiện làm một số chuyện chứ.

Thượng Quan Thành cũng không muốn ép buộc phu nhân tương lai của lão đại, lại càng không muốn phải đụng vào người phụ nữ của ngài, nên anh ta nghĩ, tránh đi là biện pháp an toàn nhất.

- Vậy An tiểu thư nhớ phải cẩn thận! Còn nữa...

Thượng Quan Thành vội rút ra trong người tấm thẻ nhỏ như thẻ ATM, màu vàng, có kí hiệu L cách điệu tinh xảo.

- Bất cứ cô cần gì, hay đi qua đâu, thủ hạ sẽ làm theo, chỉ cần cô có đưa cho bọn chúng chiếc thẻ này!

- Cảm ơn!

An Thạch Thảo nhận lấy tấm thẻ, trong lòng vạch sẵn mọi kế hoạch. Khi Thượng Quan Thành rời đi, An Thạch Thảo nhanh chóng xuống giường, chạy khỏi phòng, ngó đông, ngó tây, bất gặp trước phòng có một chiếc camera. Cô lập tức chườn người ra góc khuất của camera, men theo hành lang trốn ra bên ngoài. Phòng ốc ở đây nhiều vô kể. Đi dần bước lại có một phòng khiến cho An Thạch Thảo bối rối không biết nên vào hay không. Đi hết hành lang này, cô chợt phát hiện, tòa dinh thự này chính là một mê cung điển hình. Hành lang nối từ tòa nhà này sang tòa nhà khác, mỗi tòa nhà là một kiểu cầu thang riêng. Như An Thạch Thảo đang đứng đây là kiểu cầu thang xoắn ốc từ tầng sáu xuống tầng một. Trên trần nhà của tầng cao nhất là một chùm đèn pha lê to lớn đến mức tỏa ánh hào quang chói lóa. Lục gia lớn như vậy, cô biết tìm Mạc Phi Phi ở đâu. An Thạch Thảo thầm than trong lòng. Cô đi hết tòa nhà này mà vẫn không tìm thêm được bất cứ manh mối gì. Cô đành sang tòa nhà khác, cho đến khi thấm mệt, cô ngồi phệt xuống sàn nhà, thờ dõc.

- Lục Phong Thần chết tiệt!

An Thạch Thảo tròn mắt ngạc nhiên, cô thẻ là cô không có nói gid hết, mặc dù trong lòng cô cũng đang rủa anh ta.

- Lục Phong Thần, khốn kiếp!

Chẳng lẽ tiếng lòng cô biết nói.

Âm thanh ấy lại vang lên:

- Tôi mách ông nội cho anh!

“Khoan! Hình như là tiếng trẻ con.”

An Thạch Thảo reo lên trong lòng. Ít nhất, cũng không phải tiếng lòng của cô cất lên. Cô nghe thấy âm thanh chửi rủa đó phát ra từ ngã rẽ của hành lang trước mắt. Tại đây cô thấy một đứa bé tầm 12 tuổi, đang khóc nhe ở đó. Cô lại gần nó rồi hỏi:

- Cậu bé, em làm gì ở đây vậy?

Nghe thấy có người hỏi, cậu bé nước mắt ngấn, nước mắt dài hỏi lại:

- Chị là ai? Sao chị biết tôi là con trai?

An Thạch Thảo còn ngạc nhiên hơn.

- Em hỏi thừa vậy? Nhìn qua là biết con trai.

Cậu bé nghe vậy thì cười tí mắt lại:

- Cảm ơn chị!

An Thạch Thảo thêm phần ngạc nhiên:

- Em cảm ơn cái gì?

Cậu bé đáp:

- Ai lần đầu tiên nhìn thấy em, cũng tưởng em là con gái. Anh trai không cho em đi chơi cùng cũng chỉ vì lí do em giống con gái.

Cậu bé ấy nhớ lại lúc xin anh trai mình cho tham gia vụ giao dịch mỏ kim cương...

Cậu bé: Anh! Cho em đi cùng!

Anh trai: Không!

Cậu bé: Tại sao? Em cũng lớn rồi mà

Anh trai: Bao giờ giống đàn ông ta sẽ cân nhắc!

- Tội nghiệp!

An Thạch Thảo thương cảm nhìn cậu nhóc trước mắt.

- Mà chị là ai? Sao chị lại vào được đây?

An Thạch Thảo nghiêng răng trả lời:

- Chị bị bắt cóc ép làm nô tì cho tên Lục Phong Thần!

“Nếu biết có người ghét anh thì anh sẽ như thế nào hả anh trai”. Cậu bé cười thầm, chợt thấy chị gái trước mắt có gì đó thú vị. Cậu bé hắng giọng:

- Chị em ta quả là giống nhau! Em cũng là bị bán vào trong đây, là anh trai bán em vào đây!

- Thật vậy sao? Anh trai em quả là một tên khốn nạn!

An Thạch Thảo cảm thán. Chợt thấy thương xót cho thằng bé trước mắt. Cậu bé gật đầu, ánh mắt long lanh như sắp khóc:

- Ông nội chỉ quý mỗi anh í, cả gia sản đều cho anh í, vậy mà...

- Táng tận lương tâm!

An Thạch Thảo nghiêng răng ken két. Tức thay cho cậu nhóc nọ.

Nhưng cô nào có biết, ở bên kia đại dương, tại Châu Phi, có một người đàn ông đã nghe hết đầu đuôi cuộc trò chuyện giữa hai người, sắc mặt không khỏi sa sầm. Trình Phiên ngồi bên cạnh cũng không giám thờ vì sát khí quá nồng đậm. Cần Am Hiền vừa lái xe, vừa liếc qua gương chiếu hậu, cũng không tránh khỏi toát mồ hôi hột. Anh thầm than:

“Li Berty! Cô ăn gan hùm rồi hả! Giám cùng với nhị thiếu a đưa nói xấu sau lưng lão đại! Cô chết chắc rồi!”

Lục Phong Thần xoay xoay máy nghe lén trong tay, sát khí nồng nặc, gương mặt đen sì, ra lệnh cho Cần Am Hiền:

- Tuần sau về Lục gia, ta muốn người đưa Cần Am Lâm về cùng!

Lục Phong Thần khẽ nhếch môi, đầy kiêu ngạo:

- Ta không tin, không trị được thằng oắt con Lục Phong Thất!

Còn An Thạch Thảo, khi về anh sẽ cho cô biết thế nào là thằng khốn nạn.

- Cậu bé, em tên gì?

An Thạch Thảo nheo má cậu bé xinh trai trước mắt. Cậu bé ngoan ngoãn trả lời:

- Phong Thất ạ!

- À...! Chị tên Thạch Thảo!

- Tên chị hay quá!

Lục Phong Thất reo lên, An Thạch Thảo cũng rất tự hào với cái tên ấy. Cậu bé nói tiếp:

- Có phải thạch thảo là cái loại hoa mà người ta hay gọi là hoa cút lộn không?

An Thạch Thảo á khẩu, hai tai đỏ bừng bừng:

- Thạch thảo là thạch thảo, còn hoa cút lộn là hoa xuyên chi!

- Hìhì! Em không hiểu về hoa cho lắm. Chỉ biết hoa thạch thảo có cánh trắng nhị vàng giống hoa cút lộn.

- “...”

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tự do

Nơi đây tiết trời ẩm áp, nơi đây hoa hòe hoa cúc nở rộ, nơi đây hoa của nội đồng xanh rì, nơi đây chim bay bướm lượn, nơi đây có một cô gái tóc đen, mượt, dài chạm hông, mái tóc bay theo chiều gió, đầu đội một vòng hoa thạch thảo tím trắng, đan xen nhau. Trên người là bộ y phục cổ đại bằng lụa, váy tím, dây thêu hoa trông vô cùng nổi bật. Cô nương ấy ánh mắt trong sáng, nước da trắng hồng, môi đỏ đang mỉm cười đùa nghịch với đàn bướm cánh vàng.

Cô nương ấy nhận ra sự có mặt của anh, khẽ quay đầu lại nở nụ cười khả ái.

- Muội yêu tự do hơn là bị gò bó!

Lục Phong Thần ánh mắt lạnh lẽo, nhìn ra ngoài cửa, nơi bóng đêm đen kịt đang ngự trị khắp không gian.

- Để em tự do, liệu có phải điều đúng đắn?

... ..

Trời đã về đêm, mà vẫn không tan đi được hơi nóng của ban ngày. Hè này oi bức thật khiến người ta khó chịu. Cũng phải chịu thôi, ai bảo có máy lạnh mà không chịu bật.

Tét!!!

An Thạch Thảo đập chết con muỗi cái đang hút máu ở trên mặt, rồi búng ra xa. Cô đã núp ở ngoài hành lang này khá lâu, vậy mà mấy tên cận vệ kia vẫn không chịu rời đi, chúng vẫn đứng trơ trơ như hai pho tượng, không hề nhúc nhích. Cứ ngồi như vậy thì sớm muộn gì cũng bị bọn muỗi ăn sạch.

“Ấy da! Không lẽ lại đánh nhau?”

An Thạch Thảo thăm than. Đúng! Chỉ có một cách đó.

- Chị, sao chị không dùng mỹ nhân kế?

Tiếng nói khê vọng từ đằng sau, khiến An Thạch Thảo giật nảy mình, vội bíp mồm Lục Phong Thất lại, suýt nữa thì bị lộ. Cô mắng khê thẳng bệ trước mặt:

- Em làm gì ở đây?

- Hìhì! Em không ngủ được nên ra ngoài cho thoải mái! Còn chị, chị làm gì ở đây?

Lục Phong Thất chớp đôi mắt long lanh nhìn An Thạch Thảo. Nói gì với nó đây? Chẳng nhẽ bảo với nó rằng cô đang chuẩn bị đánh nhau rồi cướp ngục. Không được, nó còn quá bé để chứng kiến cảnh tượng đồng loại tàn sát nhau.

- Đi khỏi đây hân!

An Thạch Thảo vừa nói, vừa bế xốc Lục Phong Thất lên vai, vụt chạy. Vào đến phòng của mình, An Thạch Thảo đặt Lục Phong Thất xuống khê nói:

- Phong Thất ngoan! Làm theo những gì chị bảo, lát về, chị chơi với em nhe!

- Vâng ạ!

Lục Phong Thất ngoan ngoãn gật đầu rồi ghé tai vào miệng An Thạch Thảo, nghe cô nói.

....

- Sao đêm nay yên bình quá nhỉ?

Thượng Quan Thành ngả lưng lên giường, thở đầy nhẹ nhàng. Từ bé đến lớn, đầu tiên là theo chân lão gia Lục Sở bốn ba khắp nơi, rồi kế tiếp theo chân Lục Phong Thần vào sinh ra tử, anh ta chưa lúc nào được yên bình như bây giờ. Cũng phải cảm ơn cô An Thạch Thảo đó, nhờ ơn cô mà anh được miễn sang Châu Phi một chuyến. Xem chừng, trời còn thương anh ta lắm.

Đang lúc sắp chìm vào giấc ngủ thì bên ngoài, có tiếng gõ cửa dồn dập:

- Thượng Quan tiên sinh, không ổn rồi!

“Đấy! Có bao giờ được yên đâu!”

Thượng Quan Thành một nhọc ngồi dậy đi ra mở cửa. Tên thuộc hạ đứng ngoài, mặt mũi xám ngoét lại, run run chỉ về phía phòng điều khiển:

- Tôi nghĩ, ngài nên qua đó xem trước!

Thượng Quan Thành nhanh chân tiến vào phòng điều khiển, nơi quy tụ của hàng chục cái màn hình lớn nhỏ, cả khu dinh thự của Lục gia như thu nhỏ lại, không sót từng góc ngách nào.

- Tiên sinh!

Thấy Thượng Quan Thành vào, toàn bộ đám thuộc hạ đứng dậy, báo luôn tình hình.

- Có ai đó đang cố ý làm nhiễu hệ thống máy quay của ta.

Lời tên đó vừa dứt, thì toàn bộ màn hình trong phòng điều khiển bỗng dừng nhiễu nặng, kêu rè rè. Đương lúc Thượng Quan Thành nhú mày thì điện trong toàn căn phòng cũng tắt nốt. Khi anh ta tiến đến gần màn hình thì nó lại nét trở lại, bỗng...

- Lâu lâu lâu!

Òa một cái, một con ma nữ tóc dài, lưỡi dài mắt đen ngòm hiện ra trước màn hình, thè cái lưỡi ấy ra như thè muốn liếm vào mặt Thượng Quan Thành. Khóe mắt Thượng Quan Thành giật giật vài cái, tóc sau ót dựng đứng lên, lập tức đưa tay đâm tung màn hình trước mặt, rồi vụt dậy cách xa cái màn hình ấy ra.

Thật khiếp đảm. Nhìn cái lưỡi dài của nó thôi mà anh như muốn nôn ọe. Cho đến khi điện có trở lại, Thượng Quan Thành lấy hết cam đảm lại gần cái màn hình ấy. Đám thủ hạ này giờ như sắp tè ra quần chột ngẩn lại:

- Tiên sinh đừng lại gần!

Thượng Quan Thành hừ lạnh một cái:

- Ta lại đi sợ cái đó như mấy người à?

Anh ta không hề sợ nhé. Thượng Quan Thành nhắc màn hình máy tính lên, thấy màn hình đen sì thì tự cao bảo với đám thuộc hạ:

- Các ngươi đừng vì mấy cái thứ này mà dễ bị dọa cho như vậy! Mắt mặt lắm!

Rồi nhìn vào màn hình thùng lố.

Màn hình sáng lên, con ma nữ thè cái lưỡi dài ra...

- Ble..ble...ble!

●__●

Nó mỉm cười với Thượng Quan Thành. Mặt anh ta xám ngắt, ngay lập tức quăng cả cái máy tính ra khỏi cửa sổ. Máy tính rơi xuống chuồng chó ở hoa viên, chó nhảy lên sủa loạn xạ, ấy vậy mà tiếng “ble ble” ấy vẫn còn.

- Tiên sinh! Chúng tôi đã sửa được hệ thống giám sát!

Đám thuộc hạ sau khi sửa xong hệ thống máy tính thì cung kính báo với Thượng Quan Thành đang ngồi ở chiếc ghế tựa, cách xa mấy chiếc máy tính, nhắm mắt nghỉ dưỡng, nhưng thực tế là che đi cái chuyện mất mặt vừa rồi.

- Xem lại cho ta, kẻ nào vừa rồi làm ra cái trò khi ấy!

Đám thuộc hạ tuân lệnh, khi tìm được địa chỉ IP bọn họ báo:

- Địa chỉ này xuất phát từ khu ở của Lão đại, cụ thể là phòng hồi sức!

- Cái gì!

Thượng Quan Thành, vội bật dậy kinh ngạc hết cỡ.

- Bật camera giám sát ở phòng đó ngay!

- Tiên sinh!- Đám thuốc hạ toát mồ hôi nói- Ngài vừa đập máy tính ấy qua cửa sổ rồi!

Thượng Quan Thành lúc này đây chỉ muốn chui đầu vào thùng rác. Anh buột miệng chửi thề:

- Con mẹ nó!

Rồi tăng tốc hướng về tòa biệt thự trước mặt. Phòng của An Thạch Thảo. Đến nơi, cửa phòng đóng, Thượng Quan Thành gõ cửa:

- An tiểu thư, cô có trong đó không?

-....

Không có tiếng trả lời

- An tiểu thư!

-....

Gọi lần hai lần ba vẫn không có tiếng trả lời. Thượng Quan Thành bất quá, dơ chân đập cửa xông vào. Thấy trên giường, An Thạch Thảo đang nằm quay lưng về phía anh. Anh thở phào nhẹ nhõm. Tiến lại gần, muốn nhắc An Thạch Thảo phải cẩn thận.

- An tiểu thư! Cô...

- Hìhì! Hello...Thượng Quan caca!

- A.....a.....a!

Bịch! ...bụp bụp....

An Thạch Thảo hai nách kẹp chặt cổ của hai tên áo đen, đúng lúc nghe được tiếng hét của Thượng Quan Thành thì mỉm cười gật đầu hài lòng với Lục Phong Thất.

“Thằng bé Phong Thất! Cũng được việc ghê!”

Sau khi xử gọn hai tên áo đen xong, An Thạch Thảo nhanh chân chạy vào gian mật thất phía trước. Nhưng có mở thế nào nó cũng không ra. Thật sự, trong đây chứa cái quái gì mà mở mãi nó không ra? Lẽ nào, Mạc Phi Phi bị nhốt trong này.

Càng nghĩ, An Thạch Thảo càng đẩy mạnh cửa hơn, cho đến khi một âm thanh từ sau truyền lại, khiến cô gai hết cả sống lưng:

- An Thạch Thảo! Cô giỏi lắm!

“Chết mẹ tôi rồi! Lục Phong Thần!”

An Thạch Thảo khẽ quay người lại, đầu hơi rụt, cười hề hề:

- Xin chào! Lục...lão đại!

Trình Phiên cùng Thượng Quan Thành đứng bên ngoài chợt thấy cánh cửa thông vào mật thất bị đập tung, Lục Phong Thần ánh mắt đờ đờ sát khí, một tay xách cô An Thạch Thảo ra ngoài, tay còn lại đút túi quần. Biết chắc cô gái này kiểu gì cũng tận mạng, bèn đưa tay trước ngực cầu chúa cho cô ấy được vẹn xác mang về.

Sau khi Lục Phong Thần rời đi, Trình Phiên huých huých cùi trỏ vào tay của kẻ bên cạnh, nháy mắt cười:

- Nghe đầu Lục gia ta có con ma lười dài làm nũng loạn hệ thống máy tính!

Thượng Quan Thành nghe vậy mặt mũi đen ngòm lại nhìn Trình Phiên:

- Có tin tôi nói với lão đại rằng, tháng trước, có kẻ vì sợ gái mà làm ngài ấy lỡ mất mỏ đá quý không?

Trình Phiên gương mặt thất kinh, cười giảng hòa:

- Anh em vào sinh ra tử với nhau, vuốt mặt phải để mũi chứ!

- Cậu cũng biết câu này cơ đấy!

An Thạch Thảo bị Lục Phong Thần lôi xềnh xệch đi suốt một đoạn đường dài, đến cửa phòng, anh chẳng buồn đưa tay mở, đập cửa đi vào. Cô mặt

mày xám ngắt nuốt không trôi nước bọt nhìn người đàn ông trước mặt. Đến bên giường, anh mới chịu buông cô ra. An Thạch Thảo thoát khỏi kiếp bị xách cổ, thì mới ho khò khè.

Không gian xung quanh như đóng băng lại, đến thở cũng không giám thở. An Thạch Thảo thầm cầu cho trời sập xuống đi, không thì Lục gia bị đánh bom nổ tung cũng được. Chứ cứ để như thế này thì khó sống lắm.

- Nhìn vào mặt tôi!

Lục Phong Thần chậm chậm nói. An Thạch Thảo ngạc nhiên nhìn anh. Cô còn tưởng tên này sẽ nổi trận lôi đình lên chứ.

- Cô sợ tôi?- Lục Phong Thần lại hỏi, khoảng cách giữa anh và gái trước mặt bị rút ngắn.

“Trời ơi, lão đại à, anh hỏi thừa quá!” An Thạch Thảo trầm nghĩ, rồi trả lời:

- Lão đại! Tôi thấy hình như ngài hỏi hơi thừa.

Lục Phong Thần hình như không để tâm đến lời nói của An Thạch Thảo, đưa mặt anh gần lại với mặt cô. Dường như cảm nhận được điều đó, cổ của An Thạch Thảo hơi rụt về sau.

- Tôi cảm cô rụt cổ về!

Dứt lời, Lục Phong Thần đưa tay giữ chặt lấy xương quai hàm của cô. Khuôn mặt của anh dần áp sát mặt cô, dường như cả hai đều có thể cảm nhận thấy hơi thở của nhau. Chợt một khuôn mặt khác hiện ra trước mắt An Thạch Thảo...

- Thạch Thảo, anh hỏi nhé

- Anh cứ nói...

- Anh yêu em!

.....

Một đôi nam nữ đang quyến luyến miệng lưỡi với nhau....

- Anh trả lời tôi đi! Anh yêu tôi hay yêu cô ta!

- Anh.....

- Anh không cần phải trả lời tôi đâu! Đi mà trả lời người chị em tốt của tôi đây!

....

- Tôi không thể yêu nổi kẻ đã phản bội tôi!

.....

- Không! Đừng lại đây!

An Thạch Thảo thét lên đẩy Lục Phong Thần ra, cô run rẩy ôm lấy cơ thể mình. Lục Phong Thần hơi bất ngờ với hành động đó của cô. Mọi anh khẽ run lên. Anh tiến lại gần cô, đưa tay muốn chạm vào tóc cô, cô sợ hãi nghiêng đầu né tránh tay anh. Anh nói:

- Em sợ tôi?

An Thạch Thảo vẫn run cầm cập, ánh mắt thất thần đến vô hồn. Lục Phong Thần nhận ra sự khác biệt trong đáy mắt cô. Bên mắt phải của An Thạch Thảo xanh như viên ngọc bích. Con mắt ấy rung rinh một lúc thì nơi khóe mi, một nước trong suốt rơi ra.

- Hay em vẫn chưa thoát khỏi cái bóng của quá khứ?

Lục Phong Thần hỏi, trong tâm anh chợt có một giọng nói vang lên:

“Tiểu Thần, ta xin lỗi, có lẽ câu thần chú không thể xóa bỏ đi quá khứ của tiểu Thảo. Ta bất lực!”

- Nếu thần chú không thể khiến em hết đau khổ-

Lục Phong Thần vừa nói, vừa đưa tay quệt nước mắt cho cô gái trước mặt.

- Vậy để tôi!

- Không!

An Thạch Thảo mệt nhọc né tránh.

- Thả tôi ra! Tôi muốn tự do!

Lục Phong Thần cứng đờ người lại, nhìn cô. Ý niệm trăm năm trước chọt ủa về.

Vẫn ánh mắt ấy, vẫn nụ cười ấy, cô gái của trăm năm trước, đẹp như tiên nữ, đầu cài hoa thạch thảo, mỉm cười nói:

- Muốn yêu tự do hơn là bị gò bó!

- Cô đi đi! Tôi sẽ cho cô được tự do!

Lục Phong Thần trầm thấp nói rồi lạnh nhạt quay người ra khỏi phòng.

Rất lâu, rất lâu sau đó, An Thạch Thảo vẫn còn nhớ người đàn ông ấy đã rơi nước mắt. Và sau này, cô đã khóc rất nhiều, vì người đàn ông ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chiếc nhẫn kim cương

Cái chữ yêu nói ra sao đơn giản vậy. Cứ muốn là được phép nói sao?

An Thạch Thảo rời khỏi Lục gia đến nay cũng được hai ngày.

Cô lang thang trên con đường dài mà chưa biết mình nên dừng chân tại đâu. Nhà ư? Cô làm gì có nhà để về. Cô vốn là một đứa không cha không mẹ ngày ngày đi đâm thuê chém mướn cho người ta mà.

An Thạch Thảo cứ thế chậm rãi bước đi. Con đường này, cô và tên bội tình ấy từng dắt nhau đi qua. Trước mặt cô là shop váy cưới nổi tiếng trong khu vực thành phố. Nếu anh ta không phản bội cô thì có lẽ, cô sẽ được vận chiếc váy này, cao quý đi vào lễ đường, làm cô dâu hạnh phúc nhất.

An Thạch Thảo đưa tay chạm vào đường viền trên chiếc váy. Tay cô cách chiếc váy một lớp kính mỏng. Tại sao, hạnh phúc đối với cô luôn có gì đó ngăn cách vậy?

An Thạch Thảo, cô phải giành lại hạnh phúc về cho mình. Cô sẽ khiến những kẻ đã làm cô đau khổ, phải hối hận, phải ngẩng mặt lên nhìn cô sống hạnh phúc thế nào. An Thạch Thảo khẽ nắm chặt vạt áo trong tay rồi rời đi.

- Tiểu thư, giá trị của chiếc nhẫn này vô cùng lớn. Cô muốn bán thật chứ?

Chuyên viên siêu thị trang sức hết sức thận trọng nhìn An Thạch Thảo, muốn hỏi lại cô gái trước mặt cho chính xác. An Thạch Thảo khẽ nhếch môi, cười:

- Vất đi cũng phí, chi bằng bán đi lấy tiền cho xong!

Cô chuyên viên gật đầu rồi bấm điện thoại, nói chuyện với người bên kia một hồi xong báo lại với An Thạch Thảo:

- An tiểu thư, tiền chúng tôi đã chuyển đúng theo yêu cầu của cô!

- Cảm ơn!

An Thạch Thảo chào cô chuyên viên rồi rời khỏi siêu thị trang sức. Bắt taxi đi mất. Xe cô đi còn chưa lâu thì một chiếc Cadillac trắng đỗ tại đó, một nam một nữ bước xuống xe, nam mặc quần áo lịch lãm, quần áo trên người bộ vest đen, thắt cà vạt trắng. Nữ mặc váy dạ hội, ngũ quan thanh tú, trên người là chiếc đầm màu trắng, cổ chữ V, bó sát người nổi lên đường cong đầy đặn. Trông họ thật xứng đôi. Hai người dắt nhau đi vào siêu thị trang sức.

- Viễn! Anh thấy chiếc nhẫn này đẹp không?

Lộ Mĩ Ái cầm chiếc nhẫn đính đá ngọc bích lên, xỏ vào ngón áp út của mình, khẽ đưa đưa trước mắt Văn Tư Viễn. Anh chỉ ừ một cái rồi giương mắt nhìn cô gái trước mặt, cô gái trước mặt anh.

- Văn tiên sinh, ngài muốn xem chiếc nhẫn này phải không?

Thấy sự chú ý của Văn Tư Viễn dồn vào chiếc nhẫn kia, Lộ Mĩ Ái vội tháo chiếc nhẫn đang đeo trên tay ra, bảo với nhân viên bán hàng:

- Lấy tôi xem chiếc đó!

Cô nhân viên vâng lời, nhẹ nhàng nhấc chiếc hộp nhung trắng ra, đặt lên mặt bàn.

Lộ Mĩ Ái nhấc chiếc nhẫn đó lên, thấy seri nó bé cứ nghĩ mình đeo vừa, nào ngờ vừa đeo chưa qua móng tay đã chặt ních không đeo được. Văn Tư Viễn ngạc nhiên tốt độ:

- Là nó!

Rồi anh giật lấy chiếc nhẫn ấy từ tay Lộ Mĩ Ái, mặt biến sắc:

- Đây chẳng phải nhẫn của Thạch Thảo ư? Sao nó lại ở đây?

- Anh nói láo! An Thạch Thảo, cô ta đã chết rồi, làm gì có chuyện quay trở lại bán nhẫn!

Lộ Mĩ Ái mặt đanh lại, run run nói. Văn Tư Viễn như không quan tâm đến lời cô ả nhìn nhân viên bán hàng hỏi:

- Chiếc nhẫn này ở đâu ra?

- Chiếc nhẫn này là do một vị tiểu thư đem đi cầm!

Cô nhân viên từ tốn trả lời.

Văn Tư Viễn như phát điên hỏi dồn cô ta:

- Cô ấy đâu? Vị tiểu thư đó đâu?

Cô nhân viên mặt mày hơi hoảng đáp lại:

- Cô ấy.....

Reng reng!

Tiếng chuông điện thoại reo gờ rỏi cho cô nhân viên, cô ta nghe điện thoại một lúc rồi lên nhìn chiếc nhẫn trên bàn, lát sau, cô cung kính nói:

- Xin lỗi Văn tiên sinh, là do tôi sơ ý. Chiếc nhẫn này là do một vị khách khác đặt làm ạ! Tôi xin lỗi!

Văn Tư Viễn nhú mày đầy nghi hoặc:

- Cô nói dối! Chiếc nhẫn này trên đời chỉ có hai chiếc, một là chiếc này và một là cái mà tôi đang đeo!

Văn Tư Viễn vừa nói, vừa dơ chiếc nhẫn mà mình đang đeo cho cô nhân viên xem.

- Kiểu nhẫn này là do cô ấy thiết kế riêng, làm gì có chuyện có kẻ khác đặt! Nói mau, cô ấy đâu!

Văn Tư Viễn như phát điên, nắm lấy vai cô nhân viên, hỏi dồn. Lộ Mĩ Ái đứng bên cạnh mặt mũi tái nhợt, chết đứng.

- Văn thiếu, có phải ngài hơi quá khích rồi không?

Một giọng nói trầm lắng vọng lại từ sau khiến Văn Tư Viễn bình tĩnh lại, buông cô nhân viên ra, lấy lại gương mặt vốn có một mòi hỏi:

- Cần Am Hiền! Cậu làm gì ở đây?

Cần Am Hiền không trả lời vội, đi đến bên quầy chỉ vào chiếc nhẫn kim cương kia nói:

- Gợi lại cho tôi!

Văn Tư Viễn nhú chặt đôi mày lại, hần giọng hỏi:

- Cậu làm vậy là có ý gì?

Cần Am Hiền tựa người vào tủ kính cười nhạt nói:

- Thật ngại quá! Chiếc nhẫn này do lão đại chúng tôi đặt trước. Tôi phụ trách đến lấy!

Văn Tư Viễn nắm chặt nắm đấm lại, giọng nói có chút mỉa mai:

- Có thật là Lục Phong Thần đặt làm? Tôi chưa bao giờ thấy cậu ta đặt nhẫn ở những Siêu thị trang sức bé nhỏ này!

- Tôi cũng không rõ!

Cần Am Hiên nhún vai một cái, nghĩ tới điều gì đó bèn cười:

- Gần đây, lão đại nhà tôi đang cung sủng một nàng mèo, có thể ngài ấy đặt chiếc nhẫn này để cho nó!

- Lục Phong Thần còn có sở thích quái dị đó sao?

Văn Tư Viễn nhíu mày hỏi. Cần Am Hiên cầm chiếc hộp đựng nhẫn nhún vai cái nữa:

- Có lẽ vậy! Thôi, tôi phải đi. Chào Văn thiếu.

Khi Cần Am Hiên rời đi, Văn Tư Viễn mới thẫn thờ nhìn chiếc nhẫn trên tay:

“Thạch Thảo anh sai rồi! Em về bên anh được không?”

Nếu An Thạch Thảo nghe được câu hỏi này, câu trả lời của cô sẽ là không. Bởi lẽ cô đã hết tình yêu với anh rồi.

Còn Lộ Mĩ Ái, cô ta đang nghĩ gì. Có trời đất mới biết.

Cần Am Hiên cầm hộp nhẫn nhanh chóng đi lên tầng cao nhất của tòa siêu thị trang sức này. Tên Văn Tư Viễn kia cũng thật ngu, còn không nhận ra tòa siêu thị trang sức này là do lão đại thu mua gần đây. Thật chẳng có sự nhạy bén gì.

Thang máy đưa Cần Am Hiên lên đến tầng 50, cửa vừa mở, lập tức, Trình Phiên và Thượng Quan Thành đi ra chào đón nồng nhiệt.

Trình Phiên: Cung hi! Cung hi!

Thượng Quan Thành vỗ vai Cần Am Hiên: Người anh em, chúc mừng cậu nhé!

Cần Am Hiên từ đầu đến cuối chẳng hiểu cái con khi gì, gạt tay Thượng Quan Thành ra, gằn giọng:

- Máy người nào có vấn đề à? Có gì nói thẳng ra luôn đi! Nhì nhăng quá!

Trình Phiên đón lấy chiếc hộp nhung trên tay của Cần Am Hiên rồi nghiêm túc nói:

- Lão đại mới kí một phi vụ buôn bán vũ khí, yêu cầu cậu đích thân nhận nhiệm vụ chở thuốc nổ sang biên giới Israel!

Cần Am Hiên mặt mũi đen lại:

- Tôi làm gì sai hay sao mà lão đại đẩy tôi ra đây?

- Phải!

Trình Phiên gạt đầu nói:

- Vì cậu đã nói phu nhân của ngài ấy là mèo!

- Tôi biết mà!

Cần Am Hiên nghiêng răng ken két, tuy không cam lòng nhưng vẫn nhận lấy chìa khóa trực thăng rồi rời đi.

Thượng Quan Thành khoanh tay chắc chắn lưới:

- Thăng oắt này, tôi chỉ lo nó lao đầu vào đại bác của địch chứ không lo kho hàng bị cháy!

- Cùng lắm là banh xác thôi!

Trình Phiên vỗ vai Thượng Quan Thành rồi đi vào phòng làm việc của Lục Phong Thần. Anh cung kính gõ cửa:

- Lão đại!

- Vào đi!

Giọng nói không to cũng không nhỏ vọng ra. Trình Phiên cung kính mang chiếc hộp tới:

- Đồ ngài cần đây!

Lục Phong Thần nhận lấy chiếc hộp nhưng trắng rồi phẩy tay ý bảo Trình Phiên có thể đi được rồi.

Lục Phong Thần cầm chiếc nhẫn kim cương lên, thiết kế rất bắt mắt, tinh xảo, sủng vật của anh quả là rất khéo léo. Nhưng anh không thể giữ cái vật đính ước của sủng vật với kẻ khác được. Điều đó là cấm kỵ. Rồi anh đeo chiếc nhẫn vào nhà vệ sinh, thả xuống bồn cầu rồi xả nước. Bất cứ thứ gì liên quan tới Văn Tư Viễn cũng đừng mong dính đến An Thạch Thảo. Điều đó, anh không cho phép xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Người thừa kế

Nếu đem khung cảnh về chiều của rừng núi trong ‘Ma cây’ ra so sánh với khung cảnh của vùng ngoại ô này có khi còn thua xa. Nơi đây sắc trời âm u lạnh lẽo, quạ đen bay qua bay lại kêu quác, tiếng gió rít lên từ dưới vực sâu vọng lên như tiếng thét của những người chết vọng về.

An Thạch Thảo ôm lấy hai cánh tay lạnh cứng, tiến về căn nhà hoang cách đây hai tháng, cô đã từng chết một lần. Cô lẩn mò trong bụi cây xuyên chi, một lúc thì sờ được cái gì đó cứng cứng.

“Là nó!”

An Thạch Thảo thào reo lên. Là chiếc xe cồng của cô. Trước lúc theo tín hiệu trên người Văn Tư Viễn đến đây, cô đã cảm nhận có điều không lành nên đã dấu nó vào bụi xuyên chi. Cho dù có kẻ thấy được, có ý đồ ăn trộm nó thì cũng đừng hòng. Xe của An Thạch Thảo chứa rất nhiều giấy tờ quan trọng. Nếu để kẻ khác cướp được nó, thì sẽ có chuyện lớn xảy ra nên cô đã cài chế độ mở cửa bằng nhận diện giác mạc của chủ nhân. Cũng khá lâu rồi nên con chiến mã này của cô trông có vẻ bẩn bẩn.

Hệ thống: Xin chào chủ nhân!

An Thạch Thảo: Chào!

Hệ thống: Chủ nhân muốn đi đâu?

An Thạch Thảo (chống cằm suy nghĩ): Đi tới tiệm rửa xe gần nhất!

Hệ thống: Mời thắt dây an toàn!

Giữa vùng ngoại ô hoang vắng, một chiếc Apollo đen tuyền hiện ngang, ngao nghể phóng vút trên đường cao tốc.

Ngồi trong quán cà phê, An Thạch Thảo phóng tầm mắt nhìn ra xa, lòng chất chứa vô vàn ưu tư cùng kế hoạch dự tính lâu dài. Trước tiên cô phải khiến những kẻ hại cô ra nông nổi như vậy phải hối hận. Nhưng phải kiếm cho mình một cái danh khác. Đứng, và cô sẽ tạo bất ngờ cho những kẻ đó. An Thạch Thảo vừa đưa tách trà lên miệng thưởng thức, tay vừa vắn về chiếc vòng hồng ngọc trên cổ.

Tại một buổi đấu giá ở Anh, nơi mà hàng chục ông to bà lớn có mặt, nơi mà những con người nhiều tiền đến mức đem tới đây để đốt. An Thạch Thảo đi vào hội trường, nơi sắp diễn ra buổi đấu giá chiếc vòng Ngọc nữ tinh tú của nữ hoàng Elizabeth II. Đa số những người có mặt ở đây đều là những quý bà, những vị phu nhân có tiếng.

An Thạch Thảo ngồi gọn vào một góc quan sát buổi đấu giá. Buổi đấu giá diễn ra sôi nổi hơn bao giờ hết.

- Tôi tuyên bố buổi đấu giá bắt đầu!

Người chủ trì gõ một phát búa xuống bàn. Tiếng búa vừa dứt, có vô vàn cái giá cất cổ được đưa ra.

- 2000 USD

- 5000 USD

- 20000 USD

- 300000 USD

- 100000 USD

Người đưa ra mức giá đó chính là lão già Hồ Báo. An Thạch Thảo thấy ông ta mặt mày ngông nghênh thì nhủ mày lại. Cái lão cáo già đó đầu giá chiếc vòng này để làm gì? Lão ta đem về để trưng bày ư? Hay là để đeo? Nhưng dù có thế nào, An Thạch Thảo cũng không muốn chiếc vòng này thuộc về ông ta.

- 500000 USD

Như cô mong muốn, lại một cái giá ngút trời đưa ra. Từ một gương mặt chưa bao giờ thấy trong giới tỉ phú này.

- Tần tiên sinh đưa ra mức giá này, có ai đưa ra mức giá cao hơn không?

Người chủ trì hỏi, đồng thời nhìn khắp một lượt hội trường. Thấy vậy, lão Hồ Báo không cam lòng, đưa ra mức giá cao hơn:

- 600.000 USD

Cả hội trường bắt đầu bàn tán xì xồ. An Thạch Thảo, cô thấy người đàn ông họ Tần ấy hơi nhếch mép, rồi dơ tấm bảng đầu giá lên, anh ta trầm thấp nói:

- 1.000.000 USD !

Cả hội trường ghé tai nhau xì xào bàn tán.

“Có mỗi chiếc vòng thôi! Làm gì mà đắt giá đến vậy!”

- Một phút nữa thôi! Nếu không ai có giá cao hơn, thì chiếc vòng này sẽ thuộc về Tần tiên sinh!

30 giây trôi qua vẫn chưa cái giá nào cao hơn được đưa ra. An Thạch Thảo đặc ý nhìn lão già Hồ Báo đang lực bất tòng tâm, nghiêng rằng, nghiêng lợi dưới kia. Cô nhắc người dậy, đeo túi xách lên vai rồi nhàn nhả rời khỏi buổi đấu giá. Khởi phải đoán, cũng biết nhân vật họ Tần kia thắng buổi đấu giá này.

Ra đến bên ngoài, trời chợt đổ mưa phùn, An Thạch Thảo đứng núp gọn vào góc tường của hành lang bên ngoài hội trường, lẳng lặng nhìn cơn mưa rá rích kia. Cô đang suy nghĩ có nên tìm lại mẹ đẻ của mình không. Vì bây giờ, chỉ có bà ấy biết rõ mọi thứ về gia tộc họ An và gia tộc cổ Aliess. Cô khẽ day day trán trầm nghĩ. Chợt điện thoại đổ chuông kêu liên hồi. Là một số máy lạ. An Thạch Thảo thận trọng nhấn nút nghe.

- Alo!

Đầu dây bên kia là giọng nói của một cô gái.

- Xin chào! Tôi muốn hỏi, đây có phải số máy của cô An Thạch Thảo không vậy?

- Phải! Là tôi!

- Vâng chào cô! Tôi thám tử Lại Ngọc Liên!

An Thạch Thảo “a” một tiếng, là vị thám tử nổi tiếng hôm trước cô có liên hệ khi sang Anh.

- Thám tử Lại! Thật thất lễ quá! Tôi bận nhiều việc nên chưa cho cô được một cái hẹn!

- Không sao!

Lại Ngọc Liên cười nhẹ một cái:

- Cô An, tôi đã điều tra ra việc cô nhờ! Ừm...nói ở đây không tiện, cô có thời gian không? Chúng ta ra quán cà phê được không?

An Thạch Thảo gật đầu:

- Cũng được! Hẹn cô 30 phút nữa ở quán cà phê dưới khu trung tâm mua sắm!

Đầu dây bên kia Lại Ngọc Liên vui vẻ đồng ý rồi tắt máy. Cô nhìn sang bên cạnh, nơi có một kẻ nhàn tản đang ngồi nhắm mắt ngủ.

- Thần đệ à! Vụ này chị có thể rút được không?

Lục Phong Thần thông thả trả lời:

- Không thể!

Lại Ngọc Liên á khẩu, cô không cam tâm đáp trả:

- Vụ này liên quan đến phù thủy, chị không muốn dây vào!

Lục Phong Thần mở mắt ra nhìn ra ngoài cửa:

- Tần Lăng cũng là phù thủy, sao chị còn không buông anh ta ra?

Lại Ngọc Liên, nhất thời im lặng, lát sau, đáp trả bằng một câu hết sức ngang ngược:

- Bà đây không quan tâm! Tần Lăng là phù thủy ngoại lệ!

- Không thể tránh khỏi sự thực anh ta là phù thủy!

- Ất xì!!

Tần Lăng bước chân ra khỏi hội trường đấu giá, thì hắt hơi một cái, anh đưa tay lên day day sống mũi.

- Mẹ kiếp kê nào cứ nhắc đến mình vậy?

Rồi anh khẽ giật giật khóe mắt:

- Ngoài Lại Ngọc Liên ra thì còn ai vào đây nữa!

Một âm thanh đều đều vọng lại từ sau, Tần Lăng hơi nhú mày lại. Nhìn Thượng Quan Thành đã đứng sau anh từ bao giờ. Tần Lăng chép miệng:

- Lục lão đại của các cậu cũng tiểu tiên gồm nhỉ!

- Ai bảo đây là viên ngọc quý của tân phu nhân đâu!

Thượng Quan Thành nhún vai nói. Tần Lăng nhìn sang hai bên như thể đang kiểm thử gì đó. Anh hỏi:

- Cần Am Hiên đâu rồi?

Thượng Quan Thành ho khan hai phát rồi khúc khích cười...

Tại vùng biên giới Israel...

- Cần tiên sinh, bọn chúng tấn công khốc liệt quá! Ta phải làm sao?

Một tay thuộc hạ quan sát tình hình, vừa xả súng, vừa báo cáo. Cần Am Hiên buông một câu chửi rủa:

- Bà ngoại chúng nó!

Rồi điều chỉnh trực thăng lao với tốc độ tối đa về phía trước:

- Bắn chết chúng nó cho tao! Hôm nay không vận được đồng thuốc nổ này đến điểm giao dịch, ông đây không còn là Cần Am Hiên nữa!

Giữa chốn đông người liệu tôi có thể gặp lại bạn....

Nói cho tôi biết đi, bạn đang nơi nào...

Nếu tôi và bạn chạm mặt nhau, liệu bạn còn nhận ra tôi chứ....

An Thạch Thảo ngồi trong một quán cà phê nhỏ, giữ thủ đồ Luân Đôn sầm uất của Anh, trước mặt cô là người phụ nữ gần 30 tuổi, gương mặt trẻ trung, tóc xoăn đúng kiểu con gái Anh. Nhưng đôi mắt và nước da lại mang dáng dấp của người con gái phương đông. Vị thám thám tử này vô cùng xinh đẹp. Trà được bung lên, giữa làn khói mờ ảo, giương như An Thạch Thảo đang cảm nhận được hương thơm của hồng trà đang xâm nhập tới từng giác quan của cô.

- Thám tử Lại, cô có tìm được chút manh mối gì về gia tộc cổ Aliess không?

An Thạch Thảo hỏi, nét mặt có chút tò mò. Lại Ngọc Liên gật đầu rồi lấy trong túi ra tập tài liệu, cô đặt lên bàn:

- Ừm! Việc này có hơi tế nhị. Gia tộc Aliess có những bí mật tôi không nên biết. Việc cô nhờ tôi đã tìm được một chút manh mối.

Lại Ngọc Liên vừa nói, vừa nhăm nhí tách cà phê:

- Gia tộc cổ Aliess có để lại một tòa dinh thự cổ nghìn năm. Trước khi chuyển thành họ An, trưởng tộc đã để lại quyền sử dụng nó cho người cuối cùng của gia tộc. Đây là những tài liệu tôi tìm được. Tất cả những thắc mắc của cô đều nằm trong đó. Thật ngại quá! Vì đây là một gia tộc huyền bí nên tôi không thể tìm hiểu sâu hơn được nữa!

An Thạch Thảo cười nhẹ rồi trả lời:

- Không sao! Cảm ơn cô đã giành chút thời gian nói chuyện với tôi!

- Cũng không còn sớm nữa, tôi có việc bận, xin phép đi trước!

- Tạm biệt!

Khi Lại Ngọc Liên đi rồi, An Thạch Thảo mới dở đồng tài liệu ra. Trong đó có một tập khế ước cũ cùng một quyển sổ đỏ và một tờ di chúc.

Ngày 22 tháng 5

Tôi tên: Antoine Aliess

Gia tộc tôi đã có những năm tháng vô cùng hiển hách, tôi để lại di chúc này muốn nhắn nhủ với người thừa kế sau này, hãy bảo vệ gia tộc cổ của chúng ta, bởi lẽ, con sẽ là giọt máu cuối cùng của Aliess.

An Thạch Thảo đọc xong tờ di chúc thì ngạc nhiên tột độ khi phát hiện cái tên bên dưới của tờ di chúc:

Tôi quyết định trao quyền thừa kế cho đứa cháu gái:

An Thạch Thảo

Quyền thừa kế: Tòa dinh thự cổ ở Italia.

Sao ông cố lại biết tên của mình.

Đó là suy nghĩ trong đầu của An Thạch Thảo. Vậy mà có người ở thế giới bên kia nghe được, bay đến ngồi cạnh cô:

- Tiểu Thảo à con quên rồi ư? Phù thủy chúng ta có quyền năng thấy trước tương lai mà!

- Ôi!

An Thạch Thảo giật nảy mình đánh rơi miếng bánh ra khỏi miệng, trố mắt lên nhìn vị khách không mời mà tới:

- Bà cô tổ!

An Ý Lan gật đầu cười tươi.

- Bà....

- Aiza tiểu thảo à, thôi khắc con thừa kế quan trọng như thế này, ta sao có thể không tham dự được!

Khóe mắt An Thạch Thảo khẽ giật giật:

- Chỉ là thừa kế một ngôi nhà thôi mà!

- Cả một tòa dinh thự đấy!

An Ý Lan khẽ thốt lên:

- Con biết không, khi còn sống, ta đã năn nỉ anh trai cho ta căn nhà đó. Nhưng anh kiên quyết không chịu vì biết ta không thể sống được lâu! Ai da, ta hồng nhan bạc mệnh quá mà.

An Thạch Thảo che miệng khúc khích cười, chợt phát hiện mọi người xung quanh đang nhìn mình.

“Chết! Nãy giờ mình đang nói chuyện với linh hồn mà!”

Trong khi An Thạch Thảo không biết phải tìm lỗi lẽ nào để chối thì có một vài người đi ngang qua chỗ cô, ghé tai nhau khẽ nói:

- Cô gái này nói chuyện một mình!

- Haizz! Đẹp nhưng mà điên!

An Thạch Thảo rất muốn thanh minh rằng” tôi đang nói chuyện với bà cô tổ mà!”

Phải cô đang nói chuyện, nhưng đang nói chuyện với một hồn ma.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Tĩnh Thu Vi

- Mạc Phi Phi, em xin lỗi!

An Thạch Thảo kéo vali ra khỏi khách sạn, nhìn tiết trời xung quanh đang dần trở lên lạnh lẽo. Thấy từng đàn bồ câu đang sà xuống ở quảng trường, cô không khỏi nhớ tới người chị tốt của cô. Mạc Phi Phi rất thích bồ câu. Lúc còn trong tổ chức Kill, mỹ nhân ấy đã nuôi cả một đàn, đến mức nhường cả thức ăn của mình cho chúng. Mà nói thức ăn thì nghe cao sang lắm, nhưng cũng chỉ là bát cơm trắng với rau muống chần nước muối pha loãng. Cả quãng thời gian gian khổ ấy có chết, An Thạch Thảo cũng không thể quên được.

- Chờ em một thời gian! Em sẽ quay lại cứu chị. Em tin, Lục Phong Thần sẽ không làm hại đến chị. Vì anh ta còn đợi em tới nộp mạng!

An Thạch Thảo khẽ nhủ thầm rồi lên xe đóng sầm cửa lại, phóng vù, khỏi thủ đô Luân Đôn, phóng khỏi nước Anh.

Nơi nước Ý xa xôi, tại ngoại ô thủ đô Roma, giữa buổi chiều êm ả của mùa thu, từng làn gió lạnh thổi qua từng kẽ lá ngô đồng, khiến chúng rung rinh, tạo nên âm thanh rì rào như tiếng nói chuyện, An Thạch Thảo bật cho xe chuyển sang chế độ mui trần, để cảm nhận hương bắp non của cánh đồng ngô.

Hệ thống: Còn 20km!

Cô vuốt ve tập hồ sơ trong tay chợt mỉm cười đầy ẩn ý. Cô khẽ liếc qua gương chiếu hậu, gió thổi bay tóc mai, để lộ ra con chữ la tinh đang nhấp nhoe phát sáng.

Cái cảm giác trở lại quê hương thật khiến ta nôn nóng.

Đi hết cánh đồng ngô, đón tiếp chiếc xe của An Thạch Thảo là một cánh rừng lá phong, bạt ngàn những cây phong cao sừng sững. Một chiếc xe đen đi vào bóng râm như người tí hon đi vào một thế giới màu cam chói lóa. Tổ tiên của ta quả là biết chọn nơi để hưởng thụ.

An Thạch Thảo khẽ cảm thán. Đi sâu vào trong rừng phong khoảng 60m, đập vào mắt xanh của cô là một tòa dinh thự cổ, cao sừng sững, tuy nhìn có hơi cũ kỹ, thế nhưng không thể che đi sự cao sang quý phái vốn có của nó, cũng đồng thời nói lên thân phận gia chủ của nó không nhỏ. Có thể họ là quý tộc, hoặc là những thương gia giàu có. Và sự thật đã chứng minh điều đó.

An Thạch Thảo đóng cửa xe lại, mắt vẫn không thể nào rời khỏi vẻ đẹp đồ sộ của tòa dinh thự trước mắt. Cánh cổng sắt màu đồng cũ kỹ to lớn, bám đầy mạng nhện và bụi bặm bóng râm “Cạch” một tiếng rồi mở toang ra làm cô nhất thời giật thót tim. Người đã có phép thuật, chẳng nhẽ ngay cả nhà cũng bị yểm bùa sao. Trong lúc còn do dự có nên vào hay không thì từ đằng sau, một giọng nói trầm thấp đến đáng sợ vọng lại:

- Chào mừng cô trở về!

An Thạch Thảo nhất thời chôn chân tại chỗ, tim đập thình thịch, cô có thể cảm nhận được, người kia đang kề ngay sau gáy của mình. Cô cố trấn tĩnh lại, hỏi:

- Người là ai?

Người nọ không đáp trả, chỉ lẳng lặng đi về phía dinh thự, lúc này, An Thạch Thảo phát hiện đó là phụ nữ, người phụ nữ này ăn mặc dị thường, váy nâu, áo choàng đen, chiếc mũ vành rộng lớn che khuất đi gương mặt của cô ta. Tay cô ta cầm một chiếc giỏ đựng đầy thực phẩm tươi sống. Phát giác được có người đang quan sát mình, cô gái ấy dừng bước, khẽ lên tiếng:

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy! Cô mau vào nhà đi!

An Thạch Thảo im lìm không nói gì, chỉ biết khóa xe lại rồi lẻo đẻo theo cô gái đó đi vào trong nhà. Trước mắt An Thạch Thảo là một cánh cửa gỗ cao hơn 10m, với đường nét hoa văn được trạm trổ khá tinh tế và điêu luyện. Mùi gỗ trên cánh cửa ngàn năm này vẫn còn nguyên, vân gỗ lộ rõ cho thấy nguồn gốc của nó chắc chắn từ cây Bạch đàn ngàn năm tuổi. Cô gái kia lấy trong túi ra một chùm chìa khóa bằng đồng, trông có vẻ khá cổ, cắm vào lỗ khóa trên cửa.

Cạch!

Cánh cửa khẽ mở ra, cô gái kia tránh người sang một bên, mặt cúi gầm xuống, ôn tồn nói:

- Gia chủ, mời!

An Thạch Thảo gật nhẹ đầu rồi đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa kia ra, ánh sáng từ ngoài chiếu rọi vào trong đại sảnh, một mùi ẩm thấp xộc vào mũi khiến cô ho khan hai phát. Cô gái kia khẽ nói:

- Xin lỗi gia chủ, nhà không được sạch sẽ cho lắm. An Thạch Thảo xoa xoa tay:

- Không sao!

Rồi kéo vali bước vào. Có tiếng chân, điện đèn trong toàn đại sảnh bỗng chốc bừng sáng. Lúc này, sự xa hoa của ngôi biệt thự cổ Aliess được thể hiện rõ. Giữa sảnh là một tấm thảm hoa văn cổ màu đỏ trải rộng khắp đại sảnh, xung quanh là những chiếc ghế đá được trạm khắc tỉ mỉ cẩn thận từng đường nét hoa văn một, tuy nhiên lại không có bàn. Xung quanh đại sảnh là bức ảnh của từng người nổi danh gia tộc một được treo hết sức ngay ngắn. Ở vị trí cao nhất, cũng là tấm ảnh to nhất, chính là tranh vẽ ông tổ của Ailess. Gương mặt ông nhìn không dữ dằn, nghiêm túc, mà đó là gương mặt hiền từ phúc hậu. Ray ông cầm một quyển sách dày cộp, bìa màu đồng, nhìn có vẻ khá huyền bí. Đại sảnh này bày trí khá sơ sài bởi lẽ mọi đồ đạc đã được ông sơ An Lạc đem hết đi trong lúc chuyển chỗ ở. Thứ còn sót lại mà có giá trị nhất trong đại sảnh chính là chiếc đèn tròn bằng đá pha lê. Nó tỏa sáng làm cho đại sảnh này trở lên sang chảnh hơn.

Đang mãi mê quan sát, thì cô gái kia đã đi lên cầu thang, đầu hơi ngoái lại:

- Gia chủ nghỉ ngơi sớm đi, tôi đã dọn phòng cho cô rồi!

An Thạch Thảo khẽ gật đầu rồi theo sau cô ta. Cõi gái kia dẫn An Thạch Thảo hết một hành lang, cuối cùng cũng dừng lại ở một cánh cửa hình vòng cung, trông có vẻ cũ kĩ.

- Đây là phòng của gia chủ, hãy nghỉ ngơi đi. Tôi đi chuẩn bị bữa tối!

An Thạch Thảo âm ừ một lúc rồi đẩy cửa bước vào, trước khi cô gái kia rời đi, An Thạch Thảo vội quay người lại hỏi:

- Cô tên gì?

Cô gái ấy im lặng một lúc, rồi trả lời:

- Tịnh Thu Vi!

An Thạch Thảo chợt sững người lại. Cái tên này, cơ hồ cô đã nghe đâu đó.

Căn phòng mà Tịnh Thu Vi đưa An Thạch Thảo tới khá rộng và cổ kính. Rèm lụa tím treo trên chiếc cửa sổ to dùng dài sát đất, giường trắng cổ kính, được màn gió quây quanh thành hình tròn, bên cạnh là chiếc ghế đứng, có dây dặt, Trên đầu giường treo bức họa một người con gái váy tím. Bất giác, An Thạch Thảo tiến lại gần bức họa ấy, đưa tay lên lau lau bụi trên đó. Một người con gái thời trung cổ. Người mặc y phục cổ đại, màu tím, tóc dài ngang eo, đầu đội vòng hoa thạch thảo tím trắng đan xen, tay cầm cây sáo gỗ, gương mặt xinh đẹp, ngũ quan thanh tú, mỗi móng cánh hoa đào, mày liễu, mắt sáng, có điều, đồng tử cô gái ấy màu xanh ngọc bích, gương mặt này trông vô cùng quen thuộc. An Thạch Thảo nhìn vào đôi mắt ấy, bỗng dưng cô như có tia điện xẹt qua, vô cùng đau đớn.

-- Lục Từ, kiếp này muội may mắn khi gặp được huynh. Lục Từ, huynh hỏi muội, có muốn cùng huynh đi phiêu bạt khắp nơi hay không, câu trả lời của muội là “không”. Muội xin lỗi, muội không thể cùng huynh đi tiếp được nữa. Lục Từ, kiếp này chúng ta có duyên nhưng vô phận.

- Nếu có kiếp sau, muội xin hứa sẽ làm tân nương đẹp nhất cùng huynh sống chọn kiếp phu thê!

- A.. !

An Thạch Thảo khẽ kêu lên một tiếng rồi ngã vật ra giường ngất lịm. Xung quanh cô như có một làn khói đen mờ ảo bao phủ.

- Thạch Thảo! Con hầu vô dụng này, mau lên đây! Tiểu thư hỏi tội mày!

... ..

- Mày không hái hoa cho tao, tao sẽ kêu mẹ không cho mày đi theo trong chuyến picnic lần sau nữa!

Một con bé tiểu thư nhà giàu, tuy xinh đẹp mà đáng ghét.

- Tịnh Thu Vi! Cô mau rút ra khỏi nhà tôi! Tôi không có đứa con như cô!

... ..

- Mẹ! Con xin lỗi! Lần sau con không giám như thế nữa!

- Cô giết người rồi! Cô có biết không, cô đã hại chết con gái tôi rồi! Cút! Mau cút đi!

Đứa trẻ xác xược ấy bị mẹ mình đưa sang tận nước Ý xa xôi ấy, túm tóc lôi khỏi xe, quăng vào căn biệt thự cổ trong rừng phong. Bà nói:

- Cho đến khi con gái ta quay trở lại, hãy hầu hạ nó cho thật tốt, khi đó ta sẽ cân nhắc cho người về nhà!

Bùm!!!!

Một tiếng nổ long trời nổ đất, cả dinh thự rộng lớn nổ tung. Cô bé ấy tìm mọi cách trốn lên máy bay, chui vào thùng hàng chứa thú nuôi để chôn vùi gặp mẹ. Khi cô bé ấy đứng trước nhà mình thì từ phòng của mẹ, bỗng nổ bùm một tiếng, cả nhà cô bé cũng nổ bùm một tiếng! Tiếng thét thảm thiết từ dinh thự vọng ra, một cánh tay cháy đen rơi trước mặt cô bé, cánh tay ấy đeo chiếc vòng lắc đã cháy đen, chiếc vòng ấy do chính cô bé tặng mẹ mình. Cô bé kinh hoàng nhìn cánh tay ấy rồi thét lên đầy thảm thiết:

- Mẹ!!!!!!

An Thạch Thảo bừng tỉnh sau ác mộng vừa rồi, cô ôm lấy trái tim đang bị bóp nghẹn lại:

- Tịnh Thu Vi! Là cậu! Chính là cậu!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Gặp lại tiểu tam

Trong khoảng vài tháng ngắn ngủi gần đây, trong giới trang sức nổi lên một cái tên thương hiệu vô cùng hot:

“Double A”

Tên đầy đủ là Aster amellus, dịch ra là hoa thạch thảo, mang ý nghĩa là sự biết ơn.

- Uống cốc sữa đi! Cậu đã làm việc cả đêm qua rồi!

Tịnh Thu Vi bước vào thư phòng của An Thạch Thảo, đặt cốc sữa xuống nheo mắt nhìn cô gái trước mặt.

An Thạch Thảo đeo chiếc kính cận gọng trắng, hai mắt sưng vù, thâm quầng lại vẫn dán chặt vào màn hình trước mặt, chỉ ừm một tiếng cho qua.

Công ty thời trang mới mở do cô đứng đầu - Double A đang dần tạo tiếng vang trong làng thời trang dạo gần đây, mọi thứ diễn ra khá thuận lợi, thuận lợi đến mức An Thạch Thảo phải bán cả sức khỏe của mình cho nó. Cũng bởi lẽ, cô sắp cho ra sản phẩm mới mang tên “Black Rose” cho mùa đông năm nay.

- Nếu như cần gì cứ gọi tôi, tôi đem lên cho!

Tịnh Thu Vi thờ dãi một tiếng nhìn An Thạch Thảo đầy bất lực. Nàng lặng lẽ rời khỏi phòng, xách giỏ đi chợ mua thức ăn.

- Thư kí trần, có chuyện gì?

An Thạch Thảo day day khỏe mắt mãi như nghe điện thoại. Đầu dây bên kia, thư ký trần nghiêm túc nói:

- Giám đốc, chúng ta có một đơn đặt hàng hàng mới!

An Thạch Thảo nhú mày lại trả lời:

- Có đơn đặt hàng, cô phải đưa cho bộ phận đại diện của công ty chịu trách nhiệm, chứ không phải đưa cho giám đốc!

- Nhưng...đơn đặt hàng này của một người có thể lực không nhỏ, họ yêu cầu đích thân giám đốc ra mặt, thiết kế cho họ!

- Phách lối!

An Thạch Thảo khề chửi thầm một câu rồi trả lời:

- Được! Lát tôi tới công ty, có gì tính tiếp!

Cúp máy xuống, An Thạch Thảo xoa xoa cái mắt đang sắp không trụ nổi, đi vào nhà vệ sinh. Công việc gần như chiếm hết thời gian nghỉ ngơi của cô, đã gần một năm trôi qua, trong một năm ấy, đã có bao nhiêu chuyện xảy ra, đếm trên đầu ngón tay chắc không đủ. Double A của cô khi ra mắt làng trang sức khá thuận lợi. Tuy không nhiều người biết đến như những nhãn hiệu khác nhưng sản phẩm bán ra lại vô cùng cao. Cũng kì lạ là, cùng thời điểm ra mắt Dapple A, có một nhãn hiệu mới được công bố và khai trương đó là thương hiệu Change V. Nghe đồn người đứng ra thành lập là một nữ minh tinh

mới vào nghề, có thể lực không nhỏ. Mặc kệ chứ An Thạch Thảo vẫn cảm thấy bản thân khá đủ tự tin để cạnh tranh lành mạnh.

An Thạch Thảo mặc trên người bộ đầm công sở trắng muốt, cổ đeo khăn lụa, tóc búi gọn lên, tai đeo chiếc khuyên bạc hình thoi bản to. Khuôn mặt sắc nét, ngũ quan thanh tú, càng khiến cô giống một nữ doanh nhân thành đạt, sang trọng, quý phái. An Thạch Thảo cầm hộp đựng danh thiếp lên, đôi môi đỏ mím cười một cái.

Mạc Phi Phi sẽ là cái tên hoàn hảo để cô tung hoành trên thị trường trang sức.

An Thạch Thảo điềm điềm đi xuống nhà, thấy trong đại sảnh, Tịnh Viễn, đang ngồi nghịch ipad, cô đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu, trầm ngâm nói:

- Dậy! Đi ra công ty với tôi!

Tịnh Viễn cau mày gắt lên:

- Chị là cái thứ gì mà tôi phải nghe chị?

- Cậu tính ăn không ngồi đòi ở nhà tôi hay sao?

An Thạch Thảo khề hừ lạnh:

- Tôi không nuôi bấu cô kẻ phá hoại đâu!

- Thích thì tôi ra ngoài sống!

Tịnh Viễn tỏ thái độ không ưa gì con người trước mắt, cậu đứng dậy bỏ đi lên phòng của mình. An Thạch Thảo khoanh tay nhìn cậu ta đóng cửa phòng lại, cô cười gian tà:

“Không đi cũng phải đi!”

Chỉ lát sau, trong phòng của Tịnh Viễn vang lên vô số tiếng động lớn nhỏ cùng tiếng kêu thất thanh của cậu ta. Lát sau, từ trên cầu thang, Tịnh Thu Vi xuất hiện, một tay cầm cây phát trần, một tay xách tai Tịnh Viễn lôi xuống nhà, đẩy cậu ta ra trước mặt An Thạch Thảo, nàng lạnh lùng nói:

- Nề mặt tôi, lời thẳng ôn này đi làm được không? Tôi nghĩ nó chơi như vậy quá đủ rồi!

An Thạch Thảo chép chép miệng:

- Tôi chỉ sợ, cậu ta không bằng lòng!

- Không bằng lòng?

Tịnh Thu Vi cười khẩy rồi liếc mắt nhìn chiếc Auddi mới toanh trong gara:

- Tôi sẽ đập nát con cưng của nó!

Tịnh Viễn mặt mũi xám ngắt lại vội nói:

- Em đi là được chứ gì!

An Thạch Thảo gật đầu hài lòng:

- Yên tâm! Tôi sẽ không bạc đãi cậu, nếu cậu làm tốt!

Tịnh Viễn tỏ ra bộ mặt khinh khỉnh, lập tức bị Tịnh Thu Vi cho một cái bạt tai vào đầu:

- Ôn con! Thái độ gì đây?

Tịnh Viễn ôm đầu gắt lên:

- Con mẹ nó! Sao chị đánh em?

- Cái mồm đẹp như vậy mà phun ra toàn cái câu mất nết!

- “...”

An Thạch Thảo cũng thấy khổ thay cho Tịnh Viễn. Vốn tưởng Tịnh Thu Vi đã hiền như tấm, ai ngờ được, cô ả vẫn đánh đá, đánh hành như xưa. Đúng khí chất cao quý của tiểu thư khuê các rồi.

Cài dây an toàn xong, An Thạch Thảo nhìn Tịnh Viễn mặt mày cau có thì không khỏi bật cười:

- Tươi lên đi cậu em! Nếu làm tốt công việc, tôi tin cậu sẽ mua được Ferrari!

Nghe vậy Tịnh Viễn chỉ bĩu môi:

- Tôi đây đếch cần! Không cần vào cái Dapple A của chị tôi vẫn có thể mua Ferrari được!

An Thạch Thảo vừa khởi động xe, vừa nhếch mép cười nhạt:

- Tôi biết cậu thừa sức ức hiếp Double A của tôi. Cậu tưởng tôi chỉ nhìn cái mác ăn chơi đua đòi mà phán đoán cậu sao?

Rồi cô cười nhẹ:

- Cậu đừng tưởng cậu dẫu được tôi mọi chuyện. Cậu vốn là một hacker nổi tiếng trong thế giới ngầm! Tôi nói phải chứ?

Tịnh Viễn chẳng còn cái bộ mặt cáu kỉnh khi nãy nữa mà đó là bộ mặt của một chàng thanh niên với tính cách già dặn:

- Cần Am Hiên nói với chị à?

An Thạch Thảo nhún vai nói:

- Chỉ là trước khi gặp cậu, Cần Am Hiên có cho tôi xem qua 5 cao thủ IT nổi tiếng thế giới ngầm!

Tịnh Viễn lười nhác tựa đầu vào ghế, than thở:

- Ôi cha tên khốn ấy! Nếu năm xưa hán không theo Lục Phong Thần đi buôn đồng “sắt vụn” kia thì bây giờ 5 người chúng tôi đã có thể phá tung mấy cái máy tính của bọn Dương gia rồi!

- Cậu không sợ Lục Phong Thần bắt cóc đem về Lục gia làm nô lệ sao?

An Thạch Thảo nghĩ đến Lục Phong Thần, tim bỗng đập thình thịch, tai bỗng đỏ lên. Tịnh Viễn bình tâm trả lời:

- Tôi thách!

- Lão đại, hình như ngài bị cảm!

Trình Phiên ngồi ở ghế phụ lái ngoảnh đầu lại, thấy Lục Phong Thần hắt hơi liên tục, không kìm được hỏi. Lục Phong Thần vo tròn tờ giấy trong tay lại, đáp xuống đất:

- Không ảnh hưởng đến cậu!

Trình Phiên quay lại vị trí của mình thầm than:

- Mình lo chuyện bao đồng quá!

Double A của An Thạch Thảo là một công ty nhỏ, quy mô không to nhưng lại dần có tiếng trong giới. Mới đầu cô tính xây một tòa nhà riêng cho công ty thế nhưng vốn đầu tư không đủ nên cô đành thuê tòa nhà ở trung tâm thủ đô Roma làm trụ sở của công ty.

Trong lúc An Thạch Thảo đỗ xe, Tịnh Viễn đứng tựa vào góc tường nghịch nghịch chiếc di động mới mua, chợt cậu phát hiện, từ xa có một chiếc ô tô đen đang phóng lại gần. Có cảm giác không lành, cậu vội núp gọn vào sau chiếc xe hơi đỗ trước mặt.

Chiếc xe kia tiến sát vào chiếc xe trắng mà Tịnh Viễn nấp rồi dừng hẳn lại.

“Quả là người không tầm thường!”

Tịnh Viễn cảnh giác nhìn chiếc Cadillac nọ, thấy trên xe một cô gái bước xuống, đeo kính râm đen, tóc xõa ngang hông, mặc chiếc váy nhung bó sát người, lưng để trần, Tịnh Viễn cơ hồ thấy người này quen quen.

- Viễn! Em tới Double A trước, lát xong việc anh qua luôn nhé! Em muốn có một chiếc nhẫn cưới hoàn hảo!

Đầu dây bên kia nói gì đó khiến cô gái này mỉm cười thỏa mãn, gạt đầu:

- Được! Hen gặp anh!

Cô gái đó hôn gió vào chiếc điện thoại rồi tắt máy. Nụ cười trên môi chợt vụt tắt, ánh mắt cô gái này chợt sắc nhọn như đang mưu tính chuyện gì đó.

- Alo! Là em đây Tần Lăng! Đợi một chút, em có việc gấp, có gì tối nay em qua chỗ anh nhé!

Thật cái giọng điệu này ghê tởm hết mức chịu đựng của Tịnh Viễn. Sao lại có loại người như cô ta tồn tại chứ. Ngay khi Tịnh Viễn đang suy nghĩ thì một giọng nói từ trong xe vọng ra:

- Ami! Cô quả là không phải dạng tầm thường!

Từ trên xe, một người đàn ông đeo kính râm đi xuống, ông ta lùn, béo, cầm lúm phúm râu, nhìn gương mặt cũng biết là một tên háo sắc hạng nhất. Ông ta đi tới cạnh cô gái, bàn tay nục nịch mỡ vuốt ve, mon trón eo cô ả. Cô gái kia cười khẩy một cái:

- Lão gia à! Ông giữ lại một chút phép tắc được không?

- Ha ha ha!

Người đàn ông đó bật cười. Buông cánh tay kia ra:

- Change V của cô chẳng lẽ không thể thiết kế nổi một chiếc nhẫn cưới ư? Cần gì phải qua Double A?

- Tôi đây chỉ là đang tò mò về kẻ đã tạo ra cái nhãn hiệu tầm thường này thôi!

- Không đơn giản chỉ là tò mò chứ?

Người đàn ông kia ghé tai cô gái nói thầm. Cô gái kia nở nụ cười gian xảo:

- Muốn đấu với Change V của tôi đâu có dễ! Khéo khi tôi cũng phải thu mua lại cái nhãn hiệu này cũng nên!

Cô ta nói xong thì bật cười rồi đi vào thang máy.

An Thạch Thảo đỗ xe xong thì cần tập hồ sơ đi tìm Tịnh Viễn. Con người này, có khi nào đi lên trước rồi không. Thấy cửa thang máy đang từ từ đóng lại, cô chạy vội tới, muốn kêu người bên trong dừng lại, nào ngờ có ai đó lôi cô lại núp vào góc tường.

- Chị cẩn thận một chút!

Tịnh Viễn thờ hồn hèn, cả cơ thể cậu ta áp sát vào người con gái đối diện. An Thạch Thảo mặt mũi bỗng chốc đỏ bừng lên, cô ho khan hai tiếng nhắc nhở:

- Tịnh Viễn!

- Sao?

- Người của cậu...!

An Thạch Thảo chỉ chỉ xuống dưới, Tịnh Viễn nhìn thấy mình đang ôm người đối diện bèn giật mình đẩy ra, gât lên:

- Chị nghĩ tôi thích làm như vậy chắc!

- "..."

- Già như chị thì ai thèm!

Rồi vội vàng bỏ đi. An Thạch Thảo á khẩu tại chỗ. Nãy giờ cô đâu có nói gì, toàn thằng nhóc này nói đấy chứ.

Tịnh Viễn đứng thất thần trong thang máy, nhìn mình trong gương, cậu không tin là vừa rồi, cậu đang ôm một bà cô già, đáng tuổi chị mình.

- Eo!

Tịnh Viễn khẽ rung mình một cái, cậu ta vội lôi điện thoại ra, muốn nghe nhạc. Lướt qua bảng xếp hạng ca khúc hot nhất, chợt cậu phát hiện ra một gương mặt vô cùng thân quen.

“Ami Lộ! Ra là cô ta!”

Tịnh Viễn khẽ cười thầm. Cậu nhấn vào danh bạ, gọi cho người cần gọi:

- Alo!

Đầu dây bên kia, một giọng nói trong trẻo vang lên. Tịnh Viễn đứng tựa vào tay cầm trong thang máy, hỏi:

- Chị, chị biết Ami Lộ không?

Đầu dây bên kia, Tịnh Thu Vi ngạc nhiên hỏi lại:

- Em biết Lộ Mĩ Ái ư...à không

Ami Lộ!

- Ô! Em vừa gặp cô ta!

Tịnh Thu Vi nghiêng răng ken két:

- Tiểu Viễn! Nghe chị, tránh xa cô ta ra!

- Tại sao?

- Không cần hỏi, chỉ biết rằng, tránh xa cô ta ra!

Tịnh Viễn tuy có phần khó hiểu, nhưng vẫn nghe lời. Đường lúc chuẩn bị cúp máy, thì Tịnh Thu Vi có nói thêm:

- Còn nữa, nếu em gặp cô ta, hãy thay chị tạt cốc nước vào mặt cô ta, được chứ?

- Chị, cô ta đã đắc tội gì với chị mà chị ghét cô ta đến vậy?

Tịnh Thu Vi im lặng một lúc lâu rồi nói:

- Nếu chị nói, cô ta cướp người yêu chị, em có tin không?

Tịnh Viễn nhất thời bất động. Chị gái cậu, đã từng yêu ư? Sao cậu không biết. Hay phải chăng, trong suốt 3 năm cậu sang Mĩ làm việc, đã có những chuyện mà cậu không biết.

- Tịnh Viễn, cậu làm gì trong đó vậy? Sao còn chưa ra?

An Thạch Thảo đứng ngoài cửa thang máy, tay cầm tập tài liệu, hươ hươ trước mặt Tịnh Viễn.

-Mạc tổng!

Là giọng của Trần Mạn, thư kí của An Thạch Thảo. Thấy cô đi vào Trần Mạn vội vã đi tới, đưa cho An Thạch Thảo tập tài liệu:

- Cô Ami đang chờ trong kia!

- Ami?

An Thạch Thảo nhú mày lại. Chẳng phải là nữ minh tinh mới nổi lên gần đây sao. An Thạch Thảo có nghe qua danh tiếng của cô ta nhưng mấy ngày nay bận quá, cô không có thời gian lên mạng tìm hiểu.

- Tôi biết rồi!

Ngay khi cô chuẩn bị bước vào phòng họp thì Trần Mạn vội giữ lại:

- Mạc tổng! Chị nhớ cẩn thận với người trong kia

An Thạch Thảo nghi hoặc nhìn Trần Mạn. Cô nàng vội vã giải thích:

- Vì cô ta là phu nhân của tập đoàn Văn thị!

An Thạch Thảo bỗng chết sững, cô có nghe nhầm không. Cô hỏi lại Trần Mạn:

- Cô nói gì cơ? Văn phu nhân?

Trần Mạn khẳng định chắc nịch:

- Vâng! Chị không biết sao? Gần đây, báo chí đang rộ lên chuyện họ sắp kết hôn!

- Ami Lộ! Là Lộ Mĩ Ái sao?

An Thạch Thảo khẽ nhìn vào phòng họp, nơi một cô gái đang ngồi. Mái tóc dài, uốn quăn, khuôn mặt sắc sảo, mắt to, mày cong, ống mũi thẳng, môi đỏ khẽ nhếch lên thành nửa bán nguyệt.

“Lộ Mĩ Ái! Quả nhiên là cô!”

An Thạch Thảo nắm chặt nắm đấm lại, ngón tay bấu vào thịt đến bật cả ra máu mà không hay biết. Máu nóng trong người cô bỗng dâng cao, cô đáp tập hồ sơ xuống đất, xắn tay áo, muốn xông vào trong kia, tóm tóc người đàn bà đó đánh cho cô ta một toi bời.

- Chị bình tĩnh lại đi!

Tịnh Viễn vội kéo An Thạch Thảo lại ra khỏi phòng họp.

- Cô ta là khách hàng của chị đấy!

- Bỏ tôi ra!

An Thạch Thảo hất tay Tịnh Viễn ra trừng mắt nhìn cậu:

- Không phải việc cậu nên xen vào!

- Lí do gì khiến chị ghét cô ta đến vậy?

An Thạch Thảo quay mặt đi chỗ khác, im lặng không trả lời.

- Chẳng lẽ, vì à đàn bà này cướp người yêu của chị?

An Thạch Thảo vừa tức, vừa ngạc nhiên:

- Cậu biết được những gì?

- Chà! Tôi chỉ đoán bừa thôi! Không ngờ cũng đúng à?

Tịnh Viễn cười nhạt trong lòng:

“Con gái các người, thật giống nhau. Đều chết vì trai!”

An Thạch Thảo nhìn Tịnh Viễn bằng nửa con mắt:

- Cậu làm thầy bói được rồi đấy!

- Nhưng khoan!

An Thạch Thảo bỗng tái mét mặt lại, cô hốt hoảng:

- Tôi không thể gặp Lộ Mĩ Ái trong tình trạng này được!

- Tôi có thể giúp chị!

Tịnh Viễn lên tiếng, An Thạch Thảo kinh ngạc nhưng rồi mấy giây sau, cô cười mỉm:

- Được!

Tịnh Viễn cười qua loa:

“Không phải tại cô ta cướp người yêu của chị tôi thì tôi cũng chẳng muốn dây dưa vào chuyện đàn bà mấy người đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tình cũ không rủ cũng tới

Các cụ xưa có câu “Oan gia ngõ hẹp” chẳng phải nói láo chút nào.

An Thạch Thảo đưa xấp tài liệu trong tay cho Tịnh Viễn, xong thì vỗ vỗ lên vai cậu, thở dài đầy nặng nề:

- Mọi sự trông cậy vào cậu!

Tịnh Viễn gạt khước miệng hai phát rồi hất tay bà cô già kia ra, hừ lạnh:

- Thôi cái trò này đi! Nhỏ nhăng quá!

An Thạch Thảo khẽ “Xì” một tiếng rồi nghiêm dặn dò Trần Mạn:

- Bây giờ cậu Tịnh đây sẽ là giám đốc đại diện cho Dapple A chúng ta. Cô nhớ kĩ, từ giờ trở đi, mọi sự kiện hay gặp gỡ khách hàng đều do cậu ta đảm nhận!

- Chị bị điên à!

Tịnh Viễn không tin vào tai mình nữa. Cậu gất lên:

- Tôi đây chỉ giúp chị xử gọn mụ đàn bà kia! Tôi đâu có đồng ý làm giám đốc đại diện cho Dapple A của chị!

- Dự là trong tương lai sắp tới, Dapple A sẽ có cơ hội tiếp xúc với nhiều ông to bà lớn trong xã hội đen!

Rồi cô ghé vào tai Tịnh Viễn nói nhỏ:

- Chẳng nhẽ, cậu lại bỏ qua cơ hội xâm nhập vào tài khoản đen của bọn họ?

Tịnh Viễn có vẻ như đã bị ba chữ “Tài khoản đen” lôi cuốn. Thấy vậy, An Thạch Thảo gật đầu hài lòng, phát tay ra hiệu cho Trần Mạn dắt Tịnh Viễn đến phòng họp, còn cô thì ngồi vào bàn làm việc, quan sát mọi việc diễn ra trong đó, qua màn hình máy tính.

“Lộ Mĩ Ái! Xem ra cô vẫn sống tốt nhì!”

- Xin chào! Văn phu nhân!

Lộ Mĩ Ái đang ngồi vãn về li nước lọc trên tay, thấy có giọng nói đầm đìa từ sau vọng lại, cô ta giật mình, chỉnh lại sắc mặt, kiêu ngạo đứng dậy:

- Anh là...

Tịnh Viễn mỉm cười trả lời:

- Tôi là Tịnh Viễn! Giám đốc đại diện!

Thấy vậy, Lộ Mĩ Ái khẽ xì một tiếng, rồi ngồi phệt xuống, hai chân vắt chéo nhau, tùy tiện đung đưa.

- Tôi muốn Mạc Phi Phi ra đây gặp tôi! Chứ không phải giám đốc đại diện!

- Cô Ami! Tịnh tổng đây là người đại diện cho công ty chúng tôi. Bất kì đơn đặt hàng hay thiết kế nào đều do anh ấy đảm nhiệm!

Trần Mạn vội tiến lên, đứng trước Tịnh Viễn giải thích. Nhìn mặt cô vô cùng nghiêm túc.

- Chưa đến lượt cô lên tiếng ở đây!

Lộ Mĩ Ái đập bàn quát lớn, hai mắt cô ta trừng lên đầy hống hách. Trần Mạn run run xin lỗi rồi rút. Thấy cô thư ký đứng trước mình mặt mày tái mét lại, Tịnh Viễn không đành lòng bèn kéo cô ra sau lưng mình, không cảm xúc nhìn Lộ Mĩ Ái:

- Cô Lộ! Chúng tôi xưa nay làm ăn có quy tắc riêng của mình! Không thể vì một đơn đặt hàng còn con con mà phải để Mạc tổng nhúng tay vào! Chị ấy còn có việc quan trọng hơn cần làm!

Lộ Mĩ Ái nghe vậy đành mặt lại, cô ta gằn giọng:

- Cái quy tắc ấy đem vứt cho chó gặm là vừa!

Rồi cô ta hất hàm lên, bộ dạng khoa trương, kiêu căng:

- Chỉ là một công ty mới mở, quy mô chưa lớn, danh tiếng chưa có, vậy mà không biết điều, còn tỏ ra ta đây giỏi lắm! Đúng là không biết trời cao đất dày là gì!

- Văn phu nhân!

Trần Mạn đẩy Tịnh Viễn ra chạy tới cạnh Lộ Mĩ Ái, đặt xuống bàn bản thiết kế nhăn cười rồi rút lên tiếng:

- Đây là bản thiết kế nhăn cười mà chúng tôi chuẩn bị cho cô từ trước!

- Cút!

Lộ Mĩ Ái gất lên, hẩy tay Trần Mạn ra, cầm lấy bản thiết kế trên bàn vò nát, quăng xuống sàn nhà:

- Thấp kém thì biết điều mà im đi!

Trần Mạn run rẩy cúi đầu xuống:

- Tôi xin lỗi!

- Cô Lộ! Nếu cô còn cư xử như vậy, tôi sẽ gọi bảo vệ lên!

Tịnh Viễn mặt mày lạnh ngắt, gằn giọng nói:

- Cô là người của công chúng, chắc không nên để bảo vệ của Double A lòi ra khỏi cửa vì tội gây rối chứ?

Lộ Mĩ Ái mặt đanh lại, cô ta đứng dậy khỏi ghế, tức mà không nói được gì, cô ta hậm hực nện gót guốc rời khỏi phòng họp, trước khi đi, còn mĩa mai, đay nghiến:

- Các người cứ chờ mà xem! Tôi sẽ thu mua lại Double A này!

- Phu nhân đi thông thả! Chúng tôi không tiễn!

Tịnh Viễn từ trong phòng họp nói vọng ra. Khi bóng của Lộ Mĩ Ái khuất khỏi tầm mắt, cậu đá vào chân ghế chửi đồng:

- Ông nội nó! Để tôi gặp lại cô ta mà xem, cái mặt còn vênh vào được không!

Trần Mạn thấy đầu của cậu giám đốc sắp xi khói, bèn cầm lấy cốc nước

- Giám đốc! Bình tĩnh lại. Uống cốc nước cho bớt nóng.

Tịnh Viễn mặt mày nhăn nhó nhìn cốc nước rồi nhìn khuôn mặt ngây thơ của Trần Mạn, lựa trong người càng bùng lên:

- Còn cô nữa! Cô bị ngu hay giả ngu vậy? Tôi mượn cô xin lỗi à ta à!

Trần Mạn không biết nói gì hơn, thảm nghĩ:

“Thằng cha này giận cá chém thớt à!”

An Thạch Thảo từ đầu tới cuối quan sát mọi thứ diễn ra, thì bật cười. Tịnh Viễn này quá bốc đồng và trẻ con. Để một người suy nghĩ chín chắn như Trần Mạn ở bên phò tá, có thể an tâm. Nhưng rồi nụ cười của cô vụt tắt. Lộ Mĩ Ái, bộ mặt ngày càng lộ rõ. Không ngờ đây mới là bản chất thật của cô ta. Vậy mà trước đây, cô lại bị cái vẻ ngây thơ, trong sáng của ả che lấp cả con mắt. Lộ Mĩ Ái, cô ta chọn nghề diễn viên quả là không sai lắm chút nào. Rất hợp với cô ta.

Lộ Mĩ Ái phóng xe ra khỏi gara của Dapple A, mặt mũi hằm hè, đôi mắt to đầy mê hoặc trợn trừng lên đầy tia lửa:

- Điều tra về Mạc Phi Phi cho tôi!

Đầu dây bên kia ngạc nhiên:

- Mạc Phi Phi? Cô ta là ai?

Lộ Mĩ Ái quát lớn:

- Là con ả đàn bà đứng đầu Double A!

- Tôi biết rồi!

Lộ Mĩ Ái nói xong giật tai nghe Bluetooth, quăng vào góc xe, ả nghiêng răng:

- Chờ đấy! Lũ rác rưởi!

Khi xe của Lộ Mĩ Ái đi xa tòa nhà trung tâm, thì một chiếc Limo đen đỗ bên lề đường cách Double A chừng 10 m. Văn Tư Viễn xuống xe, tháo kính râm nhìn tòa nhà trước mặt, hỏi cận vệ đứng sau:

- Là tòa nhà này sao?

- Vâng!

Kim Mân gật đầu, Văn Tư Viễn hừ lạnh:

- Vào thôi!

An Thạch Thảo xoa xoa mi tâm, mấy ngày nay cô bận chuẩn bị cho ra thị trường trang sức bộ sưu tập mới mà ít ngủ hẳn đi, bây giờ hai con mắt thâm đen lại, đỏ lên trông vô cùng kinh khủng.

“Hay ngủ một giấc!”

An Thạch Thảo thoáng nghĩ, rồi vội gạt bay nó đi. Bây giờ mà ngủ thì ai xử lý đống giấy tờ này đây. Tịnh Viễn kia ngoài việc chơi game, hack tài khoản cướp tiền ra thì chẳng làm được việc gì. Ban nãy, cậu ta còn suýt nữa phá hỏng hợp đồng của Double A với một công ty đối tác bên Pháp. Nghĩ đến thôi là An Thạch Thảo đã chẳng giám ngủ. Cô vói tay đến điện thoại bàn, gọi cho Trần Mạn. Nhưng bên phòng thư kí lại không có ai nghe máy.

Có lẽ Trần Mạn đã theo Tịnh Viễn đi gặp khách hàng. An Thạch Thảo nhìn đồng hồ, kim giờ chỉ đến số 11, cũng đến giờ cơm trưa, thu dọn đồ đạc trên bàn xong, An Thạch Thảo rời khỏi phòng làm việc, xuống căng tin ở tầng một. Ở dưới đó có món trứng chiên mà cô thích. Hơn thế nữa, bản thân cô cũng không kén ăn cho lắm. Chỉ cần ăn vừa miệng là được.

Lúc này dưới sảnh chính của tòa nhà trung tâm đang vô cùng xôn xao. Văn Tư Viễn đi trước, theo sau là Kim Mân, xung quanh họ là những tiếng xì xào, đầy ngưỡng mộ của các cô gái trẻ và nhân viên nữ quây lể tân.

“Nhìn kia! Đó chẳng phải chồng chưa cưới của Ami Lộ!”

“Oh! Anh ta đẹp trai quá!”

“Theo như tôi biết, người Châu Á gọi những người đàn ông như vậy là soái ca!”

Văn Tư Viễn tuy nhìn thần nhiên như vậy nhưng vẫn không nhận được thâm nghĩ. Lộ Mĩ Ái càng ngày càng quá quắt. Rồi ra lệnh cho Kim Mân đứng sau:

- Ngày mai tìm thằng cha quản lí của Lộ Mĩ Ái yêu cầu hủy hợp đồng.

- Rõ!

Kim Mân trả lời xong thì ra quây tiếp tân, anh ta ho một cái rồi dùng tiếng Ý nói chuyện:

- Xin chào! Cho tôi hỏi, văn phòng giám đốc Mạc nằm ở tầng mấy?

Cô lễ tân vui vẻ hỏi lại:

- Cho hỏi hai vị có hẹn trước với Miss Mạc hay chưa?

- Chúng tôi hẹn rồi!

Kim Mân vừa nói vừa chỉ vào người đàn ông đang đi sau:

- Đây là Văn tiên sinh, là chồng của cô Ami, cô Ami cũng đã đến trước rồi!

Cô lễ tân nghe vậy mỉm cười:

- Phòng giám đốc nằm ở tầng 26, mời hai vị lên!

“Cô An, người của kiếp trước sẽ tìm đến cô, anh ta chờ cô lâu lắm rồi! Vừa đủ 2000 năm!”

An Thạch Thảo đứng trong thang máy bỗng dưng thấy lạnh sống lưng. Cái gì mà người của kiếp trước. Tuy nhìn mặt bà tiên tri ấy vô cùng nghiêm túc nhưng cô cũng không nên tin. Trên đời này làm gì có kiếp trước hay kiếp sau. Chết là hết.

Ting!

Cửa thang máy mở, An Thạch Thảo day day hay conàng mắt môi dừ, từ tốn đi ra. Đi hết hành lang này là ra đến quây lễ tân. Vừa đến cửa nhà wcô thì chuông điện thoại trong túi reo lên. Làm Lissa của quây lễ tân gọi đến.

- Alo!

Cô nghe, đầu dây bên kia, Lissa, nói vọng tới:

- Giám đốc, có Văn Tư Viễn đến tìm, anh ta là chồng của cô Ami Lộ!

- Cái gì!

Hai lỗ tai của An Thạch Thảo như bị ù, tim cô như quặn lại, cô tựa vào tường để không bị ngã:

- Anh ta đâu? Không được cho anh ta lên!

Lissa ngược ngứ nói:

- Tội xin lỗi..nhưng anh ta đang lên!

Lời của Lissa vừa dứt, An Thạch Thảo thấy từ góc rẽ hành lang cô đứng, một người đàn ông dáng cao, người cân đối, mặc bộ vest nâu đang nhàn nhật đi tới. Cô hoảng cuồng không biết làm gì, thấy bên cạnh là nhà wc nam, không nghĩ ngợi nhiều, cô lao vào nấp sau cánh cửa ra vào. Từ khe cửa, cô thấy Văn Tư Viễn đi tới, ánh mắt nhu hòa, môi hơi cong lên, mái tóc chải gọn, vuốt lên, lúc trước An Thạch Thảo thích anh thả mái xuống, vì đối với cô, nó vô cùng quyến rũ. Trước kia anh luôn để tóc đen vì đó là điều mà An Thạch Thảo thích, nhưng bây giờ tóc anh đã hơi vàng và ánh lên màu nâu. Anh đã thay đổi.

Khóe mắt của An Thạch Thảo hơi đỏ lên, nhưng không hiểu sao, cô không rơi nước mắt như mọi khi nữa. Phải chăng, đối với cô, người đàn ông trước mắt cô đây đã chẳng còn gì để cô lưu luyến và tiếc nuối nữa. Phải. Cô đã học được cách quên đi con người phụ tình này.

Ring ! Ring!

Điện thoại trong tay bỗng reo lên, An Thạch Thảo giật mình vội tắt đi. Cả người cô bỗng lạnh toát, sống lưng gai nổi hết lên. Cô nín thở nhìn Văn Tư Viễn. Anh ta vô cùng nhạy bén, để ý đến nhà wc, nhìn vào một lúc rồi tiến vào. Cô nhắm chặt hai mắt lại, chỉ cầu cho anh đừng nhìn thấy cô. Văn Tư Viễn tiến đến cánh cửa, đưa tay mở ra.

- Aaaa!

Từ phía hành lang bỗng có tiếng hét, Văn Tư Viễn buông cánh cửa ra, chạy ra xem. Anh ta thấy một cô gái vấp kẹp vào thang máy thì chỉ lắc đầu một cái rồi rời đi. Từ sau cánh cửa, An Thạch Thảo thở phào. Suýt chút nữa cô bị phát hiện. Văn Tư Viễn, sớm muộn gì anh ta cũng phát hiện ra cô còn sống. Nhưng chưa phải lúc này vì cô chưa sẵn sàng.

- Cô là ai? Sau lại vào nhà wc nam?

Một giọng nói lạnh lẽo đằng sau vọng lại, An Thạch Thảo thoáng thấy giọng nói này quen, cô nhú mày quay lại, vừa mở miệng giải thích thì cả người chết đứng.

- An tiểu thư!

- Kim.M..Mân!

Kim Mân ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt.

- Cô...cô...còn sống!

Trống ngực của An Thạch Thảo đập mạnh vô cùng. Cô hoảng cuồng định quay người đi thì bị Kim Mân thô bạo kéo lại:

- Cô đi đâu? Cô có biết lão gia tìm cô lâu lắm rồi không?

An Thạch Thảo dang tay ra khỏi tay của Kim Mân.

- Buông tôi ra! Anh nhận nhầm người rồi!

Kim Mân khẳng định chắc chắn:

- Tôi không thể nhầm lẫn được! Cô chính là An Thạch Thảo!

An Thạch Thảo hai tai đỏ lên, mặt mũi nóng bừng cánh tay đang buông bên hông nhanh như cắt dơ lên, đánh mạnh vào gáy của Kim Mân, khiến anh ta kêu lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất. An Thạch Thảo đứng yên hờ hững:

- Xin lỗi! Tôi đã không còn là An Thạch Thảo nữa !

Rồi cô xoa xoa bàn tay đang đỏ lên vì dấm, rời khỏi nhà wc, đi thật nhanh rời khỏi tòa nhà trung tâm.

“Đúng là: Tình cũ không rủ cũng tới!”

Kim Mân mê man tỉnh lại, đưa tay lên ôm gáy. An Thạch Thảo ấy có cần phải ra tay mạnh như vậy không. Cũng may lúc dang co với cô, anh ta đã kịp dứt máy định vị GPS vào túi của cô, như vậy lão gia của anh ta cũng không cần điên cuồng tìm cô như trước đây nữa.

Xin chào các bạn! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện đến chương 19. Nếu bạn cảm thấy truyện hay, hay có một chút ít hay, mong bạn thả một trái tim

trong bình luận được không ạ?(=^.^=)

Mình vui,các bạn cũng vui! Chúng ta đều vui!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nữ nhân trong tranh

Nếu đã giành tình cảm cho cô gái khác, vậy thì hãy yêu hết mình đi, đừng tìm đến tình cũ làm gì, bởi người con gái ấy sẽ không còn là của bạn, cô gái ngày ấy từng yêu bạn thậm thiết đã không còn nữa rồi.

Người con gái trưởng thành thực sự khi biết vượt qua cuộc tình tan nát.

Người đàn ông chỉ trưởng thành khi, anh ta khóc vì người mình yêu thương.

Văn Tư Viễn đã ngồi ở phòng họp này hơn nửa tiếng mà không thấy ai tới, anh đứng dậy bọc dọc gọi lấy điện thoại ra gọi cho Lộ Mĩ Ái. Chuông kêu một hồi lâu mới có người nghe máy. Đầu dây bên kia, Một giọng nói ngọt như đường cất lên:

- Em nghe!

Văn Tư Viễn dù rằng lúc này vô cùng tức giận nhưng vẫn dịu giọng đi:

- Anh đang ở Double A, em đâu rồi?

- A...

Lộ Mĩ Ái kêu lên một tiếng rồi cười xòa:

- Viễn! Em hủy họp đồng với bên bọn họ rồi!

- Em...!

Văn Tư Viễn ghen cứng họng, nhất thời không biết phải nói gì. Người đàn bà này, Lúc thì một mực đòi sang tận Ý làm nhẫn cưới, bây giờ lại bảo là hủy. Cô ta coi anh là siêu nhân à. Văn Tư Viễn hừ lạnh, không nói gì, tắt luôn máy.

Anh đứng dậy rời khỏi phòng họp, đúng lúc trợ lý mang nước vào. Cô ta ngạc nhiên:

- Ngài Văn không ngồi lại thêm nữa à?

Văn Tư Viễn lắc đầu rồi rời đi. Thang máy xuống đến tầng 1, anh thấy Kim Mân đứng cạnh đó chờ, sắc mặt anh ta không được tốt lắm.

- Chúng ta về!

Kim Mân ngạc nhiên hỏi:

- Nhanh vậy sao?

Văn Tư Viễn lạnh nhạt đáp trả:

- Hủy rồi!

Kim Mân cũng không muốn hỏi nhiều, anh ta theo sau Văn Tư Viễn, ra đến xe, anh ta ấp úng nói:

- Lão gia! Tôi vừa...

Lúc này Văn Tư Viễn đang châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, anh bình tâm lại.

- Nói đi!

Kim Mân miễn cưỡng một lúc đành im lặng.

- Không có gì!

Khi xe của Văn Tư Viễn vừa phóng vút đi, An Thạch Thảo từ gốc cây bạch đàn ngàn năm ngó ra, tay bấu chặt lấy thân cây, đôi mắt lại đỏ hoe nhưng không thể nào rơi nước mắt. Vì đối với anh, cô chỉ còn cảm giác xa lạ và căm ghét.

Tịnh Thu Vi đứng bên ô cửa sổ rộng lớn trên tầng hai, gió thổi hắt bay dềm, mang hương thơm của đất trời thu, từng ngọn thạch thảo trồng ở ngoài vườn khẽ đung đưa theo nhịp gió thổi, đưa Tịnh Thu Vi về lại với quá khứ xa xôi. Ngày trước cứ thấy hoa thạch thảo là nàng không có phút giây nào hết ân hận. Cứ thấy hoa thạch thảo là nàng lại nhớ tới cô bé hầu gái ngày ấy, tai nạn ngày ấy. Nhưng cũng chính hoa thạch thảo, đã đưa nàng đến với mối tình ngang trái.

“Đương Sở Lân!”

Nàng không bao giờ quên được cái tên ấy.

Tịnh Thu Vi vịn vào tấm rèm cửa, con mắt hằn lên tia máu đỏ. Nàng không thể quên vụ thảm sát ngày ấy, vết thương ấy sẽ không bao giờ khép miệng lại vì nó quá sâu và lớn.

Từ cổng chính của dinh thự Aliess, một chiếc Apolo đen tuyền lao vút vào sân, khiến đám hoa thạch thảo trồng ở cổng ngã rạp sang hai bên, rụng mất cánh. An Thạch Thảo đóng rèm cửa xe lại, nặng nề đi vào nhà, ngồi phệt xuống ghế thần thờ nhìn lên trần nhà.

Trong cùng một ngày thứ mà đối diện với lại chính là hai con người ghê tởm kia.

“Tránh xa Lộ Mi Ái ra!”

An Thạch Thảo bỗng thấy sống lưng lạnh toát, bên tai có tiếng thì thầm. Cô giật mình nhìn xung quanh, thấy trong đại sảnh ngoài tiếng gió thổi thì không có ai. Có lẽ tại vì mệt mà sinh ra ảo giác. An Thạch ôm đầu đứng dậy đi lên phòng, đi được vài bậc, cô thấy Tịnh Thu Vi sắc mặt nhợt nhạt hai mắt đỏ au đi xuống. Thấy cô, Tịnh Thu Vi ngạc nhiên:

- Giờ này chẳng phải cậu đang ở công ty hay sao?

An Thạch Thảo cười qua loa, trả lời:

- Tôi thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi!

Tịnh Thu Vi nghe vậy gật đầu:

- Cũng phải, mấy ngày qua, tôi chưa thấy cậu có được một giấc ngủ đàng hoàng!

Rồi nàng mỉm cười:

- Ngủ nhiều vào một chút! Com nước xong xuôi, tôi gọi cậu dậy!

An Thạch Thảo “ừm” một tiếng rồi đi luôn lên nhà. Tịnh Thu Vi nhìn bóng cô khuất sau bức tường trắng một lúc rồi nhìn sang tấm ảnh ông cố tổ của Aliess.

- Ông muốn đẻ con cháu của mình khổ mãi sao?

Kéo tấm rèm cửa lên, tia nắng trưa từ bên ngoài rọi vào khiến cả căn phòng rộng lớn tắm tới như bừng sáng, An Thạch Thảo ngồi tựa lên thành cửa sổ, quan sát rừng lá phong đang trong độ giữa thu, lá đỏ thay nhau rụng xuống, chìm ến cất cánh bay về miền Nam tránh đợt rét của mùa đông.

An Thạch Thảo còn nhớ, khi cô đến tòa dinh thự này tiết trời cũng đang vào giữa thu, gió thổi lá bay. Thoắt cái đã gần một năm trôi qua, mọi thứ ở thế giới bên ngoài thay đổi nhanh chóng, chỉ riêng ngôi dinh thự này vẫn không thay đổi, vẫn giữ được nét cổ điển vốn có của nó.

Reng....!

Đang mải mê suy nghĩ thì điện thoại trên bàn bỗng rung lên, cô nhanh chóng đi tới, trên màn hình hiển thị thị tên danh bạ: Marine

Cô nhíu mày nghe máy, đầu dây bên kia, Marine nói tiếng Italia một thôi một hồi, mới vào vấn đề chính:

- Cô Berty! Từ lúc tôi xem tướng cho cô đến giờ, tôi liên tục gặp những giấc mơ kì lạ!

- Có liên quan gì đến tôi à?

An Thạch Thảo nhặt nhổe trả lời. Marine thờ dài một tiếng:

- Lii Berty! Tôi nói cô nghe này, từ trước tới nay, tôi chưa tiên tri sai sót cho ai bao giờ. Cô đừng thấy tôi trẻ người mà nghĩ non dạ mà coi thường tôi!

- Marine! Cô nghĩ quá nhiều rồi!

An Thạch Thảo cũng không thể phủ nhận cô có chút coi thường Marine.

- Không đòi co với cô nữa! Lũ Berty này, tôi hỏi cô, ngôi nhà mà cô đang ở, có bức tranh cổ nào được vẽ bằng màu nước, người trong tranh là một cô gái Châu Á đôi Trăn, tay cầm sáo, đặc biệt, cô ta có đôi mắt màu xanh lục!

An Thạch Thảo nghe vậy chợt sững người nhìn lên bức tranh treo trên đầu giường rồi vội quay đi:

- Sao cô biết, nhà tôi ở có một bức tranh như vậy?

Marine nghe vậy im lặng một hồi lâu mới trả lời:

- Vì...trong giấc mơ, tôi đã thấy nó!

An Thạch Thảo cũng nhất thời bất động. Marine nói tiếp:

- Cô đã bao giờ nhìn vào bức tranh ấy chưa?

An Thạch Thảo nghiêng đầu đi nhớ lại, trước đây cô từng nhìn vào đó, sau đó đầu cô đau rồi cô ngất đi, khi tỉnh lại thì thấy Tịnh Thu Vi.

- Tôi nhìn rồi!

Marine thận trọng hỏi:

- Cô đã thấy những gì?

An Thạch Thảo lắc đầu trả lời:

- Mọi thứ quá mơ hồ!

Marine nói tiếp:

- Cô nhìn lại một lần nữa được không?

An Thạch Thảo do dự một lát, dường như biết được sự lúng túng của An Thạch Thảo, Marine trấn tĩnh cô:

- Berty, bình tĩnh đi! Không sao đâu!

- Ừm!

An Thạch Thảo gật đầu, đứng trên giường, hít một hơi thật sâu, nhìn vào đôi mắt của nữ nhân trong tranh. Khi hai con mắt giao nhau, dòng chữ la tinh trên trán của cô bỗng phát sáng, cô thấy qua tấm kính bảo vệ tranh, đôi mắt của mình ánh lên màu xanh lục, xanh như đôi mắt của nữ nhân kia. Một hình ảnh bỗng xoẹt qua đầu cô như một tia điện...

- Muội yêu tự do hơn là gò bó!

- Bạch Diệu, đi tới núi Dương Xuân!

- Lục Tử huynh tỉnh lại đi!

- Lục Tử! Kiếp này chúng ta có duyên nhưng vô phận!

- A.....!

An Thạch Thảo la lên một tiếng rồi ngã gục xuống giường, cô lơ mơ lấy được, nữ nhân kia đang rơi lệ, cũng như đôi mắt xanh của cô đang rơi nước mắt.

Marine, cô chỉ nghe thấy Lũ Berty kêu lên một tiếng rồi máy tắt. Cô lo lắng bồn chồn đi đi lại lại trong phòng, rồi đứng trước tượng chúa chấp tay lên ngực cầu khẩn:

- Lạy chúa tôi! Mong ngài ihu hộ cho cô ấy không sao!

Rồi Marine vội chạy tới tủ đựng đồ, kéo ra khỏi gầm tủ một chiếc hộp gỗ đã bám bụi. Trên nắp hộp, là một chữ Hán cổ. Anh cùng mẹ khác cha với Marina mang dòng máu Châu Á. Anh trai cô bé rất giỏi về khảo cổ và tiếng Hán. Hồi còn bé, Marina được anh dạy cho đôi chút về tiếng Hán cổ nên cô dường như hiểu đôi chút về con chữ trên nắp hộp này. Trên nắp hộp rõ là chữ Dương, còn một chữ rất nhỏ khắc ở dưới rất bé, cơ hồ phát âm là “Sênh” có nghĩ là tiếng sáo. Chiếc hộp này Marina tìm được trong một lần về thăm bố dượng. Bố dượng cô cũng là người Châu Á. Ông ấy rất giàu có, khối gia sản vô cùng kích xù, thế lực của ông cũng chẳng phải nhỏ bé gì. Hồi bé, cứ mỗi lần ở mẫu giáo, Marina chạy ra chơi với các bạn, họ đều tránh xa cô và gế tai nhau nói nhỏ:

- Đừng chơi với nó, mẹ tôi nói, nó là con gái của Lục gia. Nỡ làm nó khóc, bố mẹ chúng ta không yên đâu!

Điều này khiến Marina vô cùng tổn thương. Cho đến tận khi 18 tuổi, Marina quen được một người bạn trai trong trường học, cô quen anh ta chưa được một năm, chẳng hiểu sao, khi đưa anh ta về ra mắt anh trai, chẳng hiểu sao, hôm sau anh ta mặt mũi bần tẩm, nhìn Marina đầy sợ hãi, chỉ mặt cô nói:

- Chia tay đi! Tôi sợ cô lắm. Cả nhà cô đều là xã hội đen!

Về sau, Marina biết được người bạn trai ấy của cô là do bị anh trai cô sai người xử lý, cô tức giận cuốn gói khỏi nhà. Ăn trộm tiền của anh và tiền tiết kiệm, trốn sang Italia, do đào được chiếc hộp gỗ này cũng một quyển sách toàn câu chú lạ, mà Marina như biết trước tương lai cũng như nhìn thấy được quá khứ. Lúc ấy, tiền cũng tiêu hết nên cô nảy ra ý định làm nghề bói toán. Ấy vậy mà cũng trụ được gần chục năm.

Quay lại hiện tại..

Marina thổi bụi trên chiếc hộp, rồi lấy dao gậy lắp hộp ra. Marina nhìn vào bên trong hộp, cơ hồ cảm thấy choáng váng.

- Tại sao nó lại giống trong mơ đến vậy?

Cô hoang mang đưa tay cầm khúc sáo gậy lên, cơ hồ cảm nhận một luồng năng lực kì lạ. Dường như trong đầu cô là hình ảnh thời trung cổ. Marina thả cây sáo ra, bỗng đầu óc đau như búa bổ. Cô ngã vật ra đất, ngất lịm. Cô lầm nhảm:

“Quả là một truyện tình đau lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tất cả đã quá trễ!

Đừng bao giờ có ý định quay lại với người mà bạn bỏ rơi, vì nếu họ đồng ý nghĩa là họ chỉ thương hại bạn mà thôi!

Xoảng!

Văn Tư Viễn làm rơi ly rượu trong tay xuống đất, rượu đỏ lênh láng trên mặt sàn, chảy thành vệt dài. Kim Mân đứng trước bàn, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Văn Tư Viễn:

- An tiểu thư còn sống!

Anh ta nhắc lại câu trả lời của mình. Văn Tư Viễn cảm nín chôn chân tại chỗ, cảm xúc khó tả. Anh run rẩy hỏi lại:

- Thạch Thảo, cô ấy còn sống!

Kim Mân gật đầu. Văn Tư Viễn như phát điên, lao tới túm cổ áo Kim Mân, hai mắt đỏ ngầu:

- Cô ấy đâu? Cậu nói cô ấy còn sống cơ mà!

Kim Mân khó thở, vội móc trong túi áo ra chiếc điện thoại đen:

- Lão gia! Ngài bình tĩnh lại đi! Đây là định vị GPS, trước khi bị cô ấy đánh ngất, tôi đã kịp đút con chip định vị vào túi áo cô ấy.

Văn Tư Viễn buông tay khỏi cổ áo của Kim Mân, cầm lấy điện thoại, anh run rẩy nhìn vào màn hình.

Tít! Tít!

Điện thoại kêu lên hai tiếng, một chấm đỏ nhấp nháy trên màn hình. Nơi cô ở, cách khách sạn này 60 km. Cô còn sống. Văn Tư Viễn vui sướng khôn tả, anh cầm lấy áo vắt trên ghế rồi lao ra ngoài, Kim Mân vội vã theo sau. Đúng lúc Lộ Mi Ái mặc áo choàng đi từ nhà tắm ra, ngạc nhiên giữ lấy tay của Văn Tư Viễn kéo lại:

- Muộn thế này, anh còn đi đâu?

Kim Mân thấy mình thừa thãi bèn ho một tiếng:

- Tôi ra ngoài dạo!

Kim Mân đi rồi, Văn Tư Viễn mới nhìn vào Lộ Mi Ái, từ từ gỡ tay cô ta ra khỏi tay mình:

- Anh ra ngoài có chút việc!

Lộ Mĩ Ái không cam lòng, nũng nịu:

- Em theo anh!

Văn Tư Viễn mặt mũi lắc đầu:

- Không cần!

Rồi rời khỏi phòng, Lộ Mĩ Ái cảm thấy ám ức, muốn chạy theo giữ anh lại nhưng bóng anh đã khuất dần sau cửa thang máy mà hiện tại cô ta đang ăn mặc như vậy, không tiện đuổi theo, bèn tức tối đóng cửa lại đi vào trong.

Kim Mân lái xe, Văn Tư Viễn ngồi ghế sau, ánh mắt hướng ra sự nhộn nhịp của đô thị phồn hoa. Bây giờ, trong đầu anh, đang có vô số những suy nghĩ phức tạp đan xen, quẩn lại với nhau. Gặp lại cô, anh nên làm gì. Ôm cô hay hôn cô đây? Không! Trước tiên anh nên xin lỗi cô, anh hẳn nên giải thích mọi chuyện rõ ràng với cô. Văn Tư Viễn vừa nghĩ, vừa buột miệng hỏi Kim Mân đang lái xe:

- Tôi nên làm gì khi gặp Thạch Thảo?

Kim Mân suy nghĩ một chốc rồi trả lời:

- Ngài quên rồi sao? An tiểu thư, cô ấy rất thích cúc cánh mồi!

Văn Tư Viễn “A” một tiếng rồi bảo Kim Mân dừng xe trước một tiệm hoa cạnh cột đèn giao thông.

- Chào đón ngài đến với Violet Flowers!

Văn Tư Viễn gật đầu coi như lời chào hỏi. Anh đi dạo quanh một vòng của cửa hàng rồi dừng ở trước bông thạch thảo tím đang cắm trong lọ:

- Bỏ cho tôi 20 bông như vậy!

Bà chủ quán gật đầu cười gượng:

- Xin lỗi ngài, mấy bông thạch thảo tím đã có vị khách khác đặt rồi!

Văn Tư Viễn cười khò rồi chỉ sang lọ bên cạnh, nơi cắm những bông thạch thảo màu trắng.

- Bỏ cho tôi 20 bông này!

Kim Mân vừa lái xe, vừa liếc qua gương chiếu hậu, nhìn Văn Tư Viễn đang mân mê từng cánh hoa trên tay. Anh ta nhớ, từ lúc An Thạch Thảo mất tích đến giờ, lão gia của anh ta chưa bao giờ có một sự mong chờ, háo hức như thế.

Xe của họ đi khoảng một tiếng rồi đi qua một cánh đồng thơm mùi ngô non, bánh xe mới rẽ vào một khu rừng lá phong rộng lớn. Khi máy báo cách tín hiệu màu đỏ 10 mét, thì trước mắt Văn Tư Viễn là một ngôi dinh thự cổ trăm năm, xung quanh là những khóm thạch thảo khẽ lung lay trước gió.

Đùng đoàng!!!

Chớp bóng chớp sáng, sấm đánh vang dội, An Thạch Thảo khẽ cựa mình từ từ mở mắt ra, xung quanh cô, bóng tối bao trùm, rèm cửa sổ bị gió thổi bay loạn xạ. An Thạch Thảo giật mình ngồi dậy, mới phát hiện mình đang nằm dưới đất cả buổi. Cô ôm cái lưng đau nhìn xung quanh, thấy điện thoại của mình bị văng vào gầm giường thì thở dài đầy ngao ngán.

Cô nằm sấp xuống, chui vào gầm giường. Khi lấy được điện thoại rồi, lúc chui ra, chân cô đạp phải một thứ, cô bật đèn bin lên soi, thấy dưới chân là một cái hộp gỗ dài và hẹp. An Thạch Thảo đặt chiếc hộp lên mặt giường, bật đèn lên, quan sát chiếc hộp một cách kĩ lưỡng. Đang lúc muốn mở nó ra thì cửa phòng bật mở, không biết thứ gì thúc dục tâm trí khiến cô đem cái hộp nhỏ vào gầm giường, rồi đứng lên.

Tịnh Viễn mặt mày thò ơ ngó vào, nói:

- Có ai tìm chị kia!

An Thạch Thảo cả lăm đáp:

- Ủ. . .ừ!

Tịnh Viễn nheo mắt nhìn An Thạch Thảo:

- Chị làm cái gì mà lên lút vậy?

- Ồ..ò! Không có gì!

Tĩnh Viễn nheo mắt nhìn một lúc rồi xoay người rời đi:

- Mau lên! Người ta đang chờ.

An Thạch Thảo đã đá cái hộp cho nó chui sâu vào gầm giường rồi chỉnh lại đầu tóc. Xuống đến phòng khách, cô thấy Tĩnh Thu Vi đang ngồi ăn hoa quả, bèn hỏi:

- Ai tới vậy?

Tĩnh Thu Vi nhún vai:

- Tôi cũng không rõ!

An Thạch Thảo chậm rãi đi ra cửa, từ dinh thự nhìn ra ngoài cổng, cô thấy một chiếc xe đen đang đỗ ngoài đó, có hai người đang đi đi, lại lại ngoài cổng. Cô thầm nghĩ, từ lúc cô sang Ý sống đến giờ, ngoài Tĩnh Thu Vi ra đâu còn thân với ai. An Thạch Thảo xỏ dép đi ra ngoài, tay cầm điều khiển của cổng bật cho nó mở ra. Cô hỏi vọng ra ngoài:

- Ai vậy?

Lúc này, Văn Tư Viễn đang đứng dựa vào cổng, thấy bóng của một cô gái đang tiến lại, tim anh bỗng đập mạnh:

“ Là cô ấy sao?”

Cho đến khi cô gái ấy lên tiếng, tim anh dừng lại một nhịp, cho đến khi cánh cổng bật mở, đèn trong sân bật sáng, khuôn mặt của cô gái hiện rõ dưới ánh đèn. An Thạch Thảo.

- Thạch...Thảo..!

Văn Tư Viễn run rẩy gọi tên cô gái ấy.

Khi đèn bật sáng An Thạch Thảo cơ hồ thấy rõ gương mặt của người đàn ông nọ. Cô nhất thời chôn chân tại chỗ. Cô có đang nhìn nhầm hay không. Cô không tin vào mắt mình nữa. Khi người đó gọi tên cô, cô đã cho rằng tai mình có vấn đề. Nhưng khi người đàn ông ấy tiến lại, nhìn cô, hai đôi mắt giao nhau, cô biết rằng người đang đứng trước mặt mình đây là Văn Tư Viễn.

Văn Tư Viễn sau khi chạm mặt cô, xác nhận rằng đó là người con gái anh yêu, anh xúc động kéo cô lại ôm chặt vào người, anh đang khóc ư. Vì anh thấy sống mũi cay, anh thấy khỏe mắt mình đọng nước:

- Thạch Thảo! Anh nhớ em nhiều lắm!

An Thạch Thảo, tim như đang dừng một nhịp, máu trong người cô như đang bị rút hết, cô thấy mình hoàn toàn không còn chút sức lực gì. Giọng nói kia lại cất lên:

- Rất nhớ em!

.....

Vào một đêm giữa mùa thu se lạnh, khi trời đổ mưa phùn. Người ta nói đây là mưa ngâu, là nước mắt hạnh phúc của Ngưu Lang và Chức Nữ sau bao lâu xa cách. Là giọt nước mắt mang theo sự đau đớn và mất mát. Yêu nhau mà không được ở bên nhau, còn gì khổ nạn bằng.

An Thạch Thảo thở dài khe khẽ, đưa tay hứng hạt mưa trên mái cổng của một căn nhà lớn bỏ hoang, nằm ngay sát mặt đường quốc lộ. Cô vừa mới làm xong nhiệm vụ. Thực sự mà nói phải ám sát một lão già trăm kí có hàng chục cận vệ đi đi lại lại như vậy, là một điều quá khó đối với một cô gái 18t như cô. An Thạch Thảo ôm lấy cánh tay bắt máu, gỡ tấm khăn che mặt xuống, cô quán chặt vào vết thương đang hở miệng nếu lúc ấy, cô mất tập trung thì có lẽ, lưỡi dao kia sẽ cắm vào đầu, chứ không phải cánh tay này.

Giữa đêm đen tĩnh mịch, ngoài tiếng mưa rơi giọt trên mái, khung cảnh xung quanh yên tĩnh lạ thường. An Thạch Thảo có chút không an tâm. Thiết nghĩ, nơi này cách khu biệt thự của lão già kia không xa, nếu không đi nhanh, thuộc hạ của lão ta sẽ đuổi tới sớm.

- Tao luôn đứng sau mày

An Thạch Thảo tim như chết sững một nhịp, có hơi thở lạnh ngắt phả sau, cùng tiếng quái dị. An Thạch Thảo cảm thấy cổ bị xiết chặt bởi một bàn tay. À không, nói chính xác đây không phải tay người mà đó là một bộ xương, một bộ xương chỉ có 4 ngón tay.

- Mày là ai?

An Thạch Thảo túm lấy bàn tay xương kia, dùng hết sức kéo ra để mình không bị tắc thở. Người kia lặp lại câu nói:

- Tao luôn đứng sau mày!

- Thật là!

An Thạch Thảo cười khẩy, cô nhếch mép nói:

- Thằng khốn nạn ă! Cho dù mày có là ai đi chăng nữa, thì mày cũng động nhằm người rồi.

Dứt lời, cô cầm viên gạch hoa thủ sẵn trong tay, giương lên ghè mạnh vào đầu kẻ đằng sau, rồi quay người chạy thục mạng. Dẫu biết bản thân thừa sức hạ gục hắn nhưng bản thân cô đang trong tình trạng bị thương. Nếu đầu tay đôi với hắn, cho dù có giết chết hắn thì cô cũng sẽ chết vì kiệt sức. Từ xưa đến nay chẳng phải có câu: Trong 36 kế, chạy là thượng sách hay sao.

An Thạch Thảo ôm chặt lấy vết thương chạy bán sống bán chết, cô không cho bản thân được dừng bước hay giảm tốc độ vì cô biết tên kia, hắn luôn ở đằng sau cô.

- Chạy đâu cho thoát!

An Thạch Thảo khẽ rùng mình:

“Hắn đuổi kịp sao?”

Không suy nghĩ nhiều, cô huých mạnh cùi chỏ về sau, trở chúng mất hắn, vì đau mà tốc độ của tên đó giảm đi đáng kể. Cứ chạy như thế này, bản thân cô không sớm hay muộn cũng kiệt sức. Trong lúc không biết làm gì, cô thấy trên đường cao tốc, xuất hiện bóng của một chiếc xe hơi.

- Thà để ô tô tông chết còn hơn là để rơi vào tay tên dị nhân kia!

Ý nghĩ chỉ vừa chi thoáng qua mà đã điều khiển chân của An Thạch Thảo lao về phía trước. Chiếc ô tô ấy bấm còi inh ỏi, đèn pha soi rọi, đôi mắt của cô nhắm tịt vì bị quá.

Keet....!

Chiếc ô tô phanh gấp, mũi xe húc vào xương đùi đẩy An Thạch Thảo ngã lăn ra xa. Cô đau đớn muốn gượng dậy, nhưng xương đùi bị thương, cô không tài nào tỉnh táo được. Bỗng gáy cô lạnh toát như có ai đó thổi vào, vừa nhột, vừa nổi da gà:

- Tao luôn đứng sau mày!

Âm thanh quái dị ấy lại cất lên ngay sau lưng cô. Bàn tay đầy xương xẩu ấy lại chạm vào cổ cô, xiết chặt. An Thạch Thảo, cô thấy cổ mình như sắp bị bẻ gãy, cuống học như bị thắt chặt, hai mắt dần dần trũng lên, muốn nói mà không nói được, cô cào cấu vào bàn tay đầy xương kia, muốn thoát khỏi nó.

“Chết tiệt! Vẫn phải chết trong tay tên dị hợm này sao!”

- Đoàng!!!

Trong đêm mưa giày đặc, một viên đạn bay xuyên qua đèn xe, cắm sâu vào cánh tay đang bóp cổ An Thạch Thảo.

- Hì ồ!

Tên đó kêu lên một tiếng mà nghe như tiếng ngựa kêu rồi chạt vụt vào cánh đồng cỏ lau cạnh đường quốc lộ.

An Thạch Thảo ôm cổ thở dốc, nước mưa hòa với nước mắt đau đớn, khiến gương mặt cô tiêu tụy đến đáng sợ. Giữa ánh sáng của đèn xe, một người đàn ông cao lớn một tay cầm súng, một tay đưa ra đỡ đầu cô dậy, giữa cơn mưa ngâu hai đôi mắt giao nhau đầy thấm thiết. Một là ân cần dịu hiền. Một là trân trọng xen lẫn yêu quý.

....

Nhưng hiện tại thì sao? Đôi mắt anh vẫn dịu hiền như ngày đó, chỉ tiếc cô đã chẳng còn muốn nhìn vào nó một chút nào. Trong đôi mắt của người con gái đã không còn coi thanh xuân tươi đẹp ra gì, giờ đây chỉ còn là sự chín chắn, chai lì của sóng gió cuộc đời để lại. Ánh mắt anh trong đôi mắt của người con gái từng chết một lần giờ đây không còn là kính trọng, rung động nữa. Mà đó là sự chán ghét, coi thường.

- Thạch Thảo! Biết em còn sống, anh vui lắm!

- Anh thực sự vui sao?

An Thạch Thảo hỏi, ánh mắt nhìn lên bầu trời đen.

- Anh vui chứ! Em biết, anh tìm em lâu lắm rồi không?

-....

An Thạch Thảo im lặng không trả lời, miệng cười trừ.

Khi ấy dưới bầu trời đen kịt, cũng có một người nữa xuất hiện, người ấy mặc trên mình bộ vest đen, gương mặt tuyệt mỹ ánh lên tia thất thần, sắc mặt tối lại, anh ta quăng bó thạch thảo tím trong tay vào trong rừng phong rồi lạnh lẽo quay người bước lên xe:

- Đi về!

Văn Tư Viễn ôm An Thạch Thảo rất lâu mới chịu buông ra. Anh nhìn cô đầy trù mến, rồi luống cuống đưa bó thạch thảo trắng ra:

- Mừng em trở lại!

An Thạch Thảo nhìn bó hoa rồi nhìn Văn Tư Viễn, cô mỉm cười nhận lấy:

- Cảm ơn!

- Đi! Theo anh về được không?

Văn Tư Viễn nôn nao nắm lấy tay của cô kéo đi, được vài bước, An Thạch Thảo bỗng đứng lại, điều này khiến anh ngạc nhiên xen lẫn khó hiểu:

- Có chuyện gì sao?

An Thạch Thảo khẽ rút cổ tay ra khỏi bàn tay của Văn Tư Viễn, khiến anh cảm thấy hụt hẫng, cánh tay lơ lửng giữa không trung:

- Văn Tư Viễn! Anh không hiểu sao?

An Thạch Thảo lạnh nhạt nói:

- Chuyện giữa hai chúng ta đã kết thúc rồi!

Văn Tư Viễn nghe như sấm nổ bên tai, toàn thân anh cứng đờ, lạnh ngắt, anh tưởng mình nghe lầm, hỏi lại:

- Em nói gì, anh không hiểu!

An Thạch Thảo lùi lại về phía sau, giữ khoảng cách với anh, cô cười trừ:

- Kể từ lúc tôi rơi xuống biển sâu thì An Thạch Thảo mà anh yêu...à không! An Thạch Thảo yêu anh đến mù quáng đã chết rồi! Cô ta đã không còn!

- Đừng đùa nữa mà! Trước kia em đâu có thích đùa!

Văn Tư Viễn tay lạnh ngắt, mồ hôi túa ra thành hạt vội nắm lấy cổ tay cô. An Thạch Thảo lạnh lẽo giật tay ra, nhìn Văn Tư Viễn đầy chán ghét:

- Tôi nói rồi! An Thạch Thảo đã chết, tôi là Mạc Phi Phi và hai chúng ta không liên quan tới nhau!

Văn Tư Viễn, anh muốn nói gì đó nhưng cô không cho anh nói, Cô lạnh lùng quay đi, Văn Tư Viễn vội kéo cô lại:

- Thạch Thảo! Đừng bướng bỉnh nữa được không?

- Buông ra!

An Thạch Thảo lạnh nhạt nói:

- Văn Tư Viễn! Anh nói, anh yêu tôi! Vậy anh hiểu tôi được bao nhiêu?

Văn Tư Viễn im lặng, không nói gì, anh hiểu được cô ư. Hình như anh chẳng biết chút gì về cô thì phải. An Thạch Thảo xoay người lại, chìa bó hoa ra nói:

- Nếu như anh hiểu tôi! Thì anh sẽ biết, tôi vốn không thích thạch thảo trắng! Tôi thích thạch thảo tím!

Rồi An Thạch Thảo xoay người đi vào trong nhà:

- Về đi! Anh tìm làm người rồi!

Văn Tư Viễn, phải chăng đây là sừng phạt giành cho một kẻ bội bạc như anh. Văn Tư Viễn đứng ngoài sân rất lâu, cho đến khi, mây đen che lấp mặt trăng, mưa đông đổ xuống. Kim Mân chứng kiến nãy giờ, im lặng đi tới cạnh Văn Tư Viễn:

- Lão gia! Chúng ta về thôi!

Văn Tư Viễn siết chặt đôi bàn tay lạnh toát, xoay người bước đi. Nhìn bóng dáng của anh cô độc mà một nỗi chua xót dâng lên. An Thạch Thảo không

kìm được khẽ nấc một tiếng, rồi kéo dèm cửa lại, đi vào nhà wc:

- Xin lỗi! Nếu tôi đi theo anh, đồng nghĩa với việc tôi đang thương hại anh. Tư Viễn, từ lâu tôi đã chẳng còn muốn yêu anh nữa!

.....

Văn Tư Viễn ngồi trên xe, gương mặt thất thần xen lẫn thất vọng. Kim Môn lái xe đành im lặng, giữ cho anh một không gian yên tĩnh. Xe vừa khởi động, Văn Tư Viễn bỗng kêu anh ta dừng lại. Kim Môn ngo ngoác nhìn Văn Tư Viễn xuống xe đi tới cạnh một gốc cây phong, giữa trời mưa tầm tã, một bó hoa thạch thảo tím bị vứt dưới đó, giấy bó hoa bị nước thấm ướt đẫm. Văn Tư Viễn nhặt bó hoa ấy lên, nhàu chặt mảy lại. Đây chẳng phải 20 bông thạch thảo tím mà anh đặt mua ở Violet Flowers nhưng không được hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Pizza! Miếng bánh còn sót lại

Đã có bao nhiêu mối tình lên thơ nhờ những chiếc bánh Pizza nhỉ? Ăn Pizza dưới một bầu trời đầy mây cùng tháp nghiêng của Ý, còn lãng mạn hơn là tặng 999 bông hoa hồng hay tấu một bản nhạc Ballad vừa buồn vừa nhạt. Nhưng ai bà biết được, chỉ vì một miếng pizza mà một con người nhỏ bé giám cả gan đắc tội với người không lồ.

Gần một tháng sau...

Kể từ lúc cắt đứt mọi thứ với Văn Tư Viễn, đã ba tuần trôi qua, anh ta cũng không tìm cô nữa. Đối với An Thạch Thảo mà nói đó là một sự giải thoát trên cả mong đợi.

Hơn thế nữa, tuần vừa rồi, Tịnh Viễn còn kí thêm được hai bản hợp đồng vàng mà các đối thủ cạnh tranh của Double A muốn có, đặc biệt là Change V của Lộ Mi Ái. Điều ấy lại càng làm cho An Thạch Thảo thêm hứng thú xách ba lô lên đi phượt khắp nước Ý.

Ring! Ring!

Là người bạn ấy gọi.

- Alo!

An Thạch Thảo tắt xe vào lề đường nghe máy.

Đầu dây bên kia, Tịnh Thu Vi trầm ngâm hỏi:

- Thế...ngao du đủ chưa? Gia chủ!

An Thạch Thảo bật cười đáp:

- Tôi đang trên đường về Roma!

- Vậy à! Chắc một tuần nữa mới về hả?

- Cậu đúng là bạn tốt! Hiểu tôi ghê!

An Thạch Thảo cười đầy mãn nguyện. Tịnh Thu Vi thờ ơ đáp:

- Ồ! Đoán bừa thôi.

An Thạch Thảo nhất thời nghẹn ứ họng, cô bèn lảng sang chuyện khác:

- Máy hôm nay Double A thế nào? Tịnh Viễn làm tốt chứ?

Tịnh Thu Vi nghiêng đầu suy nghĩ một chốc rồi trả lời:

- Nó bảo, nếu cậu không về, nó bán Double A cho Change V đấy!

- Trẻ con trong lúc tức giận ấy! Kệ nó đi.

- Không!

Tịnh Thu Vi phủ nhận:

- Nó bán thật đấy. Mới hôm qua thôi, tôi còn thấy nó mời người của Change V về nhà dùng cơm!
- Thằng đó giám!

An Thạch Thảo mặt mũi thất sắc, gất lên. Tịnh Thu Vi nhún vai:

- Trước nay, tôi chưa từng thấy nó nói suông bao giờ!

Thật sự mờ mờ hột đang túa ra hai bên thái dương của An Thạch Thảo. Cô lo lắng hỏi:

- Vậy phải làm sao?

Tịnh Thu Vi đắn đo một chốc rồi trả lời:

- Một xuất pizza margherita.
- À! Pizza chứ gì....hà hà ..chuyện nhỏ.

An Thạch Thảo cười lắc léo. Chuyện gì chứ, bảo cô mua pizza à, khỏi cần một cái, nghìn cái cũng cần luôn. Tịnh Thu Vi đầu dây ho nhẹ một tiếng:

- Tôi còn chưa nói xong!
- Hà...
- Pizza margherita phải do một tay Bill Taylor làm!

An Thạch Thảo bĩu môi:

- Có mỗi cái bánh thôi mà cũng làm trò!

Nói xong, cô cúp máy, suy nghĩ mông lung:

“Bill Taylor, biết tìm ông ta ở đâu đây?”

- Alo! Marine
- A! Lii Berty, tôi đợi điện thoại của cô mãi!
- Vậy sao?

Anh Thạch Thảo ngạc nhiên, đầu dây bên kia, Marine thao thao bất tuyệt kể lại mọi chuyện xảy ra hôm đó cho An Thạch Thảo nghe, An Thạch Thảo gật đầu, “à”, “ừ”, bừa bãi vì tiếng Ý, cô nghe đôi chỗ vẫn chưa hiểu. Marine nói xong, An Thạch Thảo trả lời:

- Khoan hãy nói chuyện về nữ nhân trong tranh. Marine này, tôi hỏi cô, cô có biết Bill Taylor là ai không, ý tôi là, cô có biết vị đầu bếp làm Pizza không?

Marine đầu dây bên kia trả lời:

- Có! Tôi biết ông ta. Mấy hôm trước, ông ta còn đến chỗ tôi xem bói xong.
- Vậy hả!

An Thạch Thảo reo lên:

- Vậy cô có địa chỉ nhà ông ta không?
- Cô cần gấp à?

Marine hỏi, An Thạch Thảo chỉ biết ừ. Marine lục lọi trong ngăn kéo ra tấm danh thiếp hồng có in hình Pizza, cô trả lời:

- Ông ta ở đường X, khu làng Pizza nổi tiếng vùng Napoli ấy!
- Cảm ơn nhé Marine!
- Không có gì!

Marine cười:

- Nhớ giành một suất cho tôi! Nghe nói pizza margherita, do Bill Taylor làm rất ngon!
- Không thành vấn đề!

An Thạch Thảo vòng bánh xe, bật định vị lên, hướng tới vùng Napoli, nơi khởi nguồn của đặc sản Ý- Pizza.

Lúc này đây, cách vùng Napoli 40km, tại một khu dinh thự nằm biệt lập vùng ngoại ô, ở một hoa viên, cây cảnh, hoa cỏ mênh mông, có hai nam nhân đang ngồi đánh cờ. Một trông tuấn tú lãng tử, da trắng mắt nâu, người ngồi đối diện, da màu mật ong, ngũ quan sắc nét, cằm chẻ, mày thẳng, mắt xanh sâu thẳm, môi hơi cong lên, đang tập trung vào từng con cờ trong tay.

- Lục! Chỉ là đánh chơi thôi mà! Đâu cần quan trọng đến thế.

Người đàn ông da trắng tỏ ra chán nản, ngồi tựa vào ghế, chất vấn kẻ đối diện. Lục Phong Thần nhả trả lời:

- Trong từ điển của tôi không có chữ chơi!
- Lúc nào cũng tỏ ra nghiêm túc! Chơi với cậu thật..chán bỏ mẹ!

Ngũ Khang thăm than ra mồm. Lục Phong Thần chẳng hề để tâm, cầm con tốt trong tay, đề lên con tướng đang được một pháo hai mã bảo vệ:

- Chiêu tướng! Hết cờ.

“Cái gì! Đùa ông à?”

Ngũ Khang mất chữ o mồm chữ A nhìn bàn cờ bị con tốt của Lục Phong Thần ăn sạch, ca lên:

- Đốp gì mà đốp lăm thế!

Lục Phong Thần tựa người vào ghế, gương mặt nhàn tản vô cùng, anh trả lời:

- Một là, đã ăn thì ăn sạch!

Rồi anh đặt lại vị trí cũ cho các quân cờ đã ăn của Ngũ Khang, cầm con tướng của mình lên:

- Hai là, một nước ăn đứt tướng địch luôn!

Rồi đẩy con tướng của Ngũ Khang ra, đặt tướng của mình vào.

- Lục! Đừng nói với tôi là cậu sẽ áp dụng cách hai này để triệt Dương gia nhé!

Lục Phong Thần nghe vậy thì nhếch mép cười nhạt:

- Tôi không hạ thù lưu tình như vậy!

Rồi anh dơ cánh tay ra, gạt đồng cờ của Ngũ Khang xuống đất:

- Đã chết, thì phải chết hết!

Ngũ Khang nhắt thời cảm nín, ác, đúng là quá ác.

Lục Phong Thần đẩy ghế đứng lên, ra lệnh cho Trình Phiến đứng sau:

- Lấy xe đi, tôi muốn thăm Linh Miêu!

Trình Phiến tuân lệnh rồi đi, Lục Phong Thần đứng trên nhìn xuống Ngũ Thất, lạnh nhạt hỏi:

- Đi cùng không? Tôi có thể cho quá giang!

Ngũ Khang hừ một tiếng:

- Sao tôi phải đi thăm Lục Linh Miêu?
- Vậy thì thôi!

Lục Phong Thần, xoay lưng rồi đi, Ngũ Khang thăm nghĩ, có gì mà một lão đại hô mưa gọi gió của Mafia Italy như hẳn phải xuống nước đi gặp con bé

chuyên bói toán gạt người ấy chứ. Hấn không đi.

- Lão đại, tiểu thư vừa gọi điện cho tôi!

Trình Phiên cất di động vào túi, vừa lái xe vừa nói:

- Tiểu thư nhờ tôi nói với ngài, cô ấy muốn ăn pizza margherit!

- Lúc nào cũng chỉ biết ăn!

Ngũ Khang ngồi ở ghế phụ lái, khẽ rè bâu. Lục Phong Thần ngồi ở sau vạt chân chữ ngũ, nhàn nhã hỏi Ngũ Khang:

- Cậu biết pizza margherita ở đâu là ngon không?

- Pizza margherita hả?

Ngũ Khang cười nhạt, nói với Trình Phiên đang lái xe:

- Đi tới Napoli nhé!

An Thạch Thảo ngồi xe suốt mấy tiếng đồng hồ, đến ẽ cả mông mới tìm được đến làng Pizza ở Napoli. Quả nhiên, không hồ là cái lò Pizza của thế giới. Nơi đây, bước mười bước lại thấy một tiệm pizza nhỏ, mở lên, với biển quảng cáo những chiếc pizza ngộ nghĩnh biết đi, biết cười. Xung quanh đâu đó, trong cái không khí se lạnh của mùa thu, hương thơm nồng đậm của bò nướng cùng mùi sữa ngầy ngậy của pho mai, khơi dậy con đốn trong An Thạch Thảo. Cô nhìn khắp các cửa hàng thấy quán nào cũng đông kín khách ngồi ăn, như vậy sẽ phải đợi, mà đợi chờ đối với An Thạch Thảo là một cực hình. Cô đi xuống cuối làng, phát hiện có một cửa tiệm tuy không lớn nhưng khá vắng khách. Cô nghĩ bụng:

“ Vào ăn rồi hỏi ông chủ xem nhà của Bill Taylor ở đâu cũng được!”

- Xin chào! Cho tôi một suất Pizza margherita!

An Thạch Thảo ngồi vào bàn ăn, nói với cô phục vụ đứng bên cạnh. Cô phục vụ cung kính rồi đi, An Thạch Thảo quan sát mọi thứ bày trí trong cửa hàng này, rất thô sơ, và không có mất thẩm mỹ gì. Như thế, chủ của nó mở cửa hàng này chỉ để cho có vậy. Điện thoại đột nhiên rung, cô nhìn vào màn hình, tên danh bạ hiển thị, là thư kí Trần gọi.

- Alo! Thư kí Trần, gọi tôi có việc gì không?

Đầu dây bên kia, Trần Mạn sột soạt tìm giấy tờ, miệng cười hớn hở nói:

- Mạc Tổng, có tin vui! Chúng ta đã tìm được nhà đầu tư mới cho bộ sưu tập thu đông sắp tới!

- Quả là một tin tốt!

An Thạch Thảo vui mừng ra mặt. Cô vội vã hỏi tiếp:

- Thế ai là nhà đầu tư?

Trần Mạn đắn đo suy nghĩ một hồi, nói:

- Là Lục Thị!

Cạch!

Điện thoại tuột khỏi tay của An Thạch Thảo rơi bộp xuống đất. Cô có nghe nhầm không vậy?

An Thạch Thảo vội chui xuống gầm bàn nhặt điện thoại, hỏi lại Trần Mạn để mình tránh bị nghe nhầm.

- Vào đi! Là chỗ này!

Ngũ Khang huých mặt một cái rồi đẩy cửa đi vào. Cô phục vụ thấy anh thì cung kính:

- Cậu chủ!

Ngũ Khang xua xua tay ra lệnh không cần đa lễ. Hấn ngó ngó xung quanh rồi hỏi:

- Cậu tôi có ở đây không?

Cô phục vụ trả lời:

- Có ạ! Ông chủ đang ở trong nhà! Mời cậu đi lối này.

Ngũ Khang đi trước, Lục Phong Thần nhân nhả đi sau, qua một dãy bàn, chợt tim anh đập “thịch” một cái, bước đi của anh mất đà, xô vào bàn ăn bên cạnh. Anh vội nhìn xung quanh, hai mắt nhắm lại, hướng về phía bàn ăn có một chiếc túi xách.

“Tìm đập! Hụt sức, lẽ nào cô ấy đang ở đây?”

Lục Phong Thần đi tới bàn ăn kia, khi chưa tới nửa bước thì bị Ngũ Khang gọi lại. Anh nhìn chỗ đó một lúc, mới quay người rời đi.

An Thạch Thảo xột ruột cầm chiếc điện thoại lên, xoa xoa vào vết nứt. Trần Mạn ở đầu dãy bên kia không thấy An Thạch trả lời, nên đã tắt máy. Ngồi đợi một chút, thấy có cậu nhân viên đi ngang qua, cô vội kéo cậu ta lại. Cậu chàng phục vụ thấy tươi cười hỏi:

- Quý khách cần gì?

An Thạch Thảo hỏi:

- Cậu có biết nhà của Bill Taylor ở đâu không?

Cậu chàng nghe An Thạch Thảo hỏi vậy bèn ngạc nhiên:

- Cô gái! Đây chính là nhà của Mr. Taylor!

- Thật may quá!

Cô thở nhẹ, cuối cùng không cần mất công đi đâu tìm kiếm cũng tìm được Bill Taylor.

- Tôi có thể gặp ngài ấy được không? Tôi muốn nhờ ngài ấy làm cho tôi một chiếc Pizza margherita !

Cậu chàng phục vụ đắn đo một lúc, miễn cưỡng nói:

- Xin lỗi! Ông chủ của chúng tôi đã từ lâu không muốn làm pizza nữa rồi!

- Tôi chỉ muốn ông ấy làm cho một chiếc! Tôi cần gấp!

- Xin lỗi cô! Tôi không thể giúp được!

An Thạch Thảo chán nản ngồi ù rù trên ghế. Mất công cả một chặng đường dài đi tới đây, kết quả là chủ quán đã nghỉ hưu sớm, không muốn làm bánh, thật xui xẻo. Nghĩ tới thôi, cô đã muốn khóc than. Nghĩ tới kẻ đã hại mình thành ra thế này, cô rất muốn chửi sập mặt tên đó.

- Alo! Tôi là Tịnh Viễn. Hiện giờ tôi đang bận, không thể nghe máy. Mong bạn gọi lại sau! Nếu là An Thạch Thảo thì bao giờ mua được Pizza cho tôi thì hân về nhé! Không thì Double A của chị sẽ bị bán cho Change V! Thế nhé...

- Khốn nạn!

An Thạch Thảo từ nhà vệ sinh đi ra nhìn vào điện thoại mà rủa. Tịnh Viễn, tên này thật khốn nạn hết biết mà. Bây giờ cô biết đi đâu tìm Pizza margherita cho hân đây.

- Nghe nói, cháu trai của ông chủ đang ở đây ấy!

- Oh! Thật tuyệt vời. Lâu lắm mới thấy anh ta trở lại đây!

- Cô biết không, vừa biết chuyện cháu mình về, Mr Taylor còn tự tay xuống bếp làm Pizza margherita cho cháu mình nữa ấy! Đây nè, pizza của cậu ta đây nè. Ước gì tôi được thử một miếng!

An Thạch Thảo bồn chồn đi loay quanh dãy hành lang dài, đi qua chỗ hai nhân viên phục vụ đang đẩy xe chở đồ ăn đi qua, cô nghe thấy được hội thoại của hai cô gái ấy, bèn nảy ra ý định cướp bánh. Nói cướp thì hơi quá. Thực ra, cũng chỉ là lấy không xin phép thôi mà.

An Thạch Thảo sau khi đánh ngất hai cô nhân viên phục vụ, cầm thấy hơi áy náy, bèn nhét vào túi hai cô gái ấy một ít tiền coi như bồi thường. Cô không ăn cắp, cô cũng trả tiền bánh như bao người mà thôi. An Thạch Thảo tự nhủ. Khi chuẩn bị dẫm gót rời đi, thì từ đâu một người đàn ông lạ mặt xuất hiện. Anh ta hét lên:

- Cô là ai? Trộm à!

An Thạch Thảo thót tim vội quay người bỏ chạy. Tốc độ của kẻ đằng sau ngang ngửa với cô. Hắn đuổi kịp tới nơi, túm lấy cổ áo của cô kéo lại, bắt ngờ quá, An Thạch Thảo dừng ngay lại, xoay người một cước đá xoáy vào bụng hắn, tên kia ăn trọn cú đá vào bụng thì vội buông cô ra, ôm bụng, quăn người lại như con tôm. Ăn một đòn mạnh như vậy, mà không gục ngay tại chỗ, chứng tỏ hắn không phải dạng tầm thường. Nghĩ tới lúc hắn hết đau, sẽ lại đuổi theo, An Thạch Thảo vội vã chạy đi. Nhưng càng chạy, cô càng dễ bị lạc đường. Quán Pizza này, nhìn bên ngoài nhỏ như vậy mà bên trong thật

rộng không tả.

An Thạch Thảo chạy một hồi, nghe có tiếng chân từ xa vọng lại, phát hiện tên kia đuổi sắp tới nơi, không biết làm gì hơn, thì cửa phòng bên bật mở, một cánh tay thò ra kéo cô vào trong. An Thạch Thảo chưa kịp hoàn hồn thì đằng sau cô có tiếng nói lạnh lùng vang lên:

- Ta lại gặp nhau!

Cô đứng tim tại chỗ, là cô nghe nhầm hay là thật vậy. An Thạch Thảo quay đầu nhìn lại, đầu ông lên, cô run rẩy thốt ra ba chữ :

- Lục Phong Thần!

Lục Phong Thần nhàn nhạt nhìn An Thạch Thảo, khiến cô không lạnh mà run. Anh đưa tay nâng cằm cô lên, cười đầy ma mị:

- Tôi đã nói như thế nào nhỉ? Nếu để tôi gặp lại, cô đừng hòng trốn thoát!

An Thạch Thảo mặt mũi trắng bệch, khẽ nuốt nước bọt:

- Làm ơn đi! Chỉ là trùng hợp thôi mà.

Lục Phong Thần cười nhạt, buông cằm cô ra, nói:

- Là cô tự mò đến, không phải là trùng hợp!

“Lão đại à! Là tôi mò đến tìm pizza này chứ đâu có tìm anh!”

An Thạch Thảo khóc thầm trong lòng. Số cô thật chó má. Tránh vò dừa lại gặp vò dừa.

- Anh có thể thả tôi đi được không? Tôi có việc gấp cần phải làm!

An Thạch Thảo, cô đang cầu xin ai đây.

- Cô có thể đi! Nhưng hộp bánh phải để lại!

Lục Phong Thần trả lời, mắt nhìn chăm chăm vào hộp bánh dưới tay cô.

- Không được!

An Thạch Thảo phản bác. Tại sao cô phải tới đây? Là tại vì hộp bánh này chứ còn gì nữa. Nhìn cô quả quyết như vậy, Lục Phong Thần gật đầu nói:

- Cũng không sao!

An Thạch Thảo như thấy được ánh bình minh phía xa xa:

- Cảm ơn! Sau này nếu gặp lại, tôi sẽ hậu tạ anh.

Lục Phong Thần nghe vậy thì nhếch mép cười nhạt:

- Vậy thì cô và cả hộp bánh đừng hòng rời đi!

Thật quá quái. Cô tròn mắt nhìn Lục Phong Thần:

- Lão đại à! Anh thì thiếu gì tiền. Tại sao cứ nhất định đòi hộp bánh của tôi là sao?

- Hộp bánh ấy vốn dĩ là của tôi!

Là cô trộm đồ của tôi.

Lục Phong Thần cười, rồi kéo ghế ra ngồi xuống, nhàn tản nói:

- Đã lấy đồ của tôi, thì phải ngoan ngoãn theo tôi về!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bắt Từ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thiên chúa mùa đông

Thu qua đông sang, tiết trời của Ý trở lên lạnh buốt, cây cối xanh tươi giờ đây chỉ còn là cành khô trơ trụi, sừng sững giữa những cơn gió đông bắc se lạnh bất chợt thổi phù tới.

An Thạch Thảo tay bung tách trà nóng đứng trước cửa sổ đón cái lạnh của mùa đông. Cuộc sống tự do thật khiến cô thoải mái và vui vẻ. Cô nhớ như in cái ngày còn ở trong làng pizza...

- Đã lấy đồ của tôi, thì phải ngoan ngoãn theo tôi về!

An Thạch Thảo, cô còn nhớ rõ như in cái vẻ tự đắc của anh ta. Cái ánh nhìn ấy như thể muốn nói rằng:

“Chỉ cần ông muốn là được!”

Cô nào có chịu ngoan ngoãn nghe lời. Khi ấy, An Thạch Thảo đang bức bối trong lòng, cô nghiêng răng kèn kẹt:

- Mơ đi!

Rồi liền mình lao tới chỗ của Lục Phong Thần, muốn đánh cho anh vài phát. Lục Phong Thần khi ấy bắt kịp tốc độ của cô, né người sang bên trái, An Thạch Thảo vì đâm không trúng mục tiêu mà lao đầu vào bàn. Cô ôm vết sưng trên trán, muốn tấn công Lục Phong Thần lần nữa, nhưng lần này, lại bị anh bắt kịp sơ hở, cánh tay của anh kẹp chặt vào cô, anh cười đầy mỉa mai:

- Đừng phí sức!

- Buông tôi ra!

An Thạch Thảo thét lên, cánh tay của Lục Phong Thần lại càng kẹp chặt hơn, anh nói:

- Ngoan ngoãn đi! Nếu cô không muốn bị đau hơn.

“Giám trâu bà!”

Cô lập tức cầm lấy cánh tay đang kẹp cổ, đưa lên miệng ngoác mồm ra, ngoạm một miếng thật to vào đó. Lục Phong Thần vì bất ngờ mà vội đẩy mạnh An Thạch Thảo ra, ôm lấy bắp tay đầy dốt dãi:

- Cô....

An Thạch Thảo đưa tay quệt qua miệng rồi huých mặt một cái:

- Sao...còn giám coi thường tôi không!

- Cô cảm tình con chó à?

Lục Phong Thần nhìn nốt răng trên tay đang sưng vù lên không kìm được, trợn trừng mắt lên.

- Anh nghĩ sao thì là vậy!

An Thạch Thảo nở nụ cười khả ái rồi vẫy tay với Lục Phong Thần:

- Tôi đi đây!

Lập tức cô phi người qua cửa sổ, mắt hút sau dạng hoa dại. Lục Phong Thần thờ hất ra, chỉnh lại cúc áo. Đi tới ô cửa vỡ, nhìn xuống dưới, im lặng, không nói gì.

“Xin chào các vị khán giả đang theo dõi chương trình Sao và sự kiện!

Chúng tôi vừa cập nhật được tin tức nóng nhất trong giới thời trang hôm nay. Gần đây, trong làng trang sức đang nổi tiếng lên một nhà hiệu mới đó là Double A!

Được biết, nhiều ngôi sao nổi tiếng đang đeo trên mình nhẫn hiệu này và sắp tới đây, họ sẽ tung ra một bộ sưu tập thu đông, dự sẽ là một đối thủ nặng ký của Change V, do cô Emi Lộ, sao hạng A của làng giải trí Châu Á, điều hành...”

An Thạch Thảo gấp máy tính lại, tựa vào ghế rồi xoay vòng vòng, cô trầm nghĩ. Nếu cứ tiếp tục tung ra thị trường nhiều mẫu sản phẩm hot, có thể đánh bại được Lộ Mĩ Ái rồi.

Tĩnh Viễn ngồi ở ghế salon đối diện nhìn về mặt đắc thắng của cô thì nhếch mép cười nhạt:

- Mới hơn người khác một tí thôi mà đắc ý như vậy!

An Thạch Thảo hát hàm lên lớn giọng tuyên bố:

- Chị đây còn nhiều trò hay lắm!

“Người phụ nữ này, già đầu rồi mà tính nết vẫn vô cùng hiếu thắng!”

Tĩnh viễn ngao ngán lắc đầu rồi rời khỏi phòng giám đốc. Cậu đi dọc hành lang, xoay xoay đi động trong tay, mắt đen nhìn qua ô cửa kính phòng thư ký, chợt thấy Trần Mạn đang bận rộn đánh máy, cậu đứng lại nhìn một lúc, đầu nảy ra ý nghĩ muốn chêu chọc cô thư ký ngốc này. Cậu mở điện thoại ra, ấn số của Trần Mạn:

- Alo!

Cậu thấy cô thư kí này thật siêu phẩm. Hai tay gõ máy đều đều, điện thoại kẹp cổ, đáng vẻ vô cùng bận rộn. Tĩnh Viễn ho một cái, nói:

- Cô có đang ở công ty không?

Trần Mạn không trả lời mà chỉ hỏi lại:

- Sếp gọi tôi có việc gì không?

Nhìn đáng vẻ thờ ơ của cô thư ký ngốc nghếch mà Tĩnh Viễn có vẻ hơi khó chịu. Cậu nghiêm giọng lại:

- Cô biết chuyện gì chưa?

- Có chuyện gì ạ!

“Con nhỏ ngu ngốc!”

- Bộ sưu tập thu đông bị rò rỉ ra ngoài rồi!

- Há!!!!

Trần Mạn lập tức đứng bật dậy, ghé đồ rầm về sau, mặt mũi tái mét.

- Tôi đi tìm Mạc tổng!

Dứt lời cô xoay người chạy đi. Chỉ khổ nỗi, vừa nhắc chân lên thì guốc cao gót vấp phải chân ghế, cả người ngã vào kệ tài liệu bên cạnh, sách cùng vài tập hồ sơ rơi bùm bụp xuống đầu Trần Mạn. Cô thư ký ngốc không biết làm gì hơn ngoài việc ôm đầu. Tĩnh Viễn đứng ngoài, đang hứng thú với trò đùa của mình thì phát hiện kệ sách đang lung lay, sắp đổ xuống, cậu hoảng hốt đập cửa xông vào, hét lên:

- Cẩn thận!

Trần Mạn ngu ngơ chưa kịp tiêu hóa tiếng hét kia thì đã bị sếp mới kéo về trước, đẩy ra xa. Tĩnh Viễn chỉ mặt cô quát lên:

- Cô bị ngu à!

- Giám đốc....

- Cái kệ sách đổ tới nơi rồi mà còn đứng đó ôm đầu!

- Sếp! Đằng sau anh.

Trần Mạn la lên, Tĩnh Viễn cau có nhìn về phía sau, mắt chữ O mồm chữ A, tim nhảy khỏi ngực.

Rầm!!!!

- Sếp!.....Anh cố gắng lên. Đến bệnh viện rồi! Anh đừng có chết...hic...

Xe cứu thương kêu inh ỏi, đỗ trước tòa nhà cấp cứu A1 của bệnh viện thành phố, Trần Mạn khóc như mưa chạy theo băng ca đang đẩy Tĩnh Viễn đi. Đến cửa phòng cấp cứu, nếu như An Thạch Thảo không kéo Trần Mạn lại, có lẽ cô sẽ lao vào cùng. An Thạch Thảo vỗ vai cô bé, khuyên nhủ:

- Đi rửa mặt đi! Mặt mũi lem nhem rồi kìa.

Trần Mạn gạt đầu nghe lời, cô lò dò đi vào nhà vệ sinh. Nửa tiếng sau đi ra, cô bắt gặp hai cô y tá từ nhà xác đi ra, rủ tai nhau nói:

- Khô thật! Nghe nói nạn nhân là nam, gương mặt rất đẹp, nhưng ông trời không muốn để anh ta sống.

Cô y tá đi kể bên thờ dài thườn thượt:

- Chúng ta đã làm hết sức có thể rồi!

- Này tại sao công ty đó lại bắt cấp đến vậy! Trang thiết bị thô sơ vậy sao? Lần này nhân viên của họ bị tù đề chết, chắc chắn họ sẽ bị kiện!

- Cái gì! Mấy cô nói....nạn...nạn nhân bị tù đề chết....đã..đã qua đời rồi..ư?

Trần Mạn như không tin vào tai mình, cả người cứng đờ. Cô run rẩy hỏi lại lần nữa:

- Hay...hay các cô bị...nhảm!

- Anh ta chết rồi!

Một cô y tá trong số đó trả lời!

- Chúng tôi vừa đưa anh ta vào nhà xác!

Cô y tá chỉ về phía căn phòng cuối hành lang, u ám, lạnh lẽo.

Trần Mạn cứng đờ người tiến vào nhà để xác. Cô thấy trong số xác chết, có một cánh tay đeo đồng hồ hiệu Change V. Cô chợt nhớ ra mấy ngày hôm trước, Tịnh Viễn có đi gặp một vị giám đốc bên Change V và được ông ta tặng một chiếc đồng hồ mang nhãn hiệu của họ. Không vương bận gì hơn, Trần Mạn lao vào cái xác ấy, ôm chân giường khóc suốt mướt. Cô nói:

- Giám đốc! Anh đừng như vậy mà! Anh tỉnh lại đi! Sếp ơi....anh đi rồi tôi làm trợ lý cho ai? Anh đi rồi vậy ai trả lương cho tôi?

- Cô làm cái quái gì ở đây vậy!

- Giám đốc!

Trần Mạn nước mắt lưng tròng ngược lên nhìn cái xác bị khăn trắng che phủ đang nằm yên bất động:

- Anh...hóa...ma...rồi ư?

- Tôi hóa ma hồi nào!

Trần Mạn thét lên lùi về sau, nhìn cái xác đang nằm yên:

- Anh chết thiêng chớ làm hại đến tôi!

Trần Mạn sợ hãi lùi về sau, cho đến khi cô lùi phải vật cứng. Cô run rẩy quay lại nhìn, là cái chân người quần băng. Cô ngược lên nhìn, mặc dù bản thân cô không cam tâm:

- A....Giám đốc! Đừng ám tôi! Tôi ăn ở rất tốt, chưa làm hại ai bao giờ...

- Trần Tiểu Mạn! Cô bị ngu à.

Tịnh Viễn cau có gắt lên, cậu đá tay Trần Mạn ra, quát:

- Tôi còn sống sờ sờ ra đây! Cô to gan giám ám quẻ tôi à.

- Anh còn sống! Vậy hỏi nãy, người chết kia là ai???

- Làm gì có ai!

Tịnh Viễn đầu quần băng trắng, chân chống nạng chỉ tay quát:

- Nãy giờ cô đang ôm sàn nhà khóc lóc thì có!

Trần Mạn tim đập thịch một cái, sống lưng bỗng lạnh toát. Cô ngoái đầu lại nhìn, không có xe đẩy, không có xác người, cũng chẳng có người đàn ông tay đeo đồng hồ hiệu Change V. Bỗng chốc, Trần Mạn cảm thấy ớn lạnh, thế vừa rồi, chân xe mà cô ôm là gì?

- Mặc tống, Sếp! Vậy là hai người không thấy em ôm chân giường, cũng không thấy cánh tay đeo đồng hồ nào hết ư?

- Làm gì có!

Tịnh Viễn đáp trả. An Thạch Thảo nhìn sắc mặt của Trần Mạn tái nhợt một nửa, trong lòng dấy lên cảm giác kì lạ. Cô ngửi thấy mùi tanh tanh, thối thối

như mùi chuột chết phảng phất quanh đây. Dù biết, đây là nhà để xác của bệnh viện nhưng với nhiệt độ thấp như trong tủ lạnh, cùng công nghệ chống phân hủy trong một thời gian dài, sẽ không có chuyện xác bị thối rữa.

- Đi thôi! Nơi này không nên ở lâu.

Tĩnh Viễn nườm Trần Mạn một cái rồi ra lệnh:

- Đờ tôi đi!

Trần Mạn ngốc nghếch gật gật đầu nhanh nhẹn chạy tới, đỡ Tĩnh Viễn ra khỏi phòng để xác. An Thạch Thảo nhìn quanh căn phòng một lượt, hai mày nhú chặt lại. Cô quay người rời đi, ra đến cửa, cái mùi hôi hôi như thịt thối lại xộc vào mũi cô, khiến cô nhất thời choáng váng, chân tay bủn rủn. Xung quanh cô, mọi thứ vô cùng mơ hồ, như phân đôi.

Reng!!!!

Điện thoại kêu khiến An Thạch Thảo lấy lại bình thường. Cô nghe máy, cố giữ cho giọng nói bình tĩnh:

- Alo!!

- Lii Berty! Cô đang ở đâu vậy?

- Có chuyện gì sao?

An Thạch Thảo nhú mày hỏi, Marine ậm ừ một lúc trả lời:

- Tôi...tôi vừa nằm mơ, nằm mơ thấy cô đang bị rất nhiều xác chết bao quanh.....trong...trong...bệnh viện!

Lúc này sống lưng của An Thạch Thảo không hên mà lạnh toát, mồ hôi cũng chảy ròng ròng, đầu biết nhiệt độ trong đây vô cùng thấp. Cô nuốt nước bọt nói với Marine:

- Tôi đang trong nhà xác, của bệnh viện thành phố!

Marine ở đầu dây bên kia nhất thời im lặng. Cô vội vã hỏi:

- Bệnh viện thành phố Roma phải không? Tôi đang ở đây chờ tôi qua!

Marine nói xong thì tắt máy. An Thạch Thảo cố giữ cho mình bình tĩnh lại. Cô muốn đi ra khỏi phòng để xác, thế nhưng, chân cô lạnh toát, như bị ai đó giữ lại, không cho đi. Cô nhìn xuống chân, không có thứ gì bám vào. Kì lạ hơn nữa, chỉ khi quay đầu lại, cô mới ngửi thấy mùi hôi thối của xác chết.

“ Bà cô tổ! Phù hộ cho con!”

An Thạch Thảo nắm chặt lấy tay cầu nguyện. Cô liều mình bước đi, theo mùi hôi kia. Qua một hàng băng ca để những cái xác vô danh, mùi hôi chột biến mất trước cái xe để xác cuối phòng. An Thạch Thảo thấy khăn trùm cái xác đã xin màu lại, có lẽ, cái xác đặt trong đây cũng khá lâu rồi. Cô nhú mày nhìn kĩ hơn vào cái xác ấy...

Phập!

Cánh tay khô teo tóp lại của cái xác tuột khỏi khăn trùm, buông thõng xuống không khí, khiến An Thạch Thảo chỉ muốn hét lên. Cô quay người muốn bỏ chạy, thế nhưng, được hai bước, cô nhận ra điều bất thường từ cánh tay kia. Cô quay đầu nhìn lại. Cánh tay này có đeo đồng hồ. Hồi nãy, Trần Mạn có nói đến vấn đề này mà mặt con bé tái đi trông đáng sợ. An Thạch Thảo đi gần lại cái xác, cô nhìn kĩ đồng hồ của cái xác ấy là hiệu Change V. Nhãn hiệu của Lộ Mi Ái. Cũng chẳng nghi ngờ gì bởi lẽ nhãn hiệu trang sức của cô ta đang làm mưa làm gió cùng nhãn hiệu của cô trên thị trường, họ đeo nó cũng chẳng có gì lạ.

- Á.....!

Tầm mắt của An Thạch Thảo đang chăm chú vào chiếc đồng hồ thì ngón tay của cái xác khẽ động. An Thạch Thảo hét lên một tiếng lùi lại về sau. Cô thấy từ bàn tay của cái xác, một sợi dây bằng kim loại thò ra. Cô lại gần, nhìn kĩ hơn, là sợi dây chuyền bằng bạc. Mặc dù động vào đồ người chết là có tội thế nhưng, có ma lực nào đó thúc ép cô phải lôi sợi dây chuyền kia ra. Lấy hết cam đảm, An Thạch Thảo nắm lấy sợi dây chuyền, giật mạnh ra. Đầu cô chột ơ lên, hai mắt đỏ ửng lên, nóng bừng bừng, liên tục chảy nước mắt. Cô cố lắc đầu cho khỏi đau, thế nhưng không đỡ chút nào. Cô nhìn vào chân xe cán bằng y lông trắng, cô thấy hai mắt mình xanh biếc lếc, dòng chữ la tinh trên trán phát sáng như bột huỳnh quang. Cô thờ dốc nhìn vào sợi dây chuyền. Sợi dây bằng bạc, nổi bật nhất là mặt dây chuyền khắc tượng thiên chúa, một tay cầm một bông tuyết, một tay cầm quyền trượng, quyền trượng ấy có một viên đá màu xanh safia vô cùng nổi bật. Đôi mắt thiên chúa tuy hài hòa nhưng đầu đặt ở góc độ nào cũng giống như đang nhìn cô. An Thạch Thảo nắm chặt thiên chúa trong tay, chột cảm thấy xung quanh cô, đầu cũng có mùi tanh hôi của xác chết. Cô ngược lên nhìn cái xác trước mặt, thấy nó rung lắc dữ dội, như thể muốn đập khăn trùm ra, bật dậy.

An Thạch Thảo kinh hãi lùi lại phía sau, lại đứng trúng chân băng ca có chứa xác chết. Cái xác ấy cũng rung lắc mạnh, cả cái xe như sắp đổ ập xuống. An Thạch Thảo vội vã đứng lên chạy, thì hai chân quàng vào nhau, ngã nhào về phía trước. Cô đau đớn đến ngóc đầu lên cũng khó. Bỗng, một chất nhòn đùng đục màu xanh từ đầu chảy xuống sàn nhà trước mắt cô, An Thạch Thảo run rẩy ngược lên nhìn. Cô muốn nôn, cô muốn ói, cô muốn hét lên

mà không được. Trên đầu cô là một cái xác chết, da thịt đen sì, máu mủ ở mặt và toàn thân vừa chảy vừa rỉ ra, vừa tanh, vừa hôi. Nó đang nhìn về phía trước rồi phát hiện ra sự tồn tại của An Thạch Thảo, nó nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, xương quai hàm động đậy, một bộ răng trắng bao gồm cả lợi, phô ra, như muốn để người nhìn thấy nó, phải kinh hãi tới mức đứt dây thần kinh mà chết theo nó.

- A...a...a...a!

Quả đúng như nó nghĩ. An Thạch Thảo bàng hoàng một lúc sau đó thét lên. Cô quơ chân múa tay, cố để cho cái thứ kinh dị đó tiến lại gần mình. Ngay khi cái thứ kinh dị kia đặt chân xuống đất, thì cửa ở phòng để xác bị đập tung ra, một cô gái tóc nâu mắt xanh xuất hiện như một vị thần trong phim, tay cầm súng, bắn bùm một cái, một lá bùa với kí tự ngoằn ngoèo cắm sâu vào đầu nó. Cái xác chết kia lập tức đứng im bất động rồi đổ sầm xuống băng ca. Marine dứt súng bắn bùa vào túi rồi chạy tới đỡ An Thạch Thảo còn đang hoảng loạn đứng dậy.

- Cũng may tôi tới kịp. Nếu không cô cũng bị bọn chúng dọa cho hồn lìa khỏi xác!

Marine vừa nói, tay vừa kéo chần trùm đầu cái xác chết vừa rồi. Hiện tại, cô nàng đã gắn bùa vào từng xác chết, chúng sẽ chẳng hại được ai. An Thạch Thảo đứng ở góc phòng, tinh thần lấy lại một nửa, cô nhìn Marine đang cặm cụi làm phép vào mấy lá bùa, rồi lại nhìn sợi dây chuyền trong tay, cô gọi Marine, rồi dơ sợi dây chuyền kia lên:

- Cô biết đây là thứ gì không?

Marine ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc tột độ:

- Thiên chúa mùa đông!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ta gặp nhau giữa mùa hoa nở

- Thiên chúa mùa đông???

An Thạch Thảo khẽ chọt cửa nhà của Marine lại, tháo guốc để gọn sang một bên từ tốn đi vào phòng khách. Marine cầm sợi dây chuyền Thiên chúa mùa đông lên, khẽ vuốt ve viên đá safia trên tay ngài, rồi nhìn vào quyển sách cũ nát, dày cộp trước mặt, cô nói:

- Đây là một lá bùa hộ mệnh của tộc người Hán!

- Của tộc người Hán?

An Thạch Thảo nhú mày lại:

- Nhưng sao lại là tượng thiên chúa?

- Tương truyền rằng, ngày trước, ngôi làng mà họ sống gặp phải dịch bệnh. Trưởng làng nằm mơ thấy nó nên kêu người dân đúc ra tượng này và cho mỗi nhà một chiếc. Tự nhiên bệnh tật tan biến, từ đấy dân trong làng coi nó là bùa hộ mệnh!

- Vậy à....

.....

Vào rạng sáng của mùa đông, khi cơn gió đầu mùa kéo về phương bắc, thổi vù vào đoàn người đang cố sức vượt qua dãy núi cao và gồ ghề nơi biên giới giữa triều đại nhà Trần và nhà Nguyên. Nàng ngồi trên lưng ngựa, tính tới thời điểm hiện tại, đã hơn 4 ngày rồi. Nếu không nghỉ ngơi, không chỉ nàng mệt mà con chiến mã của nàng cũng chết vì kiệt sức. Nàng kéo dây cương, buộc con bạch mã dừng lại, rồi nói với cha nàng ở phía sau:

- Phụ thân! Con thấy từ đây đến thành Tương Dương còn khá xa. Phía trước có một cái động hay ta vào đó nghỉ ngơi, mai khởi hành tiếp.

Dương lão gia thấy đưa con gái lớn nói cũng chí phải, bèn thúc giục đoàn người phía sau nhanh chóng đi tới cái hang phía trước. Cái động khá to và rộng, phải cái hơi ẩm ướt và hơi mùi đất. Dầu vậy, đoàn tùy tùng chẳng hề bận tâm, có lẽ vì mệt mà thả lưng xuống ngủ luôn. Dương lão gia ngồi ở cửa động, nhìn nô bộc, vợ con thiếp đi vù một, bèn thở dài thườn thượt. Tất cả cũng tại ông. Ông không nên hèn nhát như vậy, không nên lùn cúi, đầu hàng trước tên cậu quan họ Phạm ấy. Thân là một mệnh quan thanh liêm, chính trực, chỉ vì một kẻ vu khống mà kéo cả nhà trốn sang Nguyên triều thật là một hành động ngu ngốc. Dương lão gia nhìn về phía biên giới của Đại Việt:

“Hay là quay trở lại nơi đó?”

Không thể được nữa rồi. Trên đường vượt biên, lũ quét đã làm sạt lở đất, chặn con đường trở về, trong chốc lát. Dương lão gia thở dài đầy bất lực:

“Đã đâm lao thì phải theo lao! Ý trời đã định!”

Nàng nhìn cha ánh mắt đầy bất lực mà lòng nặng trĩu vô cùng. Nàng muốn tới an ủi ông nhưng ông cứ tỏ ra như không có chuyện gì rồi trách nàng lắm chuyện. Dương phu nhân sau khi sắp gọn hành lý, bà cùng với nô tỳ của mình gọi đưa con gái lớn đi quanh đường núi xem có trái dại nào ăn được thì đem về cho mọi người lót dạ mà có sức đi tiếp.

- Tôi với tiểu Bạch đi quanh núi tìm xem có thứ gì ăn được không. Ông ở lại trông coi hành lý và bảo vệ mọi người. Tôi quay lại sớm thôi!

Dương lão gia nghe vậy chỉ một mồm mồm xua xua tay ý nói” bà cứ đi đi!“.

Nơi đường núi hoang vu, không một bóng người qua lại, phía trên đỉnh núi cao vút với những tảng đá gập ghềnh nhọn hoắt là nơi hạ cánh của những con kền kền da đỏ, chỉ đợi có xác chết là bay xuống đĩa thịt. Dương phu nhân cùng đưa con gái lớn và tiểu nha hoàn đi dọc quanh dốc núi khúc khuỷu, cuối cùng, bà thấy bên kia vực, phía xa xa là hàng ổi dại cảnh lá xanh mướt, quả to lấp ló, thoát ẩn thoát hiện. Bà vui mừng kéo đưa con gái cả đi về phía cây ổi:

- Bạch Nhi! Ta thấy quả dại rồi. Mau tới đó.

Nha hoàn thấy vậy cũng phấn khích reo lên:

- Đại tiểu thư! Có quả dại thật. Là ổi dại.

Nàng cũng mừng không kém. Nàng dắt cây sáo đang cầm trên tay vào eo, rồi chạy tới:

- Đây không phải ổi dại!

Nàng nhìn những quả ổi nhỏ bé bằng quả trứng gà, nói:

- Là ổi của người dân bản địa trồng! Họ trồng trên đường đi vận chuyển hàng hóa, để phòng khi lương thực cạn, họ còn có nó để ăn!

Nha hoàn nhìn đại tiểu thư mà như há hốc mồm:

- Tiểu thư! Cô đúng là văn võ song toàn.

Dương phu nhân đưa tay với một cành cây trĩu ổi, vừa vật vừa nói:

- Đấy, thấy chưa! Nếu hồi nhỏ ta không ép con học Trung Hoa sách, liệu con có biết nhiều như bây giờ không?

Nàng xách tay nải tới, giúp mẹ đặt những trái ổi chín vào tay nải, mỉm cười gật gù:

- Cũng nhờ trí thông minh của Mẫu thân mà Bạch Nhi được hưởng lây!

Dương phu nhân ngắt trái ổi dại xuống, cười đầy tự hào:

- Con nha đầu này! Con học ai mà dẻo miệng vậy.

Nàng không đáp lại, chỉ cười đặt từng trái ổi vào tay nải. Khi trời xế chiều, Rừng núi hoang vu càng thêm u ám lạnh lẽo, nàng khẽ nhắc mẹ mình đi về. Dương phu nhân thả cành ổi chỉ còn quả non ra, phúi vết bẩn trên tay đi, bà hào hứng nói:

- Ông già kia mà biết mẹ con ta tìm được thức ăn, chắc chắn sẽ bỏ bộ mặt cáu kỉnh đáng ghét kia đi!

Nàng dìu mẹ đi về, cũng phần nào không kém. Nhìn quang cảnh rừng núi im ắng, hoang vu, nàng cảm thấy lạnh sống lưng. Nhìn lên trời, thấy chim kền kền bay lượn như đang chờ đợi thức ăn xuất hiện. Nàng hừ một tiếng, kéo nha hoàn lại:

- Ngươi đưa phu nhân về động trước đi! Lát ta về sau.

Nha hoàn kéo tay nàng lại lúng túng hỏi:

- Tiểu thư! Để nô tỳ đi cùng tỷ!

- Không cần đâu!

Nàng trả lời rồi rút cây sáo dắt bên thắt lưng ra:

- Ngươi cứ về đi! Tối nay chúng ta sẽ ăn chim nướng!

Nha hoàn thấy ánh mắt sắc nhọn của tiểu thư chĩa lên bầu trời ngập ánh hoàng hôn kia thì im lặng lui đi.

Nàng hi mỗi một cái:

- Hôm nay là ngày tận của chúng mày rồi!

Nàng đặt cây sáo lên môi, tấu một khúc nhạc du dương, thanh âm sâu lắng trầm thấp mà khiến vạn vật như bị cuốn theo nó.

Đàn kèn kèn nghe được âm thanh của cây sáo thì vỗ cánh đi theo. Nàng hài lòng vô cùng, tiếp tục tấu nhạc cho chúng đi theo. Tiếng sáo vang vọng khắp rừng núi hoang vu hẻo lánh. Bỗng từ xa có tiếng húýt sáo vọng lại, khiến đàn kèn kèn đang mê mẩn đi theo nàng như bồng tính. Chúng vỗ cánh phành phạch, bay loạn xạ. Lượn vài vòng trên không trung rồi lao xuống tấn công người bên dưới.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến nàng không kịp phản ứng, chỉ đưa tay ôm lấy đầu. Hai con kèn kèn đưa nhau dùng chân cào bới tóc của nàng, kì lạ thay, sao chúng không mổ?

Lũ kèn kèn sau một hồi cào bới, chúng theo tiếng húýt sáo bay đi. Nàng đầu tóc rối tung rồi bụ, nhìn lũ kèn kèn mà lòng dâng lên đầy phẫn nộ:

- Khốn nạn! Bỏ cô nương đây không bắt chúng mày về làm thịt thì thật có lỗi mái tóc của ta!

Rồi nàng nhặt một nắm đá bên vĩa vực thăm, đuổi theo lũ chim kia.

Trước kia, cha của nàng là một mệnh quan triều đình, rất thân với các thị vệ trong tử cấm thành. Nàng hưởng phúc từ cha, được họ truyền dạy cho một chút võ công. Sau này khi lên núi học Phật, nàng được trụ trì truyền dạy cho khinh công và võ thiếu lâm tự. Có thể nói, nàng võ công khác so với những nữ nhi bình thường.

Lũ chim kèn kèn bay qua ngọn núi kia, thì mất hút. Nàng đâu có chịu thua. Hai chân, hai tay nàng thoăn thoắt leo qua quả núi kia, quả thực, chỉ sau một tiếng đồng hồ, nàng đã leo qua được. Thấy trên trời, hai con kèn kèn đang vỗ cánh bay trước ánh nắng ít ỏi của buổi chiều, nàng phấn khởi vô cùng. Nhắm vào một con gần nhất, khi nàng chuẩn bị vận nội khí phi viên đá nhọn vào người nó, thì tay bị một viên đá nhỏ từ đâu bay tới, đập vào. Nàng giật mình, cả người bắt thẳng bằng, lăn từ trên sườn núi lăn xuống, y như trái dừa rụng. Nàng đau đớn ôm tay đứng dậy, thấy trước mắt mọi thứ quay cuồng, như phân đôi. Khi định thần lại, nàng mở to hai mắt ra, rồi dụi dụi. Nàng đang mơ sao? Hay phải chăng chỉ là ảo giác. Không nếu là ảo giác thì sẽ không có lũ kèn kèn kia. Nếu là ảo giác, thì sẽ không có gió, cũng chẳng có sự đau đớn do vết thương trên tay.

Trước mắt nàng là cánh đồng hoa thạch thảo, xanh đỏ tím vàng đều có tất. Thuở bé nàng rất thích hoa này. Mẹ nàng gọi nàng là Bạch Thảo, bởi lẽ, khi nàng ra đời, đang là mùa hoa thạch thảo nở rộ. Chúng nở ngập hoa viên trong phủ huyện lệnh.

Nàng nhẹ nhàng dẫm lên đám cỏ dại, tránh những bông hoa chưa nở ra. Đứng giữa rừng hoa thạch thảo mà trong lòng nàng cảm thấy sung sướng vô cùng. Nàng chỉ hận, chưa hết lên thật to mà thôi. Nàng thả mình nằm ngả xuống giữa rừng hoa, ngắm nhìn bầu trời đỏ màu ráng chiều, mây trôi bồng bênh. Dù cho thời tiết đang lạnh dát mặt. Nàng nhắm mắt vào hít một hơi sâu, rồi thở ra. Khi nàng mở mắt, đập vào mắt mình là một gương mặt góc cạnh, đẹp như hậu duệ cung đình giáng trần. Nàng mê mẩn thốt lên:

- Mình đang mơ ư? Cảnh đã đẹp, lại có tiên nhân ở đây!

Ngừng lại một chút, nàng thốt lên:

- Đúng là mơ rồi!

- Cô nương! Đây không phải là mơ!

- Hi hi! Tiên nhân, đây không phải là mơ thì là gì?

Người ấy đáp lại:

- Là thật!

Nàng đưa tay lên chạm vào mặt nam nhân ấy. Sờ, nhéo, véo...

- Sao trong mơ lại giống thực vậy?

Nàng nhiu mày một cái rồi giật mình buông tay ra:

- Oái! Xin lỗi các hạ!

Nam nhân kia mái tóc dài, đầu đội nón rom, mặc y phục đen, đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng:

- Rốt cuộc, cô nương cũng bớt ảo tưởng!

Nàng vội chỉnh lại trang phục, nuốt nước bọt, nói:

- Xin lỗi! Ta đã vô lễ với các hạ rồi.

Nam nhân ấy cười nhạt gỡ nón trên đầu xuống, đôi mắt đen sâu thẳm dưới đôi lông mày lười mác nhìn càng thêm lạnh lùng khó gần. Nàng bất chợt nắc một tiếng. Thật xấu hổ quá. Nàng đưa tay lên che miệng lại, Sắc mặt của nam nhân kia chợt biến đổi từ trắng sang xanh. Hắn ta hẩy bàn tay đang che miệng của nàng ra, cúi mặt xuống nhìn. Nàng hơi rụt cổ lại về sau. Vì nam nhân này vô cùng cao và to, mà nàng thì thấp và ốm trơ xương nên có đôi chút tự ti.

- Dừng cử động!

Nam nhân ấy hẳn giọng xuống. Đôi mắt hắn phảng phất là sự chăm chú, quan sát.

Nàng lúng túng nói:

- Các hạ! Xin giữ phép tắc.

Nam nhân kia hoàn toàn coi lời nàng nói là gió thổi qua tai. Không những dùng mắt nhìn chăm chăm vào nàng mà hắn còn động cả tay. Nam nhân kia đưa tay bóp chặt lấy miệng nàng, sắc mặt đen sì lại:

- Cô nương, cô thấy trong người thế nào?

- Thế nào là thế nào? Tôi đâu có sao?

Nàng quả quyết. Đang yên đang lành, tại sao hắn ta lại hỏi vậy.

- Cô nương, mặt của cô đang sưng lên kia!

Nam nhân ấy nói, mặt lộ rõ vẻ khó hiểu. Nàng đưa tay lên sờ mặt mình, cảm thấy da nóng lên, có một vài chỗ phù nề. Cảm thấy không ổn, nàng rút gương trong người ra soi.

- A...

Ai đây? Ai trong gương đây? Đây không phải là nàng mà. Nàng hét hoảng kêu lên. Người trong gương mặt phỉ lên như bị ong đốt, mặt nổi một vài mụn đỏ như bệnh đậu mùa. Đôi mắt to đen láy của nàng như bị vết xung kia chèn chặt lại, muốn mở ra nhưng lại không được.

- Cô nương! Cô tỉnh lại đi...

Nàng thấy nam nhân kia gọi nàng, nhưng nàng hoàn toàn không nghe rõ. Toàn thân nàng mềm nhũn, nàng đổ sập xuống đám hoa thạch thảo, ngất lịm.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vì tất cả đều là con ta

Phải! Là tôi, tôi là Tịnh Thu Vi.

Một giọng nói trầm đục vang lên khiến An Thạch Thảo giật mình nhìn sang bên cạnh. Cô thấy Tịnh Thu Vi khăn che nửa mặt, tay bưng khay sữa, đứng trân trân nhìn mình, bất giác An Thạch Thảo có dự cảm chẳng lành:

- Thu Vi, nói cho tôi biết đi, cậu như vậy là sao?

Tịnh Thu Vi không nói gì, chỉ im lặng đặt khay sữa lên bàn rồi ngồi xuống cạnh An Thạch Thảo, nàng ta đưa tay lên vén tóc mai của cô lên mang tai, nàng cười:

- Không phải cứ sinh ra trong gia đình giàu có là sướng đâu, cũng không phải lúc nào được mẹ cưng chiều là may mắn đâu! Có đúng không?

- Cậu nói vậy là có ý gì?

An Thạch Thảo nhíu mày khó hiểu. Tịnh Thu Vi cười khan hai tiếng rồi đưa tay tháo khăn bịt mặt ra. An Thạch Thảo sững sờ cả người:

- Mặt cậu....

- Ha ha! Đúng vậy, mặt của tôi!

Tịnh Thu Vi cười nắc nẻ:

- Ngạc nhiên lắm đúng không? Tôi đã từng là đứa trẻ rất xinh đẹp. An Thạch Thảo, để tôi kể cậu nghe chuyện này nhé!

- Rốt cuộc, 13 năm qua đã xảy ra chuyện gì?

Tịnh Thu Vi không trả lời cô, đôi mắt nàng ẩn chứa một ý niệm hết sức phức tạp:

- Ngày xưa có một cô tiểu thư nhà giàu, vì đánh đá, ích kỉ mà hại chết đứa con ruột của mẹ kế cô ta. Để trừng phạt đứa con chồng của mình, bà ấy đã đưa cô ta đến một nơi xa xôi, rất xa, bắt cô ta ở lại đó, cho đến khi con bà ấy sống lại, trở về, bà ấy sẽ cân nhắc cho cô ta về lại nhà mình. Sống nơi xa nhà, cô ta nhớ bà mẹ kế ấy vô cùng, rốt cuộc thì hai năm sau, cô ta cũng có cơ hội về lại nhà mình, cô ta chui vào chuồng chó ẩn nấp ở đó, chờ máy bay đưa về. Khi đứng trước cổng nhà mình, cô ta nghẹn ngào sắp khóc. Khi cô ta chuẩn bị cất tiếng gọi mẹ thì....”Bùm” phòng của bà mẹ kế chột nổ tung, rồi thì “bùm”! Cả nhà cô ta nổ tung! Từ đám nổ, cô ta thấy cánh tay của mẹ kế, rơi trước mặt cô ta, rồi.. “bùm”! Gương mặt xinh đẹp của cô ta bị bóng một góc!

- Thu Vi, cậu nói chuyện gì vậy? Tôi nghe không hiểu!

An Thạch Thảo đầu óc quay cuồng, cô cố níu lấy cánh tay của Tịnh Thu Vi, gắt gao hỏi. Tịnh Thu Vi cười nhạt:

- Những gì cậu mơ thấy, nghe tôi kể lại, tất cả đều là sự thật!

Tịnh Thu Vi chột cười to, rồi bật khóc:

- Ha ha! Mẹ chúng ta....chết rồi!

- Cậu nói láo!

An Thạch Thảo hét lên nắm chặt lấy hay vai của Tịnh Thu Vi lắc mạnh:

- Chưa biết tôi sống hay chết, làm sao bà ấy có thể đi trước được!

Tịnh Thu Vi hẩy người An Thạch Thảo ra, dánh cho cô một cái tát thật đau:

- Bà ấy chết rồi! Cậu nghe không hiểu à!

- Tại sao chứ!

An Thạch Thảo ôm chặt lấy Tịnh Thu Vi, khóc nức nở:

- Bà ấy là người tốt, là một người rất tốt, ông trời mù hay sao, tại sao lại để bà ấy mất! Tôi còn chưa được nghe bà ấy gọi tôi một tiếng “Con ơi”!

Giữa màn đêm tĩnh lặng, tiếng khóc thút thít vang lên nghe mà sao đau xót đến vậy.

Tịnh Thu Vi vỗ nhẹ hai vai của An Thạch Thảo, ánh mắt nhìn ra rừng phong rộng lớn. Đó là người mẹ kế mà nàng tôn sùng kính trọng nhất.

“Mấy đời bánh đúc có xương

Mấy đời gì ghê lại thương con chồng”

Người mẹ ấy khác biệt hoàn toàn với câu ca dao kia. Bà hiền từ phúc hậu. Dẫu biết nàng hay bắt nạt con gả bà, bà vẫn bỏ qua cho nàng. Nàng hại chết đứa con ruột của bà, nàng biết bà lấy đó làm cái cớ để đưa nàng thoát khỏi bàn tay thần chết. Bà tha đánh đổi mạng sống của mình để che chở bảo vệ cho đứa con chồng hỗn láo xấc xược. Nàng đặt bức thư trước khi chết, bà viết cho những đứa con của bà lên đầu giường của An Thạch Thảo. Tịnh Viễn và nàng đã đọc, bây giờ chỉ còn mình An Thạch Thảo.

Ngày x, tháng xx, năm xxxx

Gửi cho những đứa con yêu dấu của mẹ.

Gửi Vi Vi:

Vi Vi của mẹ, con là một đứa bé xinh đẹp, con thông minh xuất chúng hơn người, nếu con ngoan hơn một chút, tương lai, con sẽ sáng ngời hơn một chút. Vi Vi à, con không trách bà mẹ kế như ta chứ. Ta xin lỗi vì đã mắng con hư, ta xin lỗi vì đã đuổi con ra khỏi nhà. Thấy con khóc, ta buồn lắm, ta cũng đau lòng lắm chứ, nhưng vì con và tiểu Viễn, ta buộc phải làm vậy. Tha lỗi cho ta được không? Tha lỗi cho bà mẹ kế này nhé con! Với ta, con mãi là con ngoan, là Vi Vi của mẹ.

.....

Gửi Tiểu thảo:

Ta không biết phải nói gì hơn với con. Tiểu Thảo à, mẹ xin lỗi, mẹ rất yêu con! Con gái của mẹ. Hãy bảo vệ Vi Vi và Tiểu Viễn. Chúng là anh chị em của

con.

An Thạch Thảo gấp bức thư lại, một nỗi chua xót dâng lên, cô ôm lấy đầu gối, người co chặt vào góc giường, mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ:

- Mẹ! Rốt cuộc thì mẹ vẫn thương chị em Thu Vi hơn con đúng không? Vậy, con với họ, ai đáng thương hơn?

Chào đón ngày cuối tuần không phải tia nắng vàng ấm áp mà là một cơn mưa rào rích của mùa thu. Từng hạt mưa lạnh buốt xuyên qua khung cửa sổ, tấp vào cô gái đang nằm ngủ say trên giường. An Thạch Thảo khẽ cựa mình mơ hồ tỉnh dậy. Cô dụi dụi đôi mắt còn đang mờ, chợt phát hiện trời đang mưa rất to mà cửa thì lại không đóng. Cô vội nhảy khỏi giường.

Xoạt!!

Á....!

“Tổ sư!”

An Thạch Thảo trượt phải vũng nước, đập đầu xuống đất, cả người ướt sũng, tức giận buông một câu chửi thề.

Cô ôm cái đầu đang sưng vù ra khép cửa sổ lại thì cửa phòng bật mở, một cái bóng cao cao tiến vào phòng kèm theo một tiếng chửi đồng:

- Mẹ nó! Cô làm cái quái gì mà để nước mưa dột xuống ướt hết phòng tôi rồi!

- Tôi....

- Danh con!

An Thạch Thảo còn chưa kịp nói gì thì giọng nói đanh thép của Tịnh Thu Vi chen ngang. Nàng bung li sửa đi tới, sút vào chân kẻ kia một cái:

- Mới tí tuổi đầu, vất mũi chưa sạch, mà giám vô lễ với người lớn!

An Thạch Thảo liếc qua người kia rồi hỏi nhỏ vào tai Tịnh Thu Vi:

- Tịnh Viễn à?

Tịnh Thu Vi không trả lời, chỉ gạt đầu một cái rồi giúp cô đóng nốt cánh cửa sổ còn lại vào, nàng nhắc:

- Đánh răng rửa mặt đi rồi xuống ăn sáng!

An Thạch Thảo ậm ừ một tiếng rồi nhìn cái bóng của Tịnh Thu Vi đang xách tai Tịnh Viễn khuất dần sau dèo hành lang, cô đổ người xuống giường rồi thầm cảm khái:

- Thời gian trôi qua nhanh thật!

Vệ sinh cá nhân xong, An Thạch Thảo thay bộ đồ trong nhà vào người rồi lững thững xuống cầu thang. Khi gần tới phòng ăn, cô chợt nghe thấy tiếng cãi vã của chị em Tịnh Thu Vi.

Tịnh Viễn: Chẳng phải trước kia chị ghét An Thạch Thảo lắm sao? Sao bây giờ lại đối xử tốt với cô ta như vậy?

Tịnh Thu Vi: Câm miệng lại và ăn sáng đi!

Tịnh Viễn: Ngồi ăn với An Thạch Thảo! Em nuốt không trôi!

Tịnh Thu Vi: Tịnh Viễn, em tưởng em là công tử con nhà giàu như hồi xưa nữa hay sao? Em đừng quên An Thạch Thảo là gia chủ của tòa dinh thự này. Là khách phải nể mặt chủ chứ không phải để chủ nể mặt khách!

Tịnh Viễn: Chị quên là chính gia đình An Thạch Thảo hại chết mẹ chúng ta hay sao?

Tịnh Thu Vi chợt gắt lên: Không phải An Thạch Thảo hại chết mẹ kẻ chúng ta mà chính là Dương gia hại chết cả nhà chúng ta!

Không chỉ Tịnh Viễn ngạc nhiên mà còn cả An Thạch Thảo đang chết đứng ngoài cửa.

- Cậu nói lại lần nữa đi! Mẹ chết không phải do tai nạn ư?

Tịnh Thu Vi, im lặng nhìn An Thạch Thảo, đôi mắt nàng như ẩn chứa một bí mật động trời. Tịnh Viễn mắt kiên nhẫn gắt lên:

- Chị nói đi! Rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện chị giấu em nữa?

- Đây không phải tai nạn, đây là một vụ mưu sát!

Tịnh Thu Vi nói, tay nắm chặt cốc nước trên bàn:

- Một vụ sát giới do Dương Cấn tạo ra!

An Thạch Thảo, cô không còn tỉnh táo để nghe tiếp được nữa, cô bỏ ra ngoài, đầu óc nhức nhối, đầu chỉ vang lên hai chữ “Murder”. Người mẹ của cô đã gây nên tội gì mà phải kéo bà ấy vào chết chung.

Sao phải tàn nhẫn với cô như vậy? Cô còn chưa được mẹ ôm vào lòng và thương yêu dù chỉ một lần thôi mà. Phải chăng cô đã giết quá nhiều mạng người nên đây là quả báo của cô? Bầu trời đen kịt cứ liên tục xả mưa lớn xuống nhân gian bé nhỏ. Gió thổi tung tóc của cô gái đứng dưới cơn mưa rào. Phải chăng, cô gái ấy đang đứng chất vấn với ông trời quá bất công với cô.

- Vào nhà đi! Đừng để bị cảm.

Tịnh Thu Vi tay cầm ô, đã đứng trước mặt An Thạch Thảo từ bao giờ, trầm ngâm nói. An Thạch Thảo nhìn Tịnh Thu Vi, môi mấp máy:

- Rốt cuộc, tôi với cậu, ai đáng thương hơn?

Tịnh Thu Vi nhìn sang hướng khác, trả lời:

- Không phải ai đáng thương hơn ai

Rồi nhìn An Thạch Thảo, đôi mắt nàng cơ hồ ẩn chứa một nỗi sợ hãi, đau đớn khó nói:

- Mà là ai phải chịu đựng đau khổ nhiều hơn ai!

Cơn mưa vẫn cứ rả rích rơi, ấy vậy mà nó chẳng thể nào cuốn trôi đi vết tàn dư của quá khứ để lại.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ngoại truyện: Văn Tư Viễn

Lời tự: Tôi sinh ra trong một gia đình quyền quý, có thế lực. Vừa chào đời, đúng như các cụ nói đó là: Ngâm thìa vàng, nằm trên kim cương. Bố tôi là một nhà tỉ phú, luôn làm mưa làm gió trên thị trường bất động sản, nhưng ai biết được, đó chỉ là nghề tay trái của ông ấy. Ông ấy hành tẩu giang hồ, tham gia biết bao vụ chém giết, tranh đoạt đẫm máu, đã reo không ít tai họa cho những gia đình đang được hạnh phúc ghé thăm. Ông ta bỏ mặc mẹ con tôi trong ngôi nhà khổng lồ, lạnh lẽo ấy, khiến một người phụ nữ hiền thực, đoan trang như mẹ tôi buồn bã, đau khổ đến sinh bệnh. Bà bị trầm cảm hơn chục năm, cho đến năm tôi đậu đại học, đang vui mừng cùng đám bạn chụp kỉ yếu, tôi nhận được cuộc gọi từ nhà. Quản gia nói, ông ấy nói rằng: - Thiếu gia! Phu nhân qua đời rồi. Tôi không tin. Tôi vội chạy về nhà và chỉ thấy, trước mắt mình là hình ảnh một người phụ nữ nằm ngả ngửa trên chiếc ghế đá dưới hoa viên. Xung quanh bà kìa cũng máu đỏ ôm cùng đôi mắt trợn trừng đầy uất hận. Tôi không biết chuyện gì xảy ra, cho đến khi quản gia nói, mẹ tôi là nhảy từ tầng năm xuống. Tôi còn nhớ, khi ấy, cái ngày mà mẹ tôi chết, tôi đã điên cuồng đập phá cái ngôi nhà lớn ấy, biến nó thành một nơi hoang tàn đổ nát. Sau ngày mẹ tôi chết được 6 tháng, người đàn ông bạc tình ấy cũng chết theo. Chết vì bị đạn xuyên thủng tim. Cả cơ ngơi khổng lồ bỗng chốc như rã rạt đầu, mọi thứ đè nặng lên vai tôi. Từ bất động sản cho đến buôn bán vàng đen bất hợp pháp. Nếu tôi không làm, tập đoàn Văn thị của người cha tàn nhẫn kia sẽ phá sản. Nếu tôi không làm thì đường dây buôn vàng đen kia sẽ bị gián đoạn, thậm chí, nếu tôi không làm, tôi sẽ chết. Tôi lạnh lùng tàn nhẫn hơn tôi tưởng. Vì áp lực công việc đè nén lên một cậu thiếu gia chỉ biết đến học và hưởng thụ cuộc sống, mà sinh bệnh. Tôi mắc bệnh trầm cảm, như mẹ tôi. Trong một đêm mưa gió, khi hoàn thành xong vụ giao dịch dầu mỏ với lợi nhuận lớn, tôi mệt mỏi lên xe trở về dinh thự. Trên đường, khi đi qua đoạn cao tốc, có một bóng người chạy vụt qua đầu xe của tôi. Tài xế kịp phanh xe. Tôi mở cửa, vội bước xuống. Tim suýt chết đứng vì trước mắt tôi không phải là người. Đó là một con quái vật biết đi. Nó quay lưng lại với tôi và đang chuẩn bị làm gì đó. Ngay lúc ấy, tôi thấy một cánh tay thò ra từ người nó, tôi chợt nhận ra, đó là một cô gái. Cô ta đang cố gắng, dẩy dựa, cầu xé, để thoát khỏi tay con quái vật nọ. Lúc đó, không hiểu sao, tôi từ tốn rút súng ra, lạnh lẽo chĩa về phía con quái vật, rồi bóp cò. Viên đạn cắm vào vai con quái vật. Nó rú lên một tiếng, rồi vụt chạy vào cánh đồng cỏ lau ngay cạnh đó. Tôi hạ súng xuống, từ từ đi về phía cô gái ấy, tôi thấy cô ấy, có gương mặt rất giống người mẹ đã chết của tôi. Tôi cứu cô ấy, tôi chăm sóc cô ấy, rồi dần dần tôi nảy sinh tình cảm với cô ấy. Cô ấy mạnh mẽ,, quyết cường hơn tôi tưởng. Có nhiều lúc vì cá tính này của cô ấy, mà tôi đâm ra suy nghĩ, liệu rằng mình có thật sự yêu cô ấy, hay chỉ là tình cảm xuất phát từ sự thương hại. Thế rồi cái ngày định mệnh ấy xuất hiện. Trong một bữa tiệc của các thương nhân, tôi đã vô tình cứu được một cô gái, đag bị một lão gia bụng phệ xâm xồ. Cô gái ấy run rẩy, người mềm nhũn, khi ấy, cô ta lao vào ôm chầm lấy người tôi, khóc thút thít, như mưa. Trong lòng tôi chợt nảy sinh cảm giác muốn được che chở, bảo vệ cho cô gái ấy. Cô gái ấy tên Lộ Mi Ái. Chúng tôi qua, lại với nhau, cho đến khi tôi phát hiện, Lộ Mi Ái là chị em sống chung nhà với An Thạch Thảo. Dầu vậy, nhưng tôi biết mà vẫn duy trì mối quan hệ tình tay ba này. Để rồi sự thật bại lộ, An Thạch Thảo, người con gái ấy rơi xuống dòng suối chảy siết tôi mới nhận ra tình cảm của mình, lúc ấy đã quá muộn. Và cả sau này, mọi thứ đều đã quá, trễ.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thư mời dạ tiệc

- Tỉnh lại đi, Lii Berty!

An Thạch Thảo cơ hồ cảm thấy như có ai đang gọi mình, cô thấy mình đang ở trong một căn nhà gỗ, trang hoàng nội thất hết như một thư phòng của nam nhân. Cô thấy một tủ sách lớn nằm sau một chiếc bàn gỗ. Mà trên bàn là hộp cầm bút lông, bên cạnh là nghiên mực đang mài. Cô nhúu mày lại, nhìn bốn xung quanh căn phòng, cô cố cựa mình ngồi dậy, ấy vậy mà như có ai đè, khiến chân tay cứng đờ, không cử động được.

Kẹt....

Cửa mở ra, An Thạch Thảo thấy một người đàn ông bước vào. Ang ta mặc y phục cổ đại, màu đen, mái tóc dài quá sức tưởng tượng của cô, dài ngang lưng, mượt, mà gọn gàng vô cùng. Từ trên người anh ta toát ra mùi thơm vô cùng quen. Cái mùi ấy có vị thanh thanh ngọt ngọt mà mát lạnh. Cô không thấy rõ mặt vì anh ta quay lưng lại với cô...

- Lii Berty! Cô muốn ngủ nướng đến bao giờ nữa?

Anh ta từ tốn quay người ra...

- Lii Berty! Dậy mau...

- Cô tỉnh rồi! Tiểu thư

- A...a...a!

An Thạch Thảo vùng dậy khỏi giấc mộng vừa rồi, hai bên thái dương mồ hôi chảy mòng mòng, cô thở đầy mệt nhọc. Cô vừa nằm mơ thấy cái gì vậy? Vách núi, chim kền kền, nam nhân áo trắng, vườn thạch thảo...

Tất cả đều quá ư là mơ hồ. Còn nữa, trước lúc ngủ, cô đâu có nghĩ tới Lục Phong Thần? Tại sao anh ta lại lù lù xuất hiện trong giấc mơ của cô. An Thạch Thảo ôm đầu lắc như điên.

“Phải rồi! Dẫu sao, chỉ cần cái bản mặt của anh ta xuất hiện trong giấc mơ của mình đã là ác mộng kinh khủng nhất rồi!”

- Gọi mãi cô mới chịu tỉnh!

Marine tay bưng cốc nước, đứng cạnh giường, cầu nài. Cô đã gọi người trước mặt hơn nửa tiếng rồi, cuối cùng, cô ta mới chịu tỉnh dậy.

An Thạch Thảo ôm đầu nhìn xung quanh, buột miệng hỏi:

- Tôi ngủ được bao lâu rồi?

- Được hai ngày rồi!

Marine nhàn nhã đặt cốc nước trên tay xuống bàn, trả lời:

- Do cô ngồi cạnh cửa sổ quá lâu, đâm ra nhiễm lạnh, ngất bao giờ không biết!

An Thạch Thảo tái xanh mặt lại, vội vã xuống khỏi giường:

- Chết tiệt! Tôi còn rất nhiều việc phải làm!

Marine gọi với từ phòng ngủ ra:

- Nhớ đóng cửa lại nhé!

Lời cô nàng vừa dứt thì chỉ kịp thấy cánh cửa nhà mở toang và người thì biến mất hút. Thật hạn hán lời. Giống như thế:

“Bà nói bà nghe, chứ tôi không nghe!”

Marine chán nản lết từng bước một ra đóng cửa rồi vào phòng nhảy lên giường ngủ. Cô trở mình, hết quay phải rồi thì quay trái, cuối cùng cô nằm ngửa cổ ra thành giường, nhìn ra cửa sổ trước mắt.

Nếu năm ấy, cô không bốc đồng cuốn gói bỏ đi thì có lẽ bây giờ đã không phải lăn lộn xã hội với nghề thầy cúng thế này đâu nhỉ. Mấy hôm trước, khi anh trai đến thăm, cô đã có ý định nói với anh là muốn trở về nhà, ấy vậy chỉ vì tên chích chòe kia nói bóng, nói gió, làm cho cô ngẫm luôn ý định quay đầu lại với cuộc sống có điều kiện kia. Marine ca thán:

- Ông trời ơi! Quay đầu là bờ Tại sao con quay đầu lại chỉ thấy biển cả bao la vậy?

- Xem lại cách ăn ở của mình đi nhé cô nương!

Một giọng nói mang ý châm chọc từ đâu vọng vào khiến Marine giật nảy mình, ngã khỏi giường, đầu cắm dưới đất, thiếu chút nữa là bị vẹo cổ. Cô lồm cồm bò dậy, cảnh giác nhìn xung quanh. Cửa sổ đằng sau bỗng mở toang, cô ngoái lại nhìn. Một người đàn ông da trắng mắt nâu, tóc xám, trên người mặc bộ vest trắng viền áo màu đen cắt may tinh tế, từ ngoài cửa sổ nhảy vào. Marine há hốc miệng ra, tưởng chừng như có thể nuốt vừa một quả trứng khổng lồ. Cô không tin vào mắt mình, cô chạy tới cửa sổ, nhìn xuống dưới, nhìn lên trên, rồi quay vào nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh:

- Không phải chứ! Đây là tầng 30 đấy Ngũ thiếu gia!

Phải đây là tầng 30 và cũng là tầng nằm ở giữa của khu chung cư thu nhập thấp 60 tầng này.

Người đàn ông ấy nở nụ cười tươi rói như ánh mặt trời:

- Nếu thấy ngưỡng mộ, cô có thể khen tôi!

- Ngưỡng cái đầu anh thì có!

Marine tròn trừng mắt lên nhìn hắn:

- Anh có não không vậy? Cầu thang máy không đi lại đi trèo cửa sổ. Anh cảm tỉnh con khi à?

Ngừng một lúc, Marine lại thò đầu ra của sổ, ngẩng mặt lên trời, hét thật to:

- Đừng lượn lờ trên đó nữa, mau bay về Ngũ gia đi. Ổn chết đi mất.

Tức thì, từ trên nóc của tòa nhà trung cư, một chiếc trực thăng quân dụng hiện ra, hướng về phía trước bay đi mất.

Marine nói xong thì đóng sầm cửa sổ lại, nườm người trước mặt:

- Anh cứ leo nhiều nữa vào. Tôi tin, sớm sớm muộn gì, khuôn mặt đẹp của anh không nát cũng tan!

Hắn nghe vậy cười ha hả, đáp:

- Lục Linh Miêu, cô coi thường Ngũ Khang tôi quá!

Marine xì một tiếng đi ra phòng khách:

- Ai chẳng biết anh leo trèo giỏi hơn cả khi! Khi đến gọi anh là cụ.

Ngũ Khang chỉnh chỉnh lại bộ vest trên người rồi ngồi phệt xuống ghế, cười nhăn nhó:

- Cô quá khen!

Marine đi tới tủ lạnh, hỏi Ngũ Khang:

- Uống gì đây? Tôi rót cho.

Ngũ Khang xua xua tay:

- Khỏi đi! Tôi sợ cô bỏ bùa vào lắm.

Marine cầm nín. Lúc này, trong đầu cô chỉ có ý định muốn xông đến tát vào cái mồm kia cho khỏi chê người khác. Nhưng rồi cô cố kìm nén cơn giận. Cô chỉ sợ hành động nông nổi sẽ làm ngôi nhà này...à không, tòa chung cư này bị ai đó làm sập mất. Cô bưng cốc nước lọc đặt xuống bàn, nói:

- Ngọn gió nào đưa Ngũ thiếu gia đến với căn nhà tồi tàn này?

Ngũ Khang dùng bàn chân đang gác trên bàn, đẩy đẩy cốc nước ra xa trả lời:

- Tôi tới thăm em gái của Lục lão đại! Không được à?

Marine bâu môi một cái đáp lại:

- Có gì thì nói đi, tôi còn lạ gì anh nữa!

Ngũ Khang bật cười ha hả:

- Chẳng thể giấu nổi cô chuyện gì!

Rồi hần lấy trong người ra một tấm thiệp mời màu tím:

- Dương gia có hi sự, muốn mời tôi tham gia!

Marine thờ ơ nhìn ra chỗ khác:

- Có liên quan gì tới tôi?

Ngũ Khang nghiêm túc nhìn cô:

- Không biết lần này, tên Dương Sở Lãnh muốn dờ trò gì ra, nên tôi muốn cô đi cùng!

Marine cười đầy khả ái:

- Nếu tôi không đồng ý thì sao?

- Đừng hòng từ chối!

Ngũ Khang mặt lạnh nói tiếp:

- Lục đã giao cô cho tôi, có muốn chạy cũng không được!

Marine nhếch nhếch khóe miệng:

- Thật không ngờ anh trai lại phũ phàng như vậy!

Ngũ Khang nhích người lại, ngồi gần Marine, hần nháy mắt, trở lại vẻ đào hoa vốn có:

- Được làm bạn gái của Ngũ Khang tôi đây, cô phải lấy làm hạnh diện chứ!

Marine bĩu môi:

- Thôi! Tôi không dám.

Ngũ Khang bật cười ha hả:

- Muốn có thiện cảm với cô mà khó quá nhỉ! Lục Linh Miêu.

An Thạch Thảo mệt mỏi đóng cửa xe lại, đi lên phòng, không kịp thay đồ, nhảy luôn lên giường nằm nghỉ. Suốt hai ngày cô vắng mặt, mà công ty ầm ầm việc lên, Trần Mạn và Tịnh Viễn thì dặt nhau sang Mĩ kí hợp đồng quảng cáo để quảng bá bộ sưu tập sắp tới. Trong công ty ngoài cô và thằng nhóc kia thì chẳng còn ai có thể điều hành nổi được nữa.

Đôi khi cô trầm nghĩ, tại sao lại mở công ty làm gì, nhưng chỉ được đôi phút cô lại tự trả lời:

- Để kiếm sống chứ còn gì!

An Thạch Thảo thờ dãi thườn thượt nhìn ra ngoài bầu trời đen sì bị mây dăng kín. Khi mặt trời lặn xuống núi, nhưng chỗ cho đêm đen ngự trị thì những thứ sống trong bóng tối sẽ xuất hiện, tự do làm chủ thế giới của nó. Sống trong bóng tối khá lâu, chỉ quen cảm đao chém chém giết, bây giờ lại thích nghỉ với ánh sáng, quả thực là một điều rất khó.

Đêm nay gió lớn vô cùng, thổi vù vù khiến rên cửa phẩm phập bay. Cửa mở, Tịnh Thu Vi bước vào, tay bưng khay trà nóng:

- Ngũ chưa vậy?

An Thạch Thảo ngồi dậy, tóc tai lòa xòa trước mặt đáp:

- Chưa! Cậu tìm tôi có việc gì không?

Tịnh Thu Vi đặt khay trà lên giường, tiện tay lấy trong người ra tấm thiệp cưới màu tím, đưa cho An Thạch Thảo, nói:

- Tiểu Viễn bảo tôi đưa cậu cái này! Nó nói không đi được nên nhờ cậu đi giúp!

An Thạch Thảo đón lấy tấm thiệp tím, cô mở ra, mùi hương của phấn hoa xông thẳng vào mũi, cô ho nhẹ hai tiếng.

Bên trong từng nét chữ thư pháp uốn éo như phượng múa rồng bay. Loại thiệp này lần đầu mới thấy, là một người làm trong giới trang sức lâu năm An

Thạch Thảo vô cùng nhạy cảm với vàng bạc đá quý nên khi sờ vào viên thiếp mồi, cô đã nhận ra nó được mạ vàng một cách tinh tế.

- Quách Linh!

An Thạch Thảo, cô đã nhớ ra rồi, đó là một vị tiểu thư, con gái nhà danh gia vọng tộc, tháng trước có tới đặt làm một bộ trang sức cho cô dâu trong lễ đính hôn sắp tới.

Tịnh Thu Vi đứng cạnh, cơ hồ thấy tên này quen quen mà không nhớ nổi đã nghe thấy ở đâu. Nàng lặng lẽ rời khỏi phòng của An Thạch Thảo, đi xuống nhà bếp. Tịnh Thu Vi đi rồi, lòng mảy của An Thạch Thảo không thể giãn hơn được nữa, chú rể chẳng phải ai khác mà chính là Dương Sở Lãnh, kẻ tàn khốc máu lạnh luôn luôn đối đầu với Lục Phong Thần. Hai người họ, anh một kiểu, tôi một kiểu, không cần biết đối phương ra sao, chỉ cần một trong hai người họ tuyên chiến với nhau, hẳn là sẽ có một vụ đâm máu trong hắc đạo xảy ra.

Cho đến bây giờ, cả hai gia tộc Lục - Dương vẫn còn tranh giành đấu đá nhau, nghe đồn trước hai bên không hề gay gắt với nhau như hiện tại, cũng chỉ vì một chữ “Sắc” mà mâu thuẫn càng lúc càng lên tới đỉnh điểm, giống như một quả mìn trong thế chiến thứ hai, bị chôn vùi gần một thế kỉ trôi qua, chỉ cần tác động nhẹ tới, bất cứ khi nào cũng sẽ phát nổ.

An Thạch Thảo gấp tấm thiệp lại, sự bất an hiện rõ trên đôi mắt sắc. Cô lo lắng, bữa tiệc đính hôn này, liệu có phải là một cái bẫy, bẫy những con thú đáng thương, đã định sẵn là số phận chúng phải chết. Chưa kể tới bữa tiệc này, Lục Phong Thần kiểu gì anh ta cũng sẽ xuất hiện. Nếu thấy cô, chắc chắn sẽ tóm cô, lôi cô về Lục gia, biến cô thành ô sin cao cấp cho mà xem. Nước này cô muốn phản kháng là điều không thể nữa rồi.

An Thạch Thảo nằm lăn ra giường than vãn:

- Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng!

Gió ngoài trời lại càng thổi to hơn, cây cối nghiêng ngả như sắp đổ, lá trên cây rụng xuống như sương. Trận gió này mang theo sấm chớp cùng mưa nặng hạt xuyên qua không khí và cắm xuống đất. Mới hồi sáng trời còn xanh vắt như mặt nước, nắng chang chang, nhiệt độ lên tới 31 độ. Ấy vậy, chỉ vừa tới thôi, giông đã bắt đầu nổi lên như điên như cuồng. Thế mới nói, “Trời mặt như trời trời!”

Tịnh Thu Vi đang cầm cùi gọt hoa quả dưới bếp, thấy ngoài trời bắt đầu đổ mưa lớn, nàng sợ nhận ra, chắn phoi trên ban công chưa thu xuống bên vệt buồng dao xuống, chạy vù lên. Gió thổi, chắn bay phất phơ, phải khó khăn lắm, nàng mới thu được vào giỏ. Vừa đi được hai bước thì bên tai nàng có tiếng thì thầm:

- Chu Tiên!

Tịnh Thu Vi thót tim lại, nàng cau mày nói:

- Sở Thù! Anh tìm tôi làm gì?

Người đàn ông đứng sau nàng lặng lẽ cười nhạt:

- Tôi đến để báo với em một chuyện!

Tịnh Thu Vi thở dài, ngăn lời người đàn ông kia sắp thốt ra:

- Tôi và nhà họ Dương không dính dáng gì đến nhau, vì vậy mong anh đừng tìm tôi nữa!

Dứt lời, nàng nắm chặt giỏ đựng chắn đi vào nhà. Nhưng người đàn ông nọ nào có chịu để yên. Anh ta nói:

- Sở Lãnh sắp đính hôn với Quách Linh, lẽ nào em không quan tâm?

Giỏ đựng chắn trên tay của Tịnh Thu Vi tuột xuống, lăn vài vòng dưới đất, nàng không tin vào tai mình nữa, thần thờ quay ra nhìn người đàn ông sau lưng:

- Tôi không tin!

Dương Sở Thù, hẳn không đành lòng nhìn người phụ nữ trước mặt phải đau khổ như vậy:

- Giờ này tuần sau, hai người họ sẽ đính hôn!

Tịnh Thu Vi chết cứng tại chỗ, đôi mắt nàng thần thờ như vô hồn. Bên tai nàng ngoài tiếng sấm đánh ầm ầm và tiếng gió gào rít lên thì chẳng còn gì nữa. Hết rồi, hết thật rồi, kết thúc rồi ư?

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Dạ Vũ- Hắc đạo tiệc

Thoát cái đã một tuần trôi qua, khi những bông tuyết trắng muốt bắt đầu rơi, kéo theo cái lạnh của mùa đông, một màu trắng tinh bao phủ khắp khu rừng lá phong. An Thạch Thảo lái xe tấp vào góc sân của tòa dinh thự. Cô xoa xoa hai lòng bàn tay lại với nhau, xách đồ chạy vội vào nhà. Từ phòng khách, cô đã ngửi thấy mùi thơm của bánh quy tỏa ra từ nhà bếp.

Vốn dĩ sáng nay, cô phải được ăn một bữa sáng thật ngon lành với món spaghetti, nhưng vì mải mê công việc mà cô quên mất, tối nay, phải tham dự tiệc đính hôn của Quách Linh và Dương Sở Lân, vậy nên khi tỉnh dậy, cô đã vội vã chạy đi mua sắm các thứ để chuẩn bị cho tối nay.

Tịnh Thu Vi từ bếp đi ra, tay bưng khay trà đặt xuống chiếc bàn tròn mới mua, nàng hỏi:

- Trà chiều không?

An Thạch Thảo vắt đồ xuống ghế, hứng thú nhìn những chiếc bánh quy sô cô la đủ hình dạng. Trà chiều giữa mùa đông lạnh giá, thật là một điều tuyệt vời.

Trong căn phòng rộng lớn lạnh lẽo, ở dưới bóng đèn tròn pha lê, hai cô gái ngồi đối diện với nhau, trò chuyện hết sức vui vẻ.

- Thạch Thảo!

Tịnh Thu Vi đặt tách trà xuống ghế, đi ra cửa lò sưởi, đốt thêm củi vào, giữa ánh lửa bập bùng cháy, nàng tựa như thấy tim mình càng lúc càng lạnh:

- Tối nay, tôi muốn cùng cậu đi tham dự buổi dạ tiệc!

Nàng ngừng một lúc nói tiếp:

- Được không?

An Thạch Thảo, ngạc nhiên, vội nuốt miếng bánh quy xuống họng, hỏi lại:

- Cậu muốn đi?

Tịnh Thu Vi nhìn đám lửa đang hừng hực cháy, đôi mắt nàng vốn lạnh lẽo, nay lại tựa như vô hồn:

- Ừ!

Nàng thu lại ánh mắt vừa rồi, trêu mếu nhìn An Thạch Thảo:

- Dầu sao gia chủ cũng phải có vệ sĩ đi theo chứ!

- Vệ sĩ?

An Thạch Thảo bật cười:

- Cậu quên tôi từng là sát thủ rồi à?

Tịnh Thu Vi không nói, nàng im lặng. An Thạch Thảo nằm ngửa ra ghế thờ dài nhìn lên trần nhà:

- Nếu là bữa tiệc khác, tôi sẽ cho cậu đi cùng...

Cô ngáp ngừng nói tiếp:

- Nhưng tối nay, thì không thể được!

Rồi ngoái đầu nhìn Tịnh Thu Vi cười đầy khả ái:

- Tối nay liên quan đến rất nhiều chuyện! Có thể nói là một sống một còn. Nếu nhờ cậu có mệnh hệ gì, Tịnh Viễn nó sẽ phát điên.

Tịnh Thu Vi nhét nốt thanh củi cuối cùng vào lò. Nàng phất tay đứng dậy, ánh mắt chột đỏ lên trông đến sợ:

- Nếu tôi nói, bữa tiệc này xuất hiện kẻ đã giết chết mẹ chúng ta, cậu có cho tôi đi không?

Bầu không khí chột yên lặng đến đáng sợ, tựa như nghe cả tiếng đồng hồ tích tắc kêu. An Thạch Thảo không tin vào tai mình, cô run rẩy nhìn về phía Tịnh Thu Vi:

- Cậu...cậu nói...cái gì cơ?

Đêm nay, trời mịt mù, không có tuyết rơi, gió lạnh hun hút thổi từ phía đông về, bao trùm lên không khí của thủ đô Roma.

Ở một góc của ngoại thành, một căn dinh thự to như tòa lâu đài đã mấy năm nay chìm trong bóng tối, nay lại bùng sáng ánh đèn, nhộn nhịp như một lễ hội ấy là vì đêm nay sẽ diễn ra một sự kiện gây ồn ào trong giới xã hội đen, nói hay hơn là “Hắc đạo tiệc”, nơi những con người luôn đứng bên trái của pháp luật và là một phần tử trong bóng tối tham gia.

Từ đoạn đường dài vào tới khu dinh thự ấy, chốc chốc lại có bóng dáng của những chiếc xe hơi sang trọng đi vào, số tiền của những chiếc xe mà cả một đời những người chân nắm tay bùn lao động vất vả chưa chắc đã kiếm nổi một nửa. Ấy thế mới nói xã hội thật bất công khi có sự phân biệt đẳng cấp giàu nghèo. Giàu có thì ăn uống hoang phí, coi tiền bạc như giấy vụn. Nghèo khổ thì phải com cốp từng đồng bạc, chưa chắc đã được nổi một bữa com no.

Ở nơi cao nhất của tòa dinh thự, cũng là nơi sáng nhất, một thân gái yếu điệu thực nữ, tóc đỏ, xõa ngang eo, mày liễu, mắt to, môi đỏ hơi mím lại, người mặc một chiếc đầm đuôi cá màu đỏ son, ôm sát cơ thể đầy đặn, một mặt nhìn quyến rũ vô cùng, một mặt thanh cao, quý phái như thân phận chính của mình. Đứa con gái bảo bối duy nhất của Quách gia, hôm nay sẽ đính hôn với kẻ cầm đầu trong giới hắc đạo. Sẽ không lâu nữa, chỉ một năm nữa thôi, khi đám cưới ấy diễn ra, cô sẽ mang một danh mới:

Dương phu nhân. Nhưng cứ hễ nghĩ tới lời nói của Dương Sở Thù là cô không tài nào vui nổi. Cái gì mà:

“Đừng nghĩ tới chuyện sẽ thế chỗ của Chu Tiên chứ!”

Thật nực cười. Con ả Chu Tiên ấy, nó đã chết từ lâu, chẳng lẽ, nó lại hiện hồn về để cưới Dương Sở Lãnh. Cứ đợi tới khi tôi làm chị dâu, tôi sẽ cho cậu biết, thế nào là lễ độ. À không, tôi sẽ cho cậu xuống dưới âm phủ làm chồng với Chu Tiên.

Khi đoàn xe nối tiếp nhau vào dạ tiệc, thì ở phía xa xa, cũng có một chiếc xe đen đang vun vút lao tới, chiếc xe ấy là Apollo Arrow. Nó lướt nhanh như tia chớp, luồn lách qua những xe hơi đang đi hết sức chậm rãi, thu hút ánh nhìn của các cậu công tử sành về thế giới xe hơi, một người nói:

- Apollo Arrow, phiên bản giới hạn!

Một người kia cũng hơi bất ngờ:

- Apollo Arrow, trang bị của nó là khối động cơ V8 4.0 L, có khả năng sản sinh ra công suất lên tới 1.000 mã lực! Có được nó, hẳn là một người không tầm thường.

Chiếc xe nhanh gọn lẹ tấp vào lề đường, đối diện với cổng chính của tòa dinh thự. Người không tầm tầm thường ấy đã xuất hiện, cái không bình thường nhất chính là, chủ nhân của chiếc xe là một cô gái. Cô gái ấy có một thân hình đầy đặn, đôi chân thon dài, tóc búi gọn, người mặc một chiếc đầm tím, dài ngang bắp chân vừa thanh cao, quý phái lại vô cùng huyền bí và khó tiếp cận. Cô gái đóng cửa xe lại, kiêu ngạo đi vào trong bữa tiệc. Từng cử chỉ hành động, từ việc vén tóc, cho đến việc đưa thiệp mời cho bảo vệ, của cô ta đều thu hút ánh nhìn của nam giới có mặt trong bữa tiệc. Họ trầm trồ khen ngợi hết lời. Cô gái ấy hòa vào đám đông, đi tới bàn tiệc cạnh trung tâm đại sảnh, bắt chuyện với một tiểu thư khác đang uống rượu bên cạnh.

- Chà! Không biết đây là vị tiểu thư nhà nào mà xinh đẹp tới vậy. Tôi có thể mời cô một ly rượu được không?

Một công tử tay cầm ly rượu vang đỏ, tiến tới trước mặt cô gái, ngỏ ý mời rượu, muốn làm quen. Cô gái ấy mỉm cười đáp:

- Uống với tôi vài ly, tôi sẽ cân nhắc tới việc làm quen với thiếu gia đây!

Cô gái ấy vừa nói, vừa cụng ly với anh ta, ánh mắt sắc sảo, nhìn anh ta đầy mê hoặc.

- Chạy chậm thôi! Cô muốn chết à!

Ngũ Khang ngồi ở ghế phụ lái, mà tay nắm chặt lấy dây an toàn, đầu tiên hấn nhắc khẽ, nhưng càng về sau lại càng thét to lên, khuôn mặt đào hoa vốn không còn mà thay vào đó là một khuôn mặt xanh lè, không một giọt máu.

Lục Linh Miêu tay cầm vô lăng, ngoáy ngoáy đầy điều luyện, bánh xe lập tức chuyển động. Xe đảo sang trái, đảo sang phải, đến khúc cua, cô tăng tốc độ lên, gạt cần, lướt qua đó một cách nhanh chóng. Cô hét lên đầy phấn khích:

- Lâu rồi tôi mới tìm lại cảm giác sung sướng như vậy!

Ngũ Khang tim đập loạn xạ, da gà, gai ốc nổi lên:

- Cô sung kệt xác cô! Cho tôi xuống

Lục Linh Miêu càng nhấn mạnh ga xe, chiếc Ferrari màu đen lại càng lao nhanh hơn, chạy vượt công suất và mã lực của nó. Lục Linh Miêu thét lên thật to:

- Quấy nào!

Ngũ Khang: Dừng xe lại!!!

Phía xa xa dinh thự, một chiếc Ferrari tiến lại gần với tốc độ kinh hoàng. Mọi người ở đó đang nhàn tản đi vào, thấy xe điên đang phóng lại gần, bà thì xách váy, cong đít chạy, ông thì bỏ xe ở lại không thèm rút chìa khóa, bảo vệ thì chạy vội chạy vàng kêu người ở xung quanh rút súng ra, lên cò chuẩn bị bắn. Trong tích tắc, chiếc xe lao tới trước cổng dinh thự, phanh gấp, rồi cua vào lề đường. Bảo vệ lập tức xông tới chìa súng vào chiếc xe. Lục Linh Miêu rút chìa khóa ra, hét lên đầy khoái chí:

- Yes! Thật tuyệt vời.

Ngũ Khang ngồi cạnh, mặt không thể xanh hơn được nữa. Hắn vội móc túi li lông ở hộp xe ra, nôn thốc nôn tháo. Lục Linh Miêu nhìn cũng thấy thương. Cô lắc đầu ngán ngẩm, mở cửa xe đi xuống.

- Crack!

Từ đầu mười mũi súng chìa về phía cô. Lục Linh Miêu hơi nhú mồm lại. Ngũ Khang từ ghế phụ đi xuống, đầu óc còn hơi lảo đảo, nhưng vẫn biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Hắn lấy lại khuôn mặt lạnh nhạt đáng sợ vốn có, đôi mắt nâu nhìn xoáy vào đám cận vệ của Dương ra:

- Cút!

Đám cận vệ chìa mũi súng về phía hắn hỏi:

- Người là ai? Muốn gì!

Ngũ Khang không nói không rằng, nhanh như cắt tóm lấy tay của tên kia, vặn một cái oặt về sau lưng, mũi súng của tên đó chuyển hướng lên trời, bắn bùm một cái. Mọi người xung quanh hoảng hốt ôm đầu cúi xuống. Ngay khi phát súng vang lên, cả đám cận vệ lập tức dí súng về phía Ngũ Khang, lên cò, chuẩn bị bắn.

- Các người thật vô lễ! Ai cho phép đối xử với khách mời như vậy.

Từ trong đám đông, một thanh âm khàn khàn vang lên mang theo sự uy nghi. Giọng nói đó là của một người đàn ông trung niên, thấp, lùn, béo. Ông ta chăm chệ đi tới một trong số tên đứng gần Ngũ Khang nhất, dơ tay tát vào đầu người đó:

- Có biết đây là ai không?

Tên đó im lặng, ông ta quay sang Ngũ Khang, cười đầy nịnh bợ:

- Ngũ lão đại, thất lễ với cậu rồi!

Lập tức đám người xung quanh thì thảo to nhỏ:

- Ra là Ngũ đại thiếu gia của Ngũ gia!

- Cũng may tôi chưa đụng phải anh ta!

- Đây ông thấy chưa! Nếu hồi nãy ông rút súng bắn cậu ta, thì đúng là cả nhà nhà ta lia đời rồi!

- Tôi biết rồi, bà đừng cầu nhàu nữa!

abcxyz.....

- Thối nát!

Ngũ Khang hừ lạnh rồi nhìn sang Lục Linh Miêu đang thất hồn bạt vía với 10 mũi súng chìa vào mình. Hắn hừ lạnh nhìn người đàn ông trung niên đó:

- Nếu người yêu tôi có mệnh hệ gì thì ông liệu hồn đấy! Đừng tưởng có Dương Sở Lãnh chống lưng cho mà tôi sợ.

Quách Sung trầm nghĩ:

“Tưởng ông sợ mày chắc! Mày đừng hòng ăn nôi con rể ta!”

Nhưng ngoài mặt ông ta vẫn cười, cười cái kiểu giả dối, nhìn sang Lục Linh Miêu hỏi:

- Vị tiểu thư đây là...

- Là em gái tôi!

Mọi người xung quanh sau tiếng xì xồ lại lập tức im bật nhìn về chủ nhân của câu trả lời ấy. Một nam nhân mà biết bao cô gái thầm yêu trộm nhớ ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng chẳng giám gần vì xung quanh anh ta toàn ám khí và nhất là ánh mắt lạnh lùng thâm sâu khó đoán. Anh ta tiến lại gần Lục Linh Miêu, nhìn Quách Sung nói tiếp:

- Giám chữa súng vào đầu nó! Chán sống rồi à?

Quách Sung lập tức rút lại ý nghĩ vừa rồi, mồ hôi trên trán chả từng giọt, sống lưng lạnh toát đến đáng sợ, ông ta run run nói:

- Lục lão đại! Là thuộc hạ của lão già này không biết trên dưới! Mong cậu lượng thứ!

Rồi ông ta giật lấy khẩu súng từ tay tên cận vệ kia, lên cò bắn một phát trúng tim hần. Tên cận vệ trúng đạn, ngã xuống ôm vết thương co giật hai phát rồi chết cứng. Quách Sung bắn chết thuộc hạ của mình xong, thì quay ra cười cười với Lục Phong Thần:

- Thất lễ!

- Tôi bảo ông giết hần?

Quách Sung lúng túng cất súng đi, ông ta không biết nói gì hơn, nhìn thuộc hạ khênh xác tên cận vệ kia đi rồi nhìn Lục Phong Thần kiêu ngạo đi vào trong bữa tiệc mà lòng đầy lên đầy phần nộ. Đám đông thấy hết chuyện hay để xem rồi mới chịu giải tán. Thế mới nói, so với Lục Phong Thần thì Quách Sung cũng chỉ là hạt cát, cho dù con gái ông ta có là nữ chủ của Dương gia đi nữa thì gà ta cũng mãi là gà ta, chẳng thể thành nổi Phượng hoàng.

- Anh hai! Vừa rồi nhìn anh ngầu lắm.

Lục Linh Miêu vuốt vuốt chân váy rồi đuổi theo Lục Phong Thần, hết lời ca ngợi người anh vĩ đại của mình. Lục Phong Thần dừng bước lại, nghiêng đầu nhìn em gái:

- Ai cho phép tới đây?

- Em..

Lục Linh Miêu nhìn sắc khí trên mặt của Lục Phong Thần mà chùn chân lại, cô đảo mắt nhìn xung quanh, cố tình lảng tránh, thấy phía góc khuất trong lùm cây gần đó, có bóng dáng của Ngũ Khang đang nôn mửa không biết trời đất ra sao, cô “A” một tiếng:

- Em qua xem Ngũ Khang có sao không! Anh đi trước đi.

Dứt lời cô co chân chạy vụt đi, để tránh phiền phức. Lục Phong Thần, anh cũng buồn để ý, cô em gái này có muốn quan cũng chẳng thể quan nổi.

Lục Linh Miêu vội vã chạy tới chỗ của Ngũ Khang, cô bắt đầu bài ca căn nhắc:

- Tại anh mà suýt nữa tôi bị anh hai xử tội!

- Cô...cô còn nói được à!

Ngũ Khang lao đao lấy khăn mùi xoa trong túi ra lau miệng:

- Tôi...còn chưa...tính sổ với cô nữa đấy....

Cứ nghĩ tới chiếc Ferrari do cô gái trước mặt điều khiển với tốc độ kinh hoàng là Ngũ Khang lại ôm miệng ọe ọe mấy phát nữa. Lục Linh Miêu thấy cũng thương thương, một tay bịt mũi, một tay vỗ vỗ lưng cho Ngũ Khang, thỉnh thoảng có một vài vị khách tham dự tiệc đi qua nhìn vào, cô đều giả bộ cười ngượng với họ. Tại sao cô phải làm việc này. Cô là gì của hần chứ.

Lục Phong Thần cùng Trình Phiến đi vào đại sảnh, có một số người tới bắt chuyện, họ nói toàn những chuyện trên trời dưới biển, khiến Lục Phong Thần cảm thấy nhàm chán vô cùng. Anh cầm ly rượu trên bàn tiệc lạnh nhạt nhìn thứ chất lỏng màu đỏ đang sóng sánh trong ly. Anh cảm giác có điều gì đó bất ổn quanh đây mà không biết nó xuất phát từ đâu. Lục Phong Thần ra hiệu cho Trình Phiến đi thăm dò tình hình quanh đây, bản thân anh, để tránh sự chú ý của cửa cận vệ trong Dương gia, buộc phải đứng lại đây để nghe lũ miệng lưỡi giáo hoạt kia tâng bốc mình lên tận chín tầng mây xanh.

Ở dưới gầm bàn mà Lục Phong Thần đang đứng, qua hai lớp khăn trải bàn dày cộp, có một vị công tử đang nằm bẹp dí trong đó. Cách đây mười phút, anh ta đã bị cô gái váy tím kia chuốc cho say mềm, rồi đá vào gầm bàn và đi mất.

Giữa bữa tiệc ồn ào nhộn nhịp, cô gái váy tím thu hút ánh nhìn của nam giới biến mất trong tích tắc.

- Cận vệ mà Dương Sở Lãnh cho đóng giả làm khách mời, tôi đã xử gọn rồi, bên cậu thì sao? Ổn chứ!

Nàng vừa hỏi, vừa vuốt ve viên đá quý lấp lánh trên chiếc váy tím, nụ cười khả ái biến mất, thay vào đó là sự lãnh khốc, cô độc vốn có.

- Ổn!

Cô đáp lại, chưa bao giờ, cô lại nở nụ cười đến đáng sợ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chuyên mục ném đá nhân vật.

Xin chào! Nếu đọc giả quan tâm tới truyện thì không thể không quan tâm tới các nhân vật đã góp phần tạo nên cốt truyện, đúng không? Khi viết tác phẩm, trong đầu mình đã hình thành nên khuôn mặt của một số nhân vật, qua tính cách và hoàn cảnh của họ, nhưng mình không phải là một thiết kế đồ họa, vậy nên việc vẽ ra nhân vật, mình không thể làm được. Thật may sao, lướt trên gút gồ, mình đã bắt gặp một số pic có phần giống với họ vậy nên, mình sẽ viết một đoạn ngắn về họ!

Người đầu tiên bạn nghĩ đến trong truyện là ai? Với mình đó là bà bói đông đánh trong truyện:

1. Marine

Hồ sơ:

Họ và tên: Lục Linh Miêu

Nơi ở: Không xác định

Nghề nghiệp: Nữ Thầy bói

Cung hoàng đạo: Bạch Dương

Trích:

- Này Ngũ Khang! Tôi nói cho anh hay, nghề của tôi không phải ai muốn làm là làm được đâu, kể cả IQ có cao đẳng trời cũng đừng mơ mà làm được nhé!

Ngũ Khang tay đánh gôn, mắt nhìn Marine đầy khinh bỉ:

- Cũng chỉ là sò chân voi mà đoán thành vôi thôi! Kẻ nào ngu mới đi tin cô.

“....”

“Choang”!

- Ngũ thiếu! Cậu không sao chứ? Người đâu, gọi xe cấp cứu, mau!

Klq:* Vote cho Miêu nhé*

2: Ngũ Khang

“Sống là để hưởng thụ”

“Sống là để hưởng thụ”

Hồ sơ:

Họ và tên: Ngũ Khang

Nơi ở: Roma (Italy)

Nghề nghiệp:

+ Buôn lậu bất hợp pháp hàng cấm

+ Sản xuất vũ khí trái phép

+ Khai thác khoáng sản bừa bãi

Cung hoàng đạo : Bạch Dương

Tựa:

- Cô còn giám vác mặt tới đây sao?

Marine đặt túi hoa quả xuống, ngồi vắt chân lên bàn nhìn Ngũ Khang:

- Bạn bè tới thăm nhau, anh phải mừng mới đúng!

Ngũ Khang đầu quần băng, có rỉ chút máu đỏ, gất lên:

- Ai là bạn của cô? Tôi đáng tuổi chú đấy.

Marine nhún vai, cười trừ:

- Ngũ Khang! Anh có ăn mười cái ly vào đầu chắc cũng không tỉnh ngộ ra nhi!

Ngũ Khang phì mũi, nườm Marine:

- Mau biến khỏi đây cho khuất mắt bổn thiếu!

Marine nhìn bốn xung quanh căn phòng, trả lời:

- Tương lai tôi thấy, anh bị té xuống giường, trật mất xương tay, nếu tôi đi bây giờ, điều ấy sẽ thành hiện thực!

Ngũ Khang nhếch mép lên:

- Tôi đây lại phải tin mấy lời nhăng cuội của cô !

- Vậy tôi đi! Có bị sao thì đừng trách tôi không báo trước.

Marine nói xong đứng dậy, phui mông đi khỏi phòng bệnh. Nửa tiếng sau, Ngũ Khang thức giấc, bỗng thấy khát nước, muốn đi xuống giường, nào ngờ...

Rầm!!!

- Người đâu! Mau gọi bác sĩ, Ngũ thiếu bị ngã trật khớp tay rồi!

Vote cho Ngũ nhé!

3: Văn Tư Viễn

3: Văn Tư Viễn

Hồ sơ

Họ và tên: Văn Tư Viễn

Nơi ở: Phía Tây Đài Bắc

Nghề nghiệp:

+ Làm bất động sản

+ Buôn bán vàng đen với trữ lượng lớn

Cung hoàng đạo: Sư tử

Tự ra:

Này anh Viễn ạ! Tôi không có ý định gán cho anh cái mác “Phản bội” đâu. Nhưng tôi lại nghe theo lý trí rằng, trong một câu chuyện dài nào cũng phải có một người như anh tạo cơ hội cho người yêu cũ của mình có người yêu mới chứ. Phải vậy không. Tôi tin, sẽ có một ngày, Thạch Thảo nhận ra sự hi sinh của anh giành cho cô ấy là không bao giờ thừa. Người con gái không muốn khóc vì anh sẽ lại phải khóc vì điều anh làm cho cô ấy!

Văn Tư Viễn nghe vậy, trợn mắt nhìn tôi:

- Này bà tác giả à! Tôi chẳng cần biết Thạch Thảo có khóc vì tôi hay không. Điều bây giờ tôi biết đó là, trả lại sự trong sáng của tôi đã bị ngòi bút của bà vấy bẩn đi.

- Tôi chân thành xin lỗi, nhưng truyện đã lỡ rồi!

Tôi cúi cúi đầu tạ tội. Văn Tư Viễn thu lại ánh mắt gay gắt kia lại, lặng im một lúc chợt cười nhạt:

- Bà có thể tạ lỗi bằng cách, xóa Lục Phong Thần khỏi truyện, hoặc cho tôi lên làm nam chính!

Tôi cười khò:

- Xin đấy! Tôi còn muốn sống

5: Lộ Mĩ Ái

5: Lộ Mĩ Ái

Hồ sơ

Họ và tên : Lộ Mĩ Ái

Tên tác giả thường gọi: Lộ đánh đá

Nơi ở: Không xác định

Nghề nghiệp: Đúc vàng bạc

Cung hoàng đạo: Thiên bình

“Thứ gì tôi muốn, tôi nhất định phải có được!”

Tựa:

Vào một ngày đẹp trời, khi tôi đang ngồi ở cửa sổ, say sưa nghe chim hót, nhìn bướm bay lượn tung tăng, thì từ đâu một con ma nơ canh xuất hiện ngay trước cửa sổ, làm tôi giật mình té ngã ra sau, ly T.top mới mua dội hết vào người. Tôi đau điếng ngồi dậy nhìn nó:

- Cô tìm ai?

Con ma nơ canh ấy lên tiếng nói:

- Tôi tìm bà Tô Lãnh!

- Là tôi!

Cô ta mỉm cười đầy thân thiện:

- Chào! Tôi là Lộ Mĩ Ái!

Tôi bất giác nhìn vào con ma...à quên, Lộ đánh đá. Tự dưng, cô ả tới tìm tôi làm gì? Cô ta là minh tinh nổi tiếng lại đi mò tới ổ chuột của tôi, há chẳng phải để người đời soi mói sao?

- Chào! Chẳng hay, cô đến tìm tôi có việc gì?

Lộ Mĩ Ái tháo cặp kính râm bản to trên mặt xuống, ngó đông, ngó tây, rồi ghé sát vào tai tôi nói thầm:

- Tôi muốn mua vai nữ chính trong truyện của bà!

Tôi ngạc nhiên đáp lại:

- Vớ vẩn! Sao tôi có thể bán vai nữ 9 cho cô được!

Tôi kiên quyết không bao giờ có thể bán đứng con cung của mình cho cô lộ đánh đá này được.

Lộ Mĩ Ái hừm một tiếng, đáp một chiếc cặp nhựa ra trước mặt tôi:

- Nhiều đây đủ để bà đồng ý chưa?

Tôi mở vali ra, nuốt nước bọt cái ực.....tiền.

Một tuần sau đó...

Trên trang nhất của tờ Sự kiện, một gương mặt xấu ma chê quỷ hờn được in trong đó với dòng chữ:

Tác giả Tô Lãnh, bán vai nữ 9 cho Ami Lộ, khiến phẫn nộ giận ném đá, report, cuối cùng, không thể chịu nổi viên gạch của phần nộ mà nhập viện cấp

cứu.

4: Mạc Phi Phi

Họ và tên: Mạc Phi Phi

Họ và tên: Mạc Phi Phi

Nghề nghiệp: Hành tầu giang hồ

Nơi ở: Vòng quanh thế giới

Cung hoàng đạo: Ma Kết

“Sống là để thay trời hành đạo!”

Tựa:

- Tôi cho anh một cơ hội cuối, thả tôi xuống!

Này Cần Am Hiên, tôi khuyên anh mau thả cô Mạc ra đi, nếu không...

Cần Am Hiên trừng mắt nhìn tôi:

- Không phải chỗ của bà lên tiếng, bà tác giả ạ!

Tôi im lặng nhìn anh ta bốc vác Mạc Phi Phi lên xe. Khi Cần Am Hiên vừa đóng cửa xe lại, tôi nghe thấy trong xe phát ra tiếng động lớn cùng tiếng kêu la thảm thiết.

Chết tiệt. Tên điên này lại làm gì Mạc Phi Phi rồi. Thế là tôi vội nhòem vào trong xe, tìm cũng dựng đứng tại chỗ.

Mạc Phi Phi, cô ấy đang dùng chân siết chặt cổ Cần Am Hiên lại, khiến anh ta mặt xanh mặt vàng.

Ừ! Tại sao tôi quên, Mạc Phi Phi là cao thủ Karate cổ với món nghề siết khóa cơ chứ.

6: Cần Am Hiên

6: Cần Am Hiên

Hồ sơ

Họ và tên: Cần Am Hiên

Nơi thường trú: Iran

Nghề nghiệp: Chuyên sửa chữa máy tính

Cung hoàng đạo: Bảo Bình

“Mẹ nó! Lại bị đẩy sang Châu Phi nữa rồi!”

Tựa:

Một ngày nọ, khi tôi đang đi dạo mát trên bờ biển thì cô bạn An Thạch Thảo gọi điện cho tôi hỏi rằng, Cần Am Hiên có bên cạnh tôi không. Tôi trả lời rằng không có. Cũng thật quái lạ, từ sáng tới giờ, tôi không thấy bóng dáng của Cần Am Hiên trong Lục gia. Thiết nghĩ, chắc hẳn chỉ đi đâu đó quay đây.

Tôi nhún vai tung tăng đi trên bãi cát vàng, điện thoại lại đổ chuông reo lần nữa:

- Alo!

Tôi thản nhiên nghe máy. Đầu dây bên kia, Cần Am Hiên hét lên thật to:

- Chạy mau đi, bà tác giả!

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Rồi nghe thấy đằng sau, có tiếng ô tô lao tới.

- Tôi không phanh được xe!

Đó là câu cuối cùng của Cầm Am Hiền nói với tôi trước khi tôi nhập viện vì bị xuất huyết não cho xe tông.

7: Trình Phiên và Xuân Nhiên Nhiên

Đôi này viết chung một đề tài...

Hồ sơ

Họ và tên: Trình Phiên

Nơi ở: Không xác định

Nghề nghiệp: Osin cấp 1 của Lục gia

Cung hoàng đạo: Thiên Bình

“ Bất cứ lúc nào cần, hãy tìm tôi!”

“ Bất cứ lúc nào cần, hãy tìm tôi!”

Hồ sơ

Họ và tên: Xuân Nhiên Nhiên

Nơi ở: Không xác định

Nghề nghiệp: Bảo mẫu của tiểu Lục

Cung hoàng đạo : Song Ngư

“ Đừng bắt nạt tôi!”

“ Đừng bắt nạt tôi!”

Tựa:

Một ngày nọ, khi ánh nắng chan hòa tỏa ra muôn nơi, khi chim được gọi chim cái, cùng nhau ríu rít trên mái nhà, thì ở dưới hoa viên của Lục gia, một chàng trai mặc áo khoác trắng, tai đeo headphone, đang cặm cụi cắt tỉa đám cây cảnh. Cảnh đẹp, người cũng đẹp, tuyệt nhiên đây là một thiên đường đích thực. Nhưng rơi vào mắt của một con nhóc chưa hiểu chuyện đời như Xuân Nhiên Nhiên thì khung cảnh ấy như là trốn âm ti địa ngục vậy.

- Đã làm xong bài tập tôi giao chưa?

Trình Phiên ngừng việc cắt tỉa lại, tháo bao tay để xuống bàn, thuận miệng hỏi Xuân Nhiên Nhiên. Xuân Nhiên Nhiên làm ngơ, định lảng đi chỗ khác thì bị anh ta vờn tay, kéo cổ áo lại:

- Định giờ bài chuẩn ra đây sao?

Xuân Nhiên Nhiên vì bị xách cổ áo đến nghẹn thở mà kêu lên:

- Thả cháu ra!

Trình Phiên nói lỏng tay ra:

- Làm xong bài tập chưa?

Xuân Nhiên Nhiên nhất quyết không chịu nói, cô vùng vẫy như cá mắc cạn:

- Thả ra!

Rầm!!!!

Một tiếng động lớn làm chấn động cả một góc trong hoa viên, khiến An Thạch Thảo đang mãi đối phó với Lục Phong Thần trên giường cũng phải ngó ra khỏi cửa sổ hỏi vọng xuống:

- Có chuyện gì vậy? Người của Dương Sở Lãnh đánh bom à?

Trình Phiên ở bên dưới đáp vọng lại:

- Không có gì!

rồi nhìn Xuân Nhiên Nhiên đang cúi đầu trong đồng thùng giấy trước mặt:

- Chỉ là, tôi đang dạy học cho Nhiên cô nương!

- Em xuống xem Nhiên Nhiên thế nào! Khổ thân con bé, bị Trình Phiên hành xác.

An Thạch Thảo thấy Xuân Nhiên Nhiên đang vùng vẫy trong đồng thùng bên vôi vãi chạy vào mặc quần áo, Lục Phong Thần vốn đang vui vẻ, tự dưng bị đứt đoạn thì không khỏi cảm thấy mất hứng. Anh sa sầm mặt lại, mặc chiếc quần thể thao và áo khóa vào, đi còn nhanh hơn An Thạch Thảo:

- Để anh!

Trình Phiên đáng ghét, dám làm gián đoạn mộng xuân của ta. Lần này, không Iran thì là Châu Phi.

Hai hôm sau, trình Phiên với gương mặt méo mó, xách hành lý lên trực thăng đang đỗ trong sân của đại bản doanh Lục gia, cũng cùng lúc ấy, Cần Am Hiên bước xuống, gương mặt nư được tắm nắng xuân, vở vai chiến hữu:

- Đúng là tình đồng chí! Cảm ơn cậu đã sang Iran thay tôi.

Rồi dúi vào tay Trình Phiên một vật:

- Đây là kem chống muỗi! Bên ấy rất nhiều muỗi, coi chừng nó đốt. Mắt công bị sốt xuất huyết lại khổ.

Trình Phiên hảy tay Cần Am Hiên ra, nghiêng răng đi lên trực thăng.

- Mẹ nó, Xuân Nhiên Nhiên, cô cứ chờ đấy!

- Tôi vẫn chờ mà chú!

Xuân Nhiên Nhiên từ ghế sau nhào ra ôm chầm lấy cổ Trình Phiên. Trình Phiên bị một phen hú hồn, tay đang cầm lái oạt sang một bên. Cần Am Hiên đang đứng dưới sân quan sát máy bay cất cánh bỗng đứng nghiêng ngả thì giật bản mình. Suýt chút nữa bị dính cánh quạt vào người. Anh ta hét lên

- Mẹ nó! Lái máy bay cho tử tế vào.

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Biến mất

- Ôn!

An Thạch Thảo đáp lại. Chưa bao giờ, cô lại nở nụ cười đến đáng sợ như vậy. Cô cất bước đi qua đám cận vệ nằm la liệt dưới đất, tay kẹp con dao nam sắc nhọn đang giỏ từng giọt máu.

Tĩnh Thu Vi chen qua đám đông, đi tới dáo hành lang không một bóng người. Tiềm thức thuở bé của cô, khi lần đầu đặt chân vào nơi này, bây giờ nó đã quá mơ hồ, không thể nào định hình rõ được.

Nhưng thời gian không thể xóa nhòa đi cảm giác thân thuộc khi trở về mái ấm được.

Phải! Đây là nhà của nàng. Là ngôi nhà mà mỗi lần đi du lịch ở Ý, nàng cùng mẹ và cha cả Tĩnh Viễn đều về đây ở một thời gian. Dương Cán giết cả nhà nàng, cướp đi quyền được hạnh phúc của chị em nàng, chính vì vậy, nàng không thể không có cái quyền được ghét cả con trai hấn, hai anh em Dương Sở Lãnh.

Cuối hành lang, là một căn phòng biệt lập, cửa gỗ cao, cũ kỹ, đóng chặt, bên trong có ánh đèn xanh như màu lửa ma trôi mập mờ hắt ra. Không cần nghĩ cũng biết, đây là phòng của ai.

Cộc Cộc!

Tiếng cửa gỗ kêu lên đầy cô độc, bên trong có tiếng người ra lệnh:

- Vào đi!

Tịnh Thu Vi đẩy cửa bước vào, tiếc guốc cùng bước chân đều đều và chậm rãi. Nàng đi tới phía sau người đàn ông đang ngồi trên sofa.

- Nhìn từ phía sau, anh rất giống Sở Lãnh!

- Vẫn chỉ là nó!

Dương Sở Thủ đứng dậy khỏi ghế, xoay người lại nhìn Tịnh Thu Vi, đôi mắt anh dưới ánh đèn xanh cơ hồ buồn. Tịnh Thu Vi nghiêng đầu tránh ánh mắt đó, nàng nói:

- Em tới rồi!

- Đến với vai trò là người tình đi phá đám cưới...

Vừa nói, Dương Sở Thủ vừa áp sát vào Tịnh Thu Vi:

- Hay với vai trò là chị dâu tương lai của Sở Lãnh?

Tịnh Thu Vi im lặng, cô không nói, ánh mắt nhìn đi chỗ khác. Dương Sở Thủ không chịu được sự lạnh nhạt của nàng, anh ta nắm lấy cằm của người trước mặt, ép phải nhìn vào mắt mình:

- Chu Tiên! Trả lời đi, có hay không?

- Xin lỗi! Chu Tiên chết từ hai năm trước rồi. Hôm nay, tôi đến để giết Dương Sở Lãnh!

Dứt lời, nàng áp sát khuôn mặt của mình vào mặt Dương Sở Thủ, chạm lấy môi của người đàn ông trước mặt.

Dương Sở Thủ phần vì kinh ngạc bởi câu trả lời của Tịnh Thu Vi, phần vì kinh ngạc bởi hành động của nàng. Nhưng khi kịp hiểu ra mọi chuyện thì quá muộn. Anh vội đẩy nàng ra, con mắt chao đảo, mọi vật nhìn thấy đều nhàn trôi. Toàn bộ cơ thể anh đổ sập xuống đất, không kiểm soát nổi bản thân, anh nhìn Tịnh Thu Vi:

- Chu...T..i..ê..n!

Tịnh Thu Vi đặt Dương Sở Thủ lên giường, đắp chăn cho anh xong thì rời khỏi phòng. Trên hành lang u tối của tầng ba, chỉ có ánh trăng soi sáng. Nàng đưa chiếc nhẫn có mặt đá safia lên miệng:

- Khi nào lễ đính hôn kết thúc thì hành động!

An Thạch Thảo tay bưng bộ nữ trang của cô dâu, đi vào phòng trang điểm, cô cười đầy gian tà:

- Tiệc tàn, người cũng tàn!

Khi trăng tròn treo lơ lửng trên ngọn bạch đàn thì cũng là thời khắc quan trọng của buổi tiệc xa hoa được bắt đầu.

Cô dâu cùng chú rể đi vào lễ đường, trước sự chứng kiến của hàng chục con người có máu mặt. Chồng chưa cưới trao nhẫn đính hôn cho vợ chưa cưới, ánh mắt dường như vô hồn và chẳng hề có chút yêu thương nào.

Tịnh Thu Vi đứng trên hành lang tầng 3, nhìn xuống đại sảnh của buổi lễ đính hôn, ánh mắt gọn chút sóng buồn, nhưng rất nhanh, nó đã tan biến, chỉ còn lại là đôi mắt trống rỗng.

Trình Phiên sau một lượt xem xét khắp tòa dinh thự của Dương gia thì về báo với Lục Phong Thần.

- Không có gì đáng nghi!

Lục Phong Thần ngồi ở bàn tiệc gần góc khuất trong đại sảnh. Hai chân vắt chéo nhau, mắt nhìn ly rượu sâm banh đang sóng sánh.

- Không có gì mới là điều không bình thường!

Rồi anh nhìn sang Trình Phiên, hỏi:

- An Thạch Thảo tới chưa?

Trình Phiên đáp lại:

- Vẫn chưa! Có khi nào cô ta biết hôm nay lão đại cũng đi, cho nên...

- Chưa chắc! Thư mời của Quách Linh, lẽ nào giám từ chối!

Trình Phiên gật đầu đồng tình. Đánh đá, góm ghê như Quách Linh, đến người bất cần như Dương Sở Lân cũng phải nhú mày, thờ dài, chịu cưới cô ta. An Thạch Thảo có ngu ngốc tới mức không hiểu tính cô ta đâu chứ.

- Đến rồi!

Trình Phiên không hiểu rõ Lục Phong Thần đang nói gì, anh ta muốn lên tiếng hỏi lại thì nhận được cái phất tay yêu cầu im lặng. Dường như, lão đại của anh ta đang chăm chú nhìn thứ gì đó.

- Tên này đáng nghi thật! Hay là người của cô ta đưa tới, thăm dò chúng ta?

Quả thật trong đám người dự tiệc, có một kẻ vô cùng khả nghi đang lượn lách, che mặt đi đi lại lại. Cũng chẳng cần tốn chất xám suy nghĩ, cũng biết tên đó có ý đồ chẳng tốt đẹp gì.

- Để tôi đi xem!

Lục Phong Thần gật đầu, Trình Phiên lập tức tiến lại gần kẻ khả nghi kia, túm lấy vai hắn kéo lại:

- Anh là ai?

Người đó vùng vằng thoát khỏi tay của anh ta gất lên:

- Là khách dự tiệc chứ còn là ai!

Trình Phiên nhìn sang túi xách người đó đang cầm, hỏi:

- Anh là đàn ông, tại sao lại cầm túi xách của phụ nữ?

- Mẹ nó! Tại sao tôi phải trả lời anh?

Người đàn ông nọ chỉ về phía bên ngoài đại sảnh:

- Vợ tôi đang nghe điện thoại ngoài kia, tôi cầm cho cô ấy thì đáng nghi lắm à?

Trình Phiên nhìn theo hướng mà người đàn ông ấy chỉ, quả thực là vợ hắn đang nói chuyện điện thoại. Bèn bối rối xin lỗi.

An Thạch Thảo đứng ở phía xa xa quan sát tình hình, thấy Trình Phiên lúng túng như gà mắc tóc thì không khỏi bật cười đắc thắng.

Lục Phong Thần, anh ta tưởng có thể tóm cô một cách dễ dàng vậy ư? Nếu dễ như vậy, thì một kẻ chuyên sát hại người khác như cô đã bị tóm gọn và giết chết.

- Lén lút ở đây làm gì?

Một giọng nói trầm thấp sắc mùi kiêu ngạo, từ phía sau vọng lại khiến An Thạch Thảo cơ hồ lạnh sống lưng. Cô ngoái đầu lại, lập tức mềm oặt người, phải vịn vào bàn tiệc

- Lục....Lục....Phong..

- Bất ngờ quá nhỉ!

Lục Phong Thần bước một bước áp sát người con gái trước mặt. An Thạch Thảo hơi nghiêng đầu ra sau, sự hốt hoảng vẫn còn hiện rõ trong đôi mắt chớp liên hồi kia.

- Tôi đã nói thế nào nhỉ?

Anh đưa tay nâng cằm cô lên, từ từ áp sát vào cơ thể quyến rũ bị lép vế ren cản chớ kia, ghé vào tai An Thạch Thảo, thanh âm trầm trầm như thể đùa cợt:

- Để tôi gặp lại cô, đừng mong có cơ hội trốn thoát.

An Thạch Thảo cười ngượng ngùng:

- Lục tiên sinh, ngài quá lời rồi!

Hầy, An Thạch Thảo cô không nhận ra gương mặt của Lục Phong Thần đang có chút gì đó hứng thú với cô hay sao?

Đương lúc không biết phải làm gì, thì một người đàn ông mặc vest trắng bước tới sau lưng Lục Phong Thần, vỗ vai anh:

- Lục! Tôi tìm cậu này giờ.

Lục Phong Thần khẽ nhủ mày quay người lại, trước mặt anh, Ngũ Khang người toát mồ hôi, hai mắt u tối như bầu trời ngoài kia:

- Làm sao đây! Linh Miêu mất tích rồi.

Lục Phong Thần lập tức sa sầm mặt, bàn tay đang đặt trên cằm của An Thạch Thảo buông xuống, anh đẩy người Ngũ Khang sang một bên, bước đi có phần vội vàng:

- Tìm lại một lần nữa đi!

Lục Phong Thần rời đi, dĩ nhiên An Thạch Thảo phải vui rồi. Nhưng cô vẫn cảm thấy có chút gì đó mất mát. Nhưng cảm giác ấy chỉ khẽ lướt qua rồi vụt biến mất.

Thời gian làm lễ cũng kết thúc, đáng lẽ, chủ nhân của bữa tiệc cùng nhau đi chúc tụng khách mời, nhưng lạ thay, chỉ có mình nữ chủ đi mời rượu khách, nam chủ thì chẳng thấy đâu.

Dọc hành lang âm u lạnh lẽo, chỉ có chút ánh sáng nhàn nhạt của trăng và ánh đỏ chập chờn từ hộp quẹt. Hắn tựa người vào lan can, tay cầm điều thuốc đang cháy dở, ngửa đầu lên nhìn trời.

- Trên ấy có vui không tiểu Chu?

“...”

Đáp lại hắn, chỉ có tiếng ếch kêu trong bụi rậm.

- Thấy tôi cười người khác, em không cần sao?

“...”

Hắn đang nói chuyện với ma ư? Người đã chết làm sao có thể trả lời được. Mà dẫu có muốn trả lời cũng chẳng thể được, âm dương cách biệt. Người sống còn đau khổ hơn cả người đã khuất. Vĩnh viễn không thể nhìn thấy cho dù có muốn thế nào đi nữa. Nhưng linh hồn, chí ít là có thể nhìn ngắm, chạm được người còn sống.

Hắn đưa tay lên xoa xoa thái dương đang đau nhức vì mệt mỏi, phát giác được có tiếng bước chân đang tiến lại gần, lập tức sự mệt mỏi tan biến mất, nhường chỗ cho vẻ kiêu ngạo đạo mạo vốn có:

- Xong chưa?

Người vừa tới đầu hơi cúi, trả lời:

- Chỉ đợi giờ tốt là có thể bắt đầu!

Hắn xua tay bảo thuộc hạ của mình đi khỏi đây. Lúc này, ngay bây giờ, hắn muốn gặp nàng, cho dù có phải hao tổn dương khí hay là giảm tuổi thọ đi chăng nữa, hắn vốn cũng chẳng muốn để tâm. Dẫu sao nàng cũng chẳng còn trên đời để sống với hắn đến răng long đầu bạc như đã hẹn nữa rồi.

Lục Phong Thần sốt ruột chạy khắp dèo hành lang của khu dinh thự mà không tìm thấy bóng dáng của em gái mình đâu. Anh lo lắng, có khi nào, Dương Sở Lãnh vì mối thù giết hại người tình năm xưa của hắn mà nảy ra ý định trả thù?

Lục Phong Thần lập tức ôm lấy trán. Còn phải nghĩ nữa sao? Trong thế giới của những kẻ như anh, không có chuyện nảy sinh ý định trả thù, mà chắc chắn, nợ máu phải trả bằng máu.

Càng nghĩ, bước chân của anh càng đi nhanh hơn. Anh phải tìm được đứa em gái ấy. Tuyệt nhiên không được để bất cứ sự tổn thương nào đến với nó.

Trong không gian tĩnh lặng của buổi đêm, nơi chỉ có bốn bức tường vây kín và một cánh cửa sắt nằm ở phía tây. Hai bên cửa là hai cành tre già rù vào nhau tạo thành một hình vòng cung, mùi hương hòa cùng mùi nến tạo lên cảm giác cổ quái, kì lạ đến đáng sợ.

Lục Linh Miêu tựa mình tĩnh dậy. Cô ôm cái gáy đang nhức lên vì đau, đảo mắt nhìn xung quanh. Cô đang ở đâu đây? Mọi thứ quá đổi mơ hồ, lần cuối trước lúc nằm ở đây, cô đã cãi nhau với Ngũ Khang vì cái tính lạnh lùng cáu kỉnh của hắn. Rồi cô đi ra hoa viên hóng gió...

Nghĩ tới đây, Lục Linh Miêu vỗ vào đầu mình, người đã đem cô tới đây là một tay bồi bàn trong bữa tiệc, chắc chắn là người của Dương Sở Lãnh. Hắn bắt cô tới đây để làm gì? Cô đâu gây thù chuốc oán gì với hắn. Không lẽ nào....

- Tốt nhất là đừng về nhà! Anh không muốn em trở thành nạn nhân trong cuộc chiến giữa anh và Dương Sở Lãnh!

Nhớ lại lời của Lục Phong Thần nhắc nhở mình lúc trước, Lục Linh Miêu không khỏi toát mồ hôi hột. Nếu đúng như những gì cô nghĩ, vậy thì tiêu rồi.

Lục Linh Miêu vội vã bật dậy, muốn chạy khỏi căn phòng ngập mùi hương u ám này, thế nhưng, đập vào mắt cô là một bàn thờ nhỏ, 4 góc đều là nến cây, màu trắng đang bùng hực cháy. Giữa ban thờ là bát hương to đùng, với tàn nhang vụn rơi xung quanh, sau bát hương là di ảnh của một cô gái, nhưng vì đèn trong phòng quá mập mờ mà cô không nhìn rõ mặt.

Trên đầu tấm ảnh treo tấm đĩa âm dương bát quái, trông chừng như là cầu nối giữa dương gian và địa ngục. Lục Linh Miêu thoáng thấy trong người nôn nao khó tả. Cô rời mắt khỏi ban thờ, nhìn bốn xung quanh căn phòng, bắt gặp những tượng quỷ thần được xếp ngay ngắn, gương mặt dữ tợn, con mắt đỏ au trừng lên như đang lườm cô.

Âm khí ở đây quá đỗi nặng. Nơi này không giành cho người ở. Nói đúng hơn là ma quỷ cũng chẳng thể ở nổi. Phong thủy trong căn phòng vô cùng xấu. Chẳng nhẽ, khi cho bày trí đồ đạc, Dương Sở Lãnh không nghĩ tới chuyện rắc rối hoặc tai họa sẽ đến với hắn ư?

Đương lúc suy nghĩ, thì một tiếng két vang lên ngân dài đến phát chói cả tai, Lục Linh Miêu che mắt lại nhìn ra cánh cửa sắt nặng nề, đang bị ai đó dùng hết sức đẩy ra. Một người đàn ông mặc áo đen, người thoang thoang mùi thuốc lá bước vào, theo sau là hai vệ sĩ. Cũng chẳng cần phải đoán, cũng thừa biết là ai.

- Tại sao lại bắt tôi?

Dương Sở Lãnh, nhàn nhạt đi vào, tay rút túi quần ngồi xuống chiếc ghế ở góc tường, đối diện với Lục Linh Miêu, hần đáp:

- Làm đi! Mau bộc lộ khả năng của cô đi.

Lục Linh Miêu cảm thấy mơ hồ khó hiểu, chẳng lẽ nào, mọi đồ vật bày trí trong căn phòng này là để giành cho cô sao. Lục Linh Miêu nuốt nước bọt xuống họng, biết nhưng vẫn hỏi:

- Ý anh là....

- Thuật chiêu hồn!

Lục Phong Thần gần như lục tung cái ngói dinh thự này lên mà vẫn không tìm thấy bóng dáng của Lục Linh Miêu, anh dần dần cảm thấy toàn thân mệt lử, dựa vào tay vịn trên lang, tay đưa lên day day ấn đường. Sớm biết trước việc này sẽ xảy ra, thì anh đã không đồng ý cho em gái mình dấn thân vào nguy hiểm.

- Đừng suy nghĩ quá nhiều! Đây không phải lỗi của cậu!

Lục Phong Thần lập tức dừng việc xoa trán lại, quay sang nhìn người bên cạnh, lúc này, đôi lông mày mới chịu giãn ra:

- Bà cô tôi!

An Ý Lan đứng cạnh anh, hai mắt híp lại do cười, tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Hôm nay, bà không mặc váy kiểu công nương nữa mà thay vào đó là chiếc áo dài màu xanh cách tân, đơn điệu. Tuy là một hồn ma, nhưng bà vẫn luôn có phong cách riêng của mình.

- Chào!

An Ý Lan đưa tay lên vẫy vẫy, rồi chỉ xuống bộ áo dài của mình:

- Đẹp không?

Lục Phong Thần chỉ liếc qua rồi thờ dãi:

- An Thạch Thảo đốt nó cho bà đúng không?

- Cậu quả là tinh mắt!

An Ý Lan trầm trồ khen ngợi, nhưng đổi lại, chỉ là cái cười nhàn nhạt của thằng nhóc bên cạnh:

- Cũng chỉ có cô ta là thích hoa hòe hoa sói!

- Không đôi co với cậu nữa! Tôi đến là để nói với cậu một chuyện!

Dáng vẻ tươi cười, xinh đẹp của An Ý Lan chợt biến mất, sự nghiêm túc hiện rõ lên trong con mắt. Bà nói:

- Họ Dương kia bắt cóc em gái cậu, chắc cậu biết rồi!

Lục Phong Thần không đáp lại mà chỉ gật đầu. Bà nói tiếp:

- Tôi không biết, Dương Sở Lãnh bắt nó đi để làm gì, nhưng những linh hồn khác nói cho tôi biết, họ đang bị ai đó triệu hồi! Thuật này ít ai có thể làm được, ngoài Marine ra!

Lục Phong Thần lập tức đánh mặt lại, ánh mắt sa sầm. Anh ghè mạnh tay vào lan can, chưa bao giờ anh lại lo lắng đến mức độ này. An Ý Lan nhận thấy mình không nên ở lại quá lâu, bèn thờ dài bước vào bóng tối phía trước rồi biến mất sau bức tường đối diện.

Sau khi tỉnh tâm lại, Lục Phong Thần chẳng thấy bóng dáng của bà cô tổ đâu. Nhưng những gì mà bà vừa lại khiến anh vội vàng đi tìm đứa gái kia của mình. Nếu Lục Linh Miêu có mệnh hệ gì, anh chẳng còn mặt mũi nào gặp lại di ấy nữa.

Đương lúc đi được vài bước, Lục Phong Thần bắt gặp một bóng dáng vô cùng quen thuộc đang nhanh nhẹn lên lời qua các dãy hành lang phía trước thì không khỏi nhăn mày. Cô đang làm gì ở đây?

Nếu cô tới đây với mục tiêu là Dương Sở Lãnh, có lẽ anh sẽ dễ dàng tìm ra hai người đó hơn. Nghĩ một lát, Lục Phong Thần quyết định theo sát đằng sau An Thạch Thảo. Nếu ngược thời gian về ngàn năm trước, có lẽ họ cũng đang trong tình cảnh này.

- Dương Sở Lãnh! Tôi không cần biết, anh dùng thuật này với mục đích gì. Nhưng với vai trò là một thầy đồng, tôi khuyên anh đừng nên lạm dụng nó!

- Lạm dụng rồi thì sẽ làm sao chứ! Cô đừng tưởng tôi không biết gì.

Dương Sở Lãnh cười nhạt một cái. Lục Linh Miêu hai môi chột mím lại, cô nói:

- Ngoài việc anh bị giảm tuổi thọ, sẽ bị những vong hồn hợp vía quấy rầy! Anh vẫn muốn làm?

Dương Sở Lãnh nhắm mắt vào, sẽ chẳng ai biết được hắn đang thờ rất sâu như đang đưa ra quyết định quan trọng của mình. gương mặt vốn chẳng có chút hồng hào của niềm vui, cùng giọng nói đã bị giông tố của cuộc đời làm cho nguội lạnh ra lệnh:

- Làm đi!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thủy lao- Nữ nhân thấy trước tương lai

Chiêu hồn thuật là một kiểu làm phép của người sống gọi linh hồn của người chết trở về với dương gian trong kì hạn là một nén nhang. Thuật này như con dao hai lưỡi, vừa sắc, vừa mỏng, lại không có tay cầm, cũng giống như, lợi thì ít mà hại thì nhiều.

Lục Linh Miêu mặc áo bà đồng vào, đầu đội mũ khắc hình âm dương đen trắng, tay cầm đĩa bát quái hướng về phía tây, nơi cánh cửa thông ra phía ngoài. Cô đốt một bó hương, tay phẩy phẩy cho lửa tắt rồi cắm vào bát nhang trên ban thờ. Xong xuôi mọi việc, cô quay người lại nhìn Dương Sở Lãnh đang ngồi khoanh chân trong vòng tròn kết ấn mà cô vừa mới vẽ, xung quanh hắn là nền trắng đang chập chờn cháy.

Lục Linh Miêu bước chậm rãi ra cánh cửa ở phía tây, mở toang ra, rõ là đang ở trong tầng hầm, vậy mà gió lớn ở đầu lửa vào mang theo hơi lạnh như băng khiến cô vừa rét vừa run.

Dương Sở Lãnh ngồi trong vòng tròn kết ấn, hai mắt tuy nhắm nghiền nhưng vẫn biết Lục Linh Miêu đang làm gì. Hắn hỏi, trong cái giọng không mang theo một chút xúc cảm nào:

- Bắt đầu chưa?

Lục Linh Miêu bước tới trước bàn thờ, tay cầm lấy thanh kiếm đồng mà Dương Sở Lãnh sai người đem tới trước đó, dán lá bùa vào trước mũi kiếm, cắt máu ở ngón tay ra, vẽ một đường ngoằn ngoèo toàn chữ tượng hình lên trán người đối diện. Vẽ xong, cô dơ thanh kiếm lên trước bàn thờ, hai mắt nhắm lại, bắt đầu niệm chú.

Anh Thạch Thảo vừa lẩn mò trong bóng tối vừa chỉnh sửa chiếc khuyên liên lạc đã bị cô dẫm bẹp mấy phút trước. Lục Phong Thần theo đuôi cô gái trước mặt đã hơn nửa tiếng, bèn mắt kiên nhẫn, không chú ý tới phía trước có chậu vạn tuế, cả người đâm sầm vào cây, tạo thành tiếng xột xoạt. Ngay khi anh nhận thức được âm thanh đã kinh động đến cô gái kia, thì lưỡi dao sắc lạnh đã kề ngay bên cổ. An Thạch Thảo gương mặt sa sầm, ánh mắt hơi xanh lên trong bóng tối:

- Tại sao lại bám theo tôi?

-...

- Chẳng lẽ anh không sợ chết? Lưỡi dao vô tình lắm, lão đại à!

Lục Phong Thần nhìn mũi dao sắc nhọn rồi cười một cái, nghe tiếng cười của anh mà đến rợn người, anh nói:

- Cô dám?

Tay cầm dao của An Thạch Thảo nói lỏng một chút, xong chỉ được 2 giây, lại nắm chặt trở lại:

- Vậy tôi đành phải đắc tội!

Xoạt!!!!

Giữa bóng tối đen kịt, một tia sáng sắc nhọn lóe lên rồi vụt biến mất. An Thạch Thảo thất thần nhìn chuôi dao bị người đàn ông trước mắt bắt được. Rõ là tốc độ của cô rất nhanh...không, phải nói là lưỡi dao kẻ ngay cổ, chỉ cần một đường là kết liễu mạng sống của anh, vậy mà...

Lục Phong Thần từ từ lôi con dao ra khỏi tay của An Thạch Thảo, quăng về phía trước, lưỡi dao cắm phập vào bức tường, có một vết chất lỏng bám vào tường mãi chậm rãi chảy xuống.

Lúc này đây, dường như sự kinh ngạc vẫn chưa biến mất trong đôi mắt cô, thế nhưng để Lục Phong Thần bắt được, cô chỉ có nước chết. An Thạch Thảo vùng vằng, cố thoát khỏi bàn tay đang dữ lấy cổ tay mình. Nhưng đôi lại là sự vô ích. Sau một hồi im lặng, Lục Phong Thần mới cười nhạt:

- Cô chán sống rồi!

Dường như, An Thạch Thảo cảm nhận được cổ mình bị thắt chặt dần, chặt dần, chặt tới nổi, mọi thứ xung quanh dần mờ nhạt cô cố gắng bấu vào bàn tay đang đặt trên cổ mình. Bằng mọi giá, cô phải sống, không thể chết ngay bây giờ được, nếu cô chết, thì ai sẽ trả mối thù giết mẹ thay cô.

- Buông....buông tôi....ra!!

Rầm!!

Sau tiếng động lớn, một đám người mặc áo đen vội vàng chạy tới, tay cầm súng chĩa vào cây vạn tuế gần đó, rồi lại rọi vào góc tường phía bên phải, hình như, bọn chúng nghe lầm. Rõ là âm thanh phát ra từ chỗ này. Đám vệ sĩ tay cầm súng nhìn nhau rồi lắc đầu tản ra mỗi kẻ một hướng.

An Thạch Thảo bất tỉnh lịm tỉnh dậy, toàn thân ngập tràn trong nước, cổ rất tới mức đau ê ẩm. Cô đang ở nơi quái quỷ gì thế này. Khi này vật lộn với Lục Phong Thần, cố về như chạm phải công tắc gì đó, làm bức tường sau chậu vạn tuế dịch chuyển, cô và anh ta cứ thế nhào lộn ngã xuống đây.

Đang lúc suy nghĩ, thì từ dưới lưng của cô có thứ gì đó động đậy, mềm mềm tựa như cái đệm. An Thạch Thảo rung mình một cái vội lồm ngồm bò dậy, rút trong người ra khẩu súng lục giấu trong chân váy, lên lồng thủ sẵn.

- Ai?

Đáp lại câu hỏi của cô là tiếng ho khan đầy khô khốc và lạnh lẽo.

Thôi! Miễn trả lời cũng biết kẻ đó là ai. Vậy nên bàn tay cầm súng của An Thạch Thảo càng siết chặt hơn, đến mức trắng bệch:

- Không được nhúc nhích!

Lục Phong Thần im lặng, nhưng vẫn ngồi dậy, hai tay chống dưới đất, nước ngập đến eo.

- Tôi cảnh cáo anh! Đừng có lại gần đây.

- Cô to gan lắm!

Lục Phong Thần cười nhạt, trong cái cười có sự đe dọa con người kia.

Anh ta nói xong thì cũng không nhúc nhích gì nữa. An Thạch Thảo cầm chắc khẩu súng trong tay, mũi chĩa về phía Lục Phong Thần, hai chân vẫn lò dò bước đi. Cô cứ lùi, cứ lùi, cho tới khi bóng của người trước mắt dần trở lên mờ nhạt, mới chịu buông súng xuống, quay người lại đi tìm lối ra.

Cái mật thất này vừa tối tăm, vừa ẩm thấp, trên vách tường rêu mọc thành từng đám, dưới đất, nước sóng sánh ngập tới bắp chân. Đây có lẽ là nơi thấp nhất của tòa dinh thự này. Chẳng trách, nước tràn vào nhiều như vậy, là bởi bốn xung quanh tòa dinh thự không là sông thì cũng là kênh ngòi. Có lẽ men theo dòng nước chảy, sẽ tìm được lối ra.

Nghĩ ngợi một lúc, An Thạch Thảo xé một mảnh lụa trên váy, thả trên mặt nước. Mảnh lụa bằng chất li lông nên không thấm nước. Nó cứ thế dập dềnh trôi về phía trước. Một tia sáng chợt vụt qua mắt của An Thạch Thảo. Cô thấy xung quanh là bóng tối, cô thấy một người đàn ông bị thương đang thở hổn hển, cánh tay bị toạc ra, đang phải đối mặt với bốn người à không... chúng không phải là người. Chúng là quái vật, là những thí nghiệm thất bại của mấy nhà khoa học điên tạo thành. Chúng giống với tên dị nhân nhiều năm trước đã tấn công cô ở đường quốc lộ. Còn nữa người đàn ông kia nhìn rất

quen, chẳng phải ai khác mà chính là Lục Phong Thần. Anh ta dường như chẳng còn đủ sức chống chế bọn quái vật ấy. Bất lực nhìn bọn chúng lao vào cầu xé. Máu tươi văng ra tứ phía, dường như máu đỏ bắn cả vào đôi mắt đang chứng kiến mọi thứ của An Thạch Thảo.

Cô ôm đầu, nhức nhối tựa vào tường, thở dốc. Những gì cô vừa nhìn thấy, nó quá ư là giống thật. Cho đến mấy phút sau, An Thạch Thảo vẫn còn cảm giác máu đỏ kia đang động trên khóe mi của mình.

Cũng chẳng biết điều gì thúc cô đưa tay lên mũi ngửi, một mùi máu tanh nồng xộc lên đầy khó chịu. Máu này từ đâu mà có? Cô không bị thương cũng chẳng cảm thấy đau. Rồi An Thạch Thảo bỗng nhớ tới lúc cô rời đi, Lục Phong Thần đang che giấu thứ gì đó sau lưng. Có lẽ là hấn sợ vết thương bị phát hiện, sẽ lộ ra điểm yếu chẳng, hay là do...Không! Điều ấy không bao giờ có thể xảy ra, không có chuyện một kẻ uy lực, cao cao tự tại như hấn lại đem thân mình bao vệ cho người xa lạ như An Thạch Thảo.

Cô run rẩy mò mẫm vội vàng tìm đường ra khỏi mặt thất tối tăm này. Nhưng được hai bước, gió lạnh từ đâu thổi ủa tới rồi biến mất. Trước mắt cô, An Ý Lan như thoát ần thoát hiện, như có như không.

- Bà cô tổ!

An Thạch Thảo vui mừng reo lên, như thể tin được thứ để bầu vịu sự sợ hãi trong lòng. Nhưng An Ý Lan lại lùi về phía sau vài bước, đưa tay chặn ngang:

- Đứng lại gần!

An Thạch Thảo sững sờ nhìn bà, vẻ mặt hiện rõ sự hụt hẫng cùng ngỡ ngàng:

- Bà...

- Đừng chạm vào! Người ta đang bị yểm phép nếu động vào ma pháp của con sẽ bị phong ấn!

An Ý Lan ho khan hai tiếng nói tiếp:

- Mau quay lại cứu Lục Phong Thần! Mau..

An Thạch Thảo lắc đầu trả lời:

- Không! Tôi không cứu!

- Mau đi đi! Những gì con vừa thấy là điều sắp xảy ra.

Cô lắc đầu quầy quậy, buống bỉnh nhìn ra hướng khác:

- Hấn chết có liên quan gì đến tôi! Tôi không đi.

An Ý Lan ôm ngực ho sù sụ rồi bất lực nhìn An Thạch Thảo mà dần biến mất. An Thạch Thảo buông hai tay xuống mệt mỏi dựa lưng vào tường, nhìn về phía mảnh vải đang trôi, trong lòng hỗn tạp đủ thứ cảm xúc khó tả.

Lục Phong Thần cố gắng gượng dậy khỏi mặt nước. Tay chống lấy vết vết thương ở eo đang rỉ máu. Chết tiệt, nữ nhân kia cũng quá là vô tâm, anh cứu cô mà đến một lời cảm ơn cũng không nói. Chưa kể còn chĩa mũi súng về phía anh. Thật đúng là con người sinh ra từ băng.

Xoạt!

Lục Phong Thần bất giác nghe thấy có âm thanh phát ra từ phía sau, bèn quay lại nhìn. Trong bóng tối mập mờ, anh thấy có bóng người trong đó. Lập tức lấy lại vẻ lạnh lẽo vốn có, rút trong áo ra một khẩu súng giảm thanh, lên nòng:

- Ai?

Ngoài tiếng xột xoạt ra, thì chẳng còn âm thanh nào khác. Lục Phong Thần nhú mày tiến một bước, hai mắt dần quen với bóng tối.

- Gào....o..o!

Trong bóng tối một bộ xương bọc da người nhảy ào ra đem theo cái móng vuốt sắc nhọn cào một rãnh trên ngực Phong Thần. Khiến anh chéch choáng lùi về sau rồi ngã lún xuống đất.

Nước bắn tung tóe mang theo máu đỏ tanh tanh, văng vào mặt hấn. Hấn đưa bộ vuốt sắt lên cái môi bị khuyết một nửa, hấn mỉm cười, một nụ cười kinh tởm, sâu hoắm không thấy răng đâu mà chỉ có cái lưỡi cụt thè ra liếm máu trên bộ vuốt sắc nhọn.

Quả thực mà nói đến người vào sinh ra tử, đối mặt với biết bao nhiêu người chết, bao nhiêu cái xác rửa ra lâu ngày như Lục Phong Thần còn cảm thấy tởm tởm với cái thứ trước mặt thì người khác sẽ như thế nào? Có lẽ là bị dọa chết đứng cũng không hết nỗi sợ.

Lục Phong Thần ôm vết thương đang tứa máu, ngồi dậy, thân hình lão đảo đứng không vững chĩa khẩu súng về phía quái nhân đang lác lư cái đầu, nhưng hấn không tránh hay lao tới tấn công anh như hồi này, hấn lùi lại, chỉ cười, dần dần khuất trong bóng tối..

- The end...

Là hai chữ cuối cùng thốt ra từ miệng hắn.

Trong không gian tĩnh lặng, ngoài tiếng thở có phần mệt mỏi của Phong Thần ra, chẳng còn một âm thanh nào khác. Càng những lúc như vậy, thần kinh của anh lại càng căng ra, sự cảnh giác gần như đạt tới level max. Lần này thứ anh đối diện với chẳng phải là con người bằng xương bằng thịt. Đó là quái nhân, là những kẻ không thuộc về thế giới hiện đại này.

Gió hiu hiu thổi...

Không gian lặng đi như tờ...

Chỉ có tiếng thở mạnh và nhịp đập của tim...

Nhưng hơi thở của Lục Phong Thần rất yếu nào có mạnh như vậy...

Phong Thần, tay anh đang buông xuống hai bên, nào đâu có đề trên vai....

- Khè....khezz...

- Hi...hi...hi!

Xoẹt.....u

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lạc vào “Thiên la địa võng”

Ai làm cho hoa kia tàn

Làm ta đau đớn ngàn lần không thôi!

- Cô...

Lục Phong Thần còn chưa hết bàng hoàng bởi bị quái nhân tấn công đằng sau thì lại lần nữa, kinh ngạc bởi sự xuất hiện của An Thạch Thảo.

- Cúi xuống!

An Thạch Thảo hét lên rồi nổ súng. Lục Phong Thần hơi nghiêng đầu đi, viên đạn vô tình bay xuyên vào rãnh trán của quái nhân kia, máu văng tứ phía, khiến hắn đau đớn rú lên một tiếng, buông móng vuốt đang kẻ cô anh ngã ngửa ra sau rồi chết.

Sau phát súng ấy, An Thạch Thảo dường như mất hết sức lực, buông khẩu súng trong tay ra, ngồi thụp xuống dòng nước đang chảy. Lục Phong Thần ôm vết thương trên vai, đi tới đỡ An Thạch Thảo dậy:

- Còn tưởng cô ra khỏi đây rồi!

Thạch Thảo lia mắt nhìn Lục Phong Thần trả lời đầy mơ hồ:

- Không hiểu sao tôi lại cứu anh!

- Không hiểu sao?

Lục Phong Thần cười nhạt:

- Cứu chủ nhân là bổn phận của tôi tớ!

“Shit! Anh dám coi tôi là con sen của anh à! Có tin tôi bỏ mặc anh cho đám dị nhân kia làm thịt không?”

Tuy trong lòng hậm hực nhưng không thể kháng lại nghịch cảnh mà cô đang phải đối mặt. An Thạch Thảo chỉ biết liếc anh một cái coi như lờ mờ cho hả dạ.

- Đi! Nơi đây không thể ở lâu.

An Thạch Thảo mình đầy mệt mỏi đứng dậy, đáng lẽ người phải được đỡ là Lục Phong Thần, nhưng bây giờ thì ngược lại. Lục Phong Thần bị thương, phải đỡ một nữ nhân vì lười nhác, không thể đi nổi. Thật là phản cảm.

- Thời gian qua chắc cô buồn lòng cho bản thân mình quá nhỉ!

Không biết anh là đang khen ngợi hay chê bai cô nữa. An Thạch Thảo cười trừ trả lời:

- Vì miếng cơm thôi! Không thể béo tốt như lão đại được.

- Tôi không phải là bảo cô gầy!

Trong bóng tối mập mờ, ngoài hai đôi mắt hơi long lanh còn có một nụ cười nhẹ:

- Cô béo hơn tôi nghĩ!

- Anh...

- Cát súng của cô đi! Làm người đừng quá mạnh động.

An Thạch Thảo nuốt nước bọt rất khế, buồng khẩu súng đang nằm trong túi áo ra, liếc mắt nhìn đi chỗ khác giả như không biết gì, mặc dù trong bóng tối, nét mặt của cô chẳng thể rõ:

- Lão đại vu oan cho tôi rồi!

Lục Phong Thần đột ngột dừng lại, khiến An Thạch Thảo hụt vài bước chân. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hình như bầu không khí đang vô cùng bất ổn. Ngay cả đến hơi thở sao mà nặng nề thế. Má của Thạch Thảo bỗng bị một bàn tay nắm lấy,捏 một cái rõ là đau đến ứa nước mắt. Cô ôm má kêu lên:

- Đau lắm đây!

- Rõ là má có thể xào được mấy đĩa rau muống!

Đủ rồi nhé. An Thạch Thảo, cô phải đòi lại công bằng cho mình.

- Lão đại! Tôi nghĩ chúng ta nên từ biệt tại đây.

Dứt lời, An Thạch Thảo xách váy ngừng nguẩy đi. Nhưng chưa được hai bước đã bị Lục Phong Thần vươn tay tóm cổ lôi lại:

- Cô muốn đi đâu trong cái thủy lao này?

- Tôi đi đâu thì có liên quan gì đến anh?

An Thạch Thảo giãy giụa, cố thoát cho khỏi bàn tay kia. Nhưng giãy nảy kiểu gì lại đụng trúng vết thương của Lục Phong Thần, khiến anh khụy xuống. An Thạch Thảo, cô hơi hốt hoảng, muốn quay đầu bỏ nhưng lại bị lôi về. Lục Phong Thần ghì chặt cổ vào bức tường đầy rêu, gằn lên:

- Cô đừng có đồng đánh với tôi!

Thạch Thảo run run nhìn như con chó nhỏ sắp bị đem đi làm cày tơi bầy mốn. Đứng trước kẻ khác, cô cao ngạo bao nhiêu thì đứng trước Lục Phong Thần, luôn là vẻ người khúm núm và một chút sợ hãi bởi khí chất bức người của anh.

- Tôi....

- Coi như tôi tha cho cô lần này!

Lục Phong Thần buông An Thạch Thảo ra, thở dài một hơi. Anh lấy một tờ giấy cứng cáp, vốn là thiệp mời của Dương Sở Lãnh đưa cho từ trong áo ra cùng chiếc bật lửa nhỏ, thấp để lấy một chút ánh sáng. Lửa lên, bùng cháy rừng rực, soi sáng một góc của đường hầm. Đường hầm này hết sức là cổ kính.

Rêu xanh mọc um tùm. Bốn bề đều là tường đá bao bọc. Dọc các bức tường này là những ngọn đuốc cháy đen từ lâu, bị hơi ẩm làm cho mốc đến mức mọc nấm trên ấy.

An Thạch Thảo lội nước đi tới bức tường, nhấc lấy ngọn đuốc cắm trên tường, nhìn vào thờ dài:

- Ướt như vậy, sao đốt được!

- Lại đây!

Lục Phong Thần vẫy tay, cử chỉ rất ư là lạnh lùng mà vẫn cảm giác có gì đó nhẹ nhàng. An Thạch Thảo như bị mê hoặc lững thững chạy đến.

Lục Phong Thần cầm lấy ngọn đuốc từ tay của cô, nhìn ngắm một lúc, rồi nhìn sang người bên cạnh:

- Tội căn vấy của cô!

- Cái gì!

An Thạch Thảo kinh ngạc đưa tay lên theo phản xạ che người. Lục Phong Thần nhìn cô bằng coi mắt coi thường. Người phụ nữ trước mặt, sao cứ thấy giống hệt mấy đứa con nhà lành thích làm cao vậy. Mà rõ là cô ta chẳng có đến một nét ngây thơ, chỉ tồn tại một thứ duy nhất, theo cảm nhận của anh, đó là...

Lục Phong Thần hừ lạnh:

- Ngu ngốc!

Đúng! Ngu ngốc rất hợp với An Thạch Thảo trong hoàn cảnh này.

- Ai nói cô phải lột hết y phục! Xé cho tôi một mảnh vải dài!

- À! Tôi còn tưởng...

Lúc này Thạch Thảo mới nhận ra bản thân suy nghĩ quá nhiều. Cô hí hoáy cúi xuống, lấy hết sức xé toạc mảnh vải lụa không bị ướt trên eo váy, đưa cho anh:

- Đây!

Lục Phong Thần nhận miếng vải từ tay Thạch Thảo, chăm chú quấn vào đầu bó đuốc, vừa quấn anh vừa nói:

- Bớt ảo tưởng đi! Tôi không có hứng trêu hoa ghẹo nguyệt ở nơi bẩn thỉu như vậy!

An Thạch Thảo cảm tấm thiệp đang chấp chôn cháy thay cho ai kia bỗng chột dạ trong lòng. Cô ho khù khụ hai tiếng, giả như mình không nghe thấy gì cả:

- Ở đây lạnh quá!

Người nọ vừa quấn xong bó đuốc thì đem bật lửa ra, chưa dùng đến một phần nhỏ sức của bàn tay đã bẻ gãy đầu của nó. Tận dụng chút dầu trong đó, đồ lên mặt vải của bó đuốc, rồi ngoắc ngoắc tay, ý nói An Thạch Thảo đưa cho mình ít lửa. An Thạch Thảo gật gật đầu, chăm chú đưa tấm thiệp lại gần bó đuốc. Lửa bén vào dầu, khiến bó đuốc bùng cháy. Khắp một góc động sáng như ban ngày nhờ bó đuốc.

Nhìn thấy lửa rực cháy, An Thạch Thảo không kim được mà bật cười.

- Hay quá!

Trong khoảnh khắc cô bật cười, đã có một người nhất thời khựng lại con tim đang đập.

- Lục Tử! Pháo sáng đẹp quá!

Trước mặt là nụ cười tươi rói của một thiếu nữ đôi mươi. Ánh mắt nàng long lanh. Đôi mi dài cong vút tạo thành một đường cong tuyệt mỹ. Người con gái ấy khóc cũng hiền, giận dỗi cũng hiền hay thậm chí vui cũng hiền. Người con gái ấy rất thích ánh sáng tỏa từ pháo hoa và lửa.

- Bạch Thảo! Nếu nàng muốn, ngày nào ta cũng đốt pháo cho nàng xem.

“Bạch Thảo! Hàng trăm năm qua, liệu người trước mắt ta có còn là nàng?”

Ngay khi An Thạch Thảo rời mắt khỏi bó đuốc, nhìn lên, thì Lục Phong Thần đã khôi phục lại vẻ đạo mạo vốn có, thờ dài quay người lại, chậm rãi đi trước.

Ánh lửa đỏ rực rực cháy phản chiếu lên hai cái bóng in lên tường. Một lớn một nhỏ. Một trầm lắng, một ưu tư. Trong khi Lục Phong Thần im lặng bước đi dưới nước thì An Thạch Thảo lại không dấu nổi tò mò, cứ ngấm ngấm nhìn hoa văn trên thành động, bệnh nghề nghiệp trời dặt trong cô. Những chiếc vòng vỏi họa tiết giống như trên bức tường này chắc chắn sẽ là bộ sưu tập hot nhất Đông xuân năm nay.

Vừa nghĩ cô vừa tiến tới bên bức tường, phúi phúi đám rêu xanh cùng bụi bặm. Lập tức, những họa tiết kia hiện lên rõ nét. Những họa tiết này dường như cô đã từng thấy ở đâu đó. Đều là người que, họ kết thành một vòng tròn quay quanh nhau. Mặt ai nấy đều rất dữ tợn. Chưa hết người đứng giữa

vòng tròn ấy lại mang gương mặt hiền từ, nhưng lại hiền một cách ma mị.

- Thiên chúa...mùa đông...

An Thạch Thảo nhất thời kinh hãi lùi về phía sau, cô không tin vào mắt mình nữa. Người đứng giữa mang gương mặt của chúa trên mặt dây chuyền.

Lửa ở bó đuốc vẫn rừng rực cháy, tiếng lợi nước vẫn vang lên đều đều. Lục Phong Thần vẫn đang chìm trong suy tư của riêng mình mà không hề để tâm đến con đường tối tăm phía trước.

Bỗng hai chân anh quàng vào nhau, thiếu chút nữa là ngã xuống nước. Sau khi cân bằng lại cơ thể, anh đem bó đuốc rọi xuống chân. Giữa dòng nước dập dềnh do bị động, là một khối tròn màu trắng, bị nước đánh, vật ấy lăn một vòng, đổi sang mặt khác, để lộ hai hốc mắt sâu hoắm đen ngòm cùng bộ răng khô trắng hếu. Lục Phong Thần không tin rằng mình vừa vấp phải một cái đầu lâu. Thiếu chút nữa anh nôn tại chỗ. Nhận thấy có điều bất ổn, anh lập tức cầm đuốc rọi khắp hầm mới phát hiện, cứ cách một mét, lại có vài sợi xích treo trên tường cùng vết máu đỏ theo thời gian mà chuyển thành đen, loang lổ, chảy dọc. Dưới nước là những bộ xương khô vô danh tính nằm lẫn lộn, khắp nơi. Đây chắc phải là Thủy lao nổi tiếng thời phục hưng hay sao. Anh đang ở nơi quái quỷ gì thế này.

- An Thạch Thảo!

Phong Thần lúc này mới nhận thấy cô gái theo sau mình đã biến mất. Anh vội vã cầm bó đuốc chạy về con đường cũ tìm cô. Sức người so với sức nước sao mà độ bằng. Dầu có chạy nhanh nhưng vẫn bị nước cản. Cô gái này đang lúc nguy cấp mà chạy đi đâu rồi.

An Thạch Thảo không thể tin vào mắt mình được nữa. Tại sao kí tự ấy lại xuất hiện ở đây. Cô cứ lùi cứ lùi về sau cho đến khi chạm vào bức tường phía sau.

- Đừng chạm vào tường!

Là anh đến quá muộn hay là do tay của An Thạch Thảo vô tình? Ngay khi lời của Lục Phong Thần vừa dứt, bàn tay kia đã chạm vào ô đá phía sau khiến nó lồm sồm vào trong. Cả thủy lao như rung lên bần bật, các viên gạch thi nhau thò ra thụt vào, bức tường hoa văn thay nhau di chuyển bao quanh An Thạch Thảo. Đất cát mù mịt, nước văng tung tóe, Lục Phong Thần sắc mặt khó coi, cố thể nào cũng không chạy được tới chỗ của cô.

- Đưa tay cho tôi!

Lục Phong Thần hét lớn, Thạch Thảo mặt mày tái nhợt, đôi mắt như sắp khóc, ho sù sù, chạy rồi lại ngã. Cho tới khi nắm lấy được bàn tay anh thì dư chấn lại càng mạnh hơn. Gạch xây dựng ở trên trần bỗng nhiên bị nứt, rung chuyển rơi từ trên rơi xuống. Lục Phong Thần dùng hết sức kéo mạnh tay của Thạch Thảo, khiến cả người cô lao về phía anh rồi ôm chặt.

Hai tai của An Thạch Thảo bị toàn thân Lục Phong Thần bao bọc, chỉ nghe được tiếng ù ù, cuối cùng là “rầm” một tiếng rất lớn. Cô nghe thấy tiếng rên khẽ, không biết là có phải mình rên hay không. Sau cùng xung quanh chẳng còn chút âm thanh nào ngoài tiếng thở chậm.

Lục Phong Thần khẽ mỉm cười:

- Không sao rồi!

Sau đó lịm đi. An Thạch Thảo mở mắt ra, phát hiện cả tảng đá to đang đè lên lưng của người đàn ông đang ôm mình, máu nhỏ xuống nước, tí tách từng giọt rơi.

Lục Phong Thần khuôn mặt anh chẳng còn chút thần sắc nào, bao gồm cả hơi thở.

- Phong Thần! Anh tỉnh lại đi. Phong Thần!

Thạch Thảo run run cầu xin gọi, đôi mắt cô chột nóng lên và đỏ hoe, ngoài tiếng của cô ra thì chẳng còn bất cứ âm thanh nào khác.

- Tôi cầu xin anh đấy! Đừng ngủ nữa mà! Phong Thần...

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bắt Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đêm này, anh có em

Gió đem hương xa chọt ủa về

Có đem lời thề cùng bay đi?

Mộng này đẹp quá!

Ta muốn cắt.

Cầu cho trời đất đừng làm ta quên!

- Lục Tử! Ta rất thích hội hoa đăng này!

Giữa chốn thành đô nườm nượp lũ khách qua lại, kẻ cầm lồng đèn, kẻ gõ kèng bán màn thầu, ả đứng trước hoa lâu mời chài khách. Nay là lễ nguyên tiêu cũng là hội hoa đăng. Là khoảng thời gian mà những kẻ hay mơ mộng như nàng đây ra sông cầu nguyện. Dương Bạch Thảo đôi đồng tử sáng rực lên nhìn ánh nến đang cháy trong bông sen vàng. Tòe ngói xóm xuống bên cạnh nàng, chống cằm hỏi:

- Vì sao nàng thích? Ta thấy nó chẳng có gì thú vị

- Ngươi thật là ngốc! Chỉ có những ngày này, ước nguyện của ta mới thành sự thật.

Nàng vừa nói vừa thả bông sen vàng xuống dòng nước đang chảy. Mắt quan sát bông hoa trôi dập dềnh. Tòe dùng tay gảy bông hoa thay nàng cho nó trôi xa hơn. Tòe hỏi:

- Nàng đã ước gì ?

Bạch Thảo, hình như nàng đang tủm tỉm cười. Nàng bắt chước động tác của tòi, cũng chống cằm chu môi lên đáp:

- Ta ước! Hội hoa đăng này luôn có ngươi cùng thả sen vàng!

Tòi bất ngờ bởi điều nàng nói, thần thờ một lúc mới phát hiện, bản thân đang rung rinh trước nữ nhi kia. Nàng động lòng với tòi rồi ư?

Trong lúc tòi còn chưa hết băng khuâng, Bạch Thảo đã chống tay đứng dậy, đôi mắt phóng ra con sông lấp lánh:

- Lục Tử! Ngươi hay biến mất một cách vô cớ! Hãy nhớ rằng, cho dù ngươi đang làm việc gì, ta vẫn mong ngươi an toàn trở về! Bên ta.

Tòi đứng dậy từ khi nào ngay bản thân cũng chẳng rõ. Nữ nhi ấy lại một lần nữa khiến tâm thất của tòi co giãn nhanh hơn. Tay tòi từ từ đưa lên, từng ngón từng ngón một chạm vào gương mặt hồn nhiên ấy. Tòi vuốt ve má nàng, dịu dàng đến lạ thường. Tòi mỉm cười trả lời:

- Vì nàng! Cho dù là vết bầm, ta cũng không cho phép nó xuất hiện!

Bạch Thảo cười, giữa ánh sáng lung linh của đèn hoa đăng, nàng nhẹ nhàng gật đầu.

- Ta tin chàng!

Bạch Thảo, ta đã từng hứa với nàng cho dù có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không để bản thân bị thương, không để nàng vương bận mà an bình ở bên ta. Dẫu cho nàng có quên đi ký ức hay người trước mắt ta không phải là nàng, ta buộc mình phải sống. Ta sẽ không chết, nhất nhất là không. Vì đó là điều nàng muốn.

Giữa cát bụi mịt mù, Lục Phong Thần từ từ mở mắt ra, hơi thở dần điều hòa. Mọi thứ trước mắt anh trở lên mập mờ bởi cát. Anh thấy rõ một cô gái mặt mày sứt sứt đang ôm đầu gối khóc tí tề. Tuy toàn thân đau đến tê liệt, anh vẫn cố vươn cánh tay chạm tới váy của cô.

- Cô...

Sao mà không có nổi một chút sức lực nào thế này. Lục Phong Thần bất lực nghiêng đầu nhìn lên trần động.

An Thạch Thảo bất giác giật mình bởi có ai đó gọi mình. Cô nhìn xuống chân, phát hiện có bàn tay đang túm lấy váy mình rồi dờ dẫm nhìn lên, trong chốc lát cả người cô nhào về phía anh:

- Lục Phong Thần! Anh còn sống.

- Cô...

Lục Phong Thần nói chưa được một câu thì ho sù sụ. An Thạch Thảo mừng rỡ đến suýt khóc, cô sụt sùi nói:

- Tòi còn tưởng anh chết rồi...i...

Thanh âm của cô dần bé đi bởi nhận ra mình lỡ lời. Cũng bởi cái nhìn cảnh cáo của Lục Phong Thần.

- Tòi chết cô mừng đến vậy?

- Tòi nào giám!

Vừa nói, An Thạch Thảo vừa đỡ anh ngồi dậy tựa vào tường. Cô nói:

- Anh thấy trong người sao rồi?

Lục Phong Thần nhìn đồng vãi tím quần quanh người, rồi nhìn sang chỗ Thạch Thảo, bộ váy dạ tiệc của cô, nguyên một lớp vãi ngoài bị xé nát, chỉ còn lớp vãi trong mỏng manh tựa như có thể thấy miếng bra dán trên ngực. Anh không trả lời cô, chỉ hỏi lại:

- Lạnh không?

An Thạch Thảo bận rộn nhặt đá kê lưng cho Lục Phong Thần mà không bận tâm đến lời anh nói, trả lời bằng quơ:

- Cũng lạnh.

Trong lúc quay người lại với kẻ bị thương kia để tìm những cục đá lớn, bờ vai nhuốm đầy cát bụi và vết xước, vì lạnh mà tê đến chẳng còn cảm giác gì bỗng chốc được một luồng hơi ấm bao phủ, lan tỏa khắp người. Bàn tay cầm đá của cô hơi khựng lại.

Cô thấy bên mình phảng phất mùi hương trầm trộn lẫn với mùi thuốc lá đăng đắng tạo nên cảm giác dịu nhẹ trầm ấm, cô thấy đôi bàn tay lớn cùng vết máu loang lổ đang ôm lấy từ sau lưng mình. Có thứ gì đó đè lên đầu mình coi đó như một điểm tựa.

Tìm cô như ngừng đập.

Khoảng thời gian này như ngừng trôi để chiêm ngưỡng mộng tỉnh.

An Thạch Thảo cự mình muốn quay đầu lại nhìn xem hơi ấm ấy liệu có phải ảo giác không thì có người nói khẽ bên tai:

- Ngồi yên! Trong đây lạnh lắm.

Đến thờ mà chẳng giám thờ. Đã thế tim còn đập mạnh, má còn đỏ ửng. Trong người lại có cảm giác lâng lâng sung sướng. Trời ạ! Chẳng lẽ mình đang ham muốn nhục dục?

Bậy bạ! Mình nào có cái ý nghĩ ấy. Nhưng mà tại sao nóng đến như vậy?

An Thạch Thảo cứ tự nghĩ rồi lại tự phủ nhận. Nhưng phải công nhận rằng, mấy cái suy nghĩ của cô, chẳng có cái nào là tốt đẹp cả. Đơn giản là vì gái già suốt 3 năm cuộc đời, từ sau cái lần bị “tình yêu cao cả” nọ đã đến đau đớn, nhục nhã, cô chưa từng nghĩ tới cái mùi vị của được yêu và yêu nó ra sao. Lúc buồn luôn luôn là mở H ra xem. Mà xem vào, mặt mũi, cơ thể chẳng có chút cảm xúc gì mới đau cơ chứ. Có lúc, An Thạch Thảo còn nghĩ bản thân bị lưỡng tính rồi chẳng.

- Người khác nói em có vấn đề về giới tính, tôi không quan tâm!

Lục Phong Thần ghé sát tai cô nói nhỏ. Như thể đang cười nhưng chứa đựng sự nghiêm túc vốn có. Mà An Thạch Thảo vốn ngu ngốc trong việc hiểu được ẩn ý nên cô lập tức bắn đại bác, đáp trả:

- Ngay cả lão đại đây cũng nghĩ tôi như vậy thì quả thực, tôi đề cao ngài quá rồi!

Xong thì cự quạ muốn thoát khỏi bàn tay kia. Nào ngờ Lục Phong Thần lại càng ghi chặt hơn. Anh lạnh nhạt nói:

- Đừng nhõng nhẽo! Tôi chưa nói hết.

Tuy là đang bị kẹp như bánh mì kẹp patê, thế nhưng sự tức giận trong An Thạch Thảo vẫn chưa nguôi ngoai. Cô đáp lại, trong giọng nói có chút mỉa mai:

- Còn từ ngữ ngọc ngà quý phái nào mà lão đại chưa nói xong? Mời ngài nói nốt.

Lúc này đây, Lục Phong Thần vừa giận lại vừa tức cười. Cô gái này thực sự quá bướng bỉnh.

Lập tức, anh đưa tay xoay người kẻ “bướng bướng bỉnh” lại, buộc cô phải nhìn anh.

- Dừng hành động chắc em hiểu?

Dứt lời, anh áp sát khuôn mặt vào người đối diện, đôi môi chạm vào nhau, đặt một nụ hôn nồng nhiệt vào trong đó. An Thạch Thảo vừa mới tiêu hóa được lời người kia lập tức bị sự khiêu chiến của Lục Phong Thần làm cho tê liệt đầu óc.

Bà cô tổ ơi! Chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy?

Dĩ nhiên bà cô tổ sẽ không xuất hiện để phá vỡ cảnh mặn nồng này đâu. Khi chiếc lưỡi đưa vào trong khoang miệng của cô, giả hoạt như đang tìm một thể giới ngập tràn hoa tươi, trong lòng anh bỗng dấy lên cảm giác quen thuộc mà...trăm năm nay anh chưa từng gặp lại, dù chỉ một chút. Lục Phong Thần hơi khựng lại, xong được vài giây, anh lại cuồng nhiệt mà hôn sâu hơn.

An Thạch Thảo hưởng được đủ vị từ nụ hôn kia, có ý vị mà mát mát. Thế nhưng, nụ hôn ấy khiến cô bất giác nhớ lại quá khứ chẳng mấy vui vẻ kia, của con người kia. Nụ hôn này rất khác, tuy nhiên nó đều khơi gợi lên mọi sự đau khổ, gợi lên cái cảnh mà người đó ôm hôn người phụ nữ khác, ngay trước mắt cô, không chỉ một lần mà nhiều lần.

- Đứng!

An Thạch Thảo dùng hết sức đẩy Lục Phong Thần ra, hét lên. Cái đẩy cự tuyệt khiến anh kinh ngạc, xong anh im lặng, ánh mắt tựa như màn đêm u tối.

- Lý do?

An Thạch Thảo buồn tui nhìn ra hướng khác, đôi mắt long lanh từ bao giờ mà không hay biết:

- Tôi...tôi không thể!

Nhìn người con gái trước mặt nước mắt đọng khoe mi mà ánh mắt Phong Thần dịu đi rất nhiều. Đơn giản là vì, anh không muốn thấy vỏ bọc cố tỏ ra mạnh mẽ của cô. Cái anh muốn là cô hãy để tâm tư tình cảm, để sự yếu đuối và tổn thương của cô ra đây, để anh biết, để anh thấy và để anh diệt trừ nó thay cô. Anh muốn cô phải hồn nhiên, phải vô ưu như người con gái trăm năm mà anh thấy.

- Là em chưa thể quên hẳn ?

An Thạch Thảo hít một hơi sâu, nghe rõ tiếng sụt sùi:

- Tôi chưa sẵn sàng!

Lục Phong Thần đưa tay lên nắm lấy cằm cô, ánh mắt anh dịu như thể chưa bao giờ dịu hơn.

- Đừng để quá khứ làm tổn thương đến bản thân!

Một nụ hôn của gió thoáng lướt qua. Tìm ai đó như ngừng đập.

- Quên nó đi! Có tôi ở đây rồi.

Có tôi ở đây, che chở, bảo vệ em khỏi tàn dư của quá khứ.

Có tôi ở đây, em không cần sợ bất kì kẻ nào làm hại em

Có tôi ở đây, tôi sẽ không khiến em phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Phong Thần đặt lên vàng trán kia một cái hôn nhẹ, rồi từ từ trượt xuống sống mũi, xuống gò má có giọt nước mặn chát kia...cô khóc ư? Khóc vì ai? Vì anh hay vì quá khứ kia?

Nhưng cho dù có là gì đi nữa, chỉ cần người con gái ấy khóc anh đều thấy muôn phần đau lòng, vạn phần chua xót. Cái hôn ngừng trên má rất lâu sau đó chuyển đến môi. Nụ hôn trên môi đầu tiên là nhẹ nhàng, mon trón, tiếp theo là mạnh mẽ cuối cùng tiến sâu hơn và cuồng nhiệt gấp đôi ban đầu, như sự quyết tâm phải ép cô hoàn toàn thuộc về anh. Mà về phần Thạch Thảo, cô vì sự chân thành, cuồng nhiệt ấy mà ý nghĩ phản kháng hoàn toàn sụp đổ, hoàn toàn toàn tâm toàn sức mà trao tình ý cho người đối diện.

Tình yêu muốn đẹp, phải xuất phát từ sự tình nguyện của hai bên mà khi tình yêu toàn vẹn rồi thì sẽ là lúc, mộng xuân lên ngôi.

Trong chốc lát, phương tiện để thể hiện tình ý của hai người nọ đã không còn là nụ hôn thăm thiết nữa, mà đó cảnh xuân, là da thịt trần trụi chạm vào nhau. Từ trước đến nay, An Thạch Thảo luôn quan niệm, yêu không có nghĩa là phải giao hoan thể xác với nhau, cái chuyện chăn gối ấy là cấp bậc cao hơn của việc sau này kết hôn, nên, suy cho cùng, cô giữ mình như giữ ngọc. Ấy vậy mà hôm nay, cô bị phong tình của người trước mắt cuốn theo luôn rồi. Hẳn là đem tấm thân này trao cho anh cũng là đặt trọn tình cảm vào anh. Mà Lục Phong Thần, một lão đại như anh liệu có còn là trạch nam? Có thể có hoặc là không. Bởi anh hết sức dịu dàng với cô, không mạnh bạo, thô tục như những kẻ mà trong phim H cô bắt gặp. Mà dịu dàng là một chuyện, còn thành thạo lại là một chuyện khác.

Đầu tiên, anh hôn môi, tiếp đến là đôi tay không an phận, lần mò xuống ngực, bị y phục cản, nụ hôn lập tức dừng lại, 3 giây sau tiếp tục, đồng thời vấy đã bị lộ đến tận eo, đôi bàn tay linh hoạt nắn chỉnh “búp sen”, sau cùng lại vờn vờn nhũ hoa đang ửng hồng. Điều này khiến An Thạch Thảo cảm thấy ngứa ngáy và khó chịu. Cô đẩy anh ra, ánh mắt có chút dỗi hờn:

- Thật! Không an phận.

Lục Phong Thần bật cười khanh khách, nhéo cái mũi nhỏ:

- Em khó chịu à?

An Thạch Thảo quay đầu nhìn đi chỗ khác. Lập tức bị anh kéo lại, hôn đến nghẹt thở. Hôn xong lại bắt trước bàn tay kia, mon trón cái cổ trắng muốt, rồi lại xuống cảnh xuân trần trụi đang phô ra trước mắt. An Thạch Thảo nhìn người đàn ông trước mặt tuy chìm vào trong dục vọng nhưng vẫn là tình yêu chiếm hữu nhiều hơn mà lòng dấy lên một cảm xúc khó tả. Ăn sạch sẽ bên trên rồi, Lục Phong Thần lại chuyển xuống bên dưới. Anh đặt cô ngồi ngay

ngắn đây, tựa vào thành động, một tay đặt lên vai, một tay đỡ sau lưng để cô khỏi bị thương bởi đá nhọn, dần dần áp sát eo cô. Biết là trong khoảnh khắc này không nên phá vỡ nhưng Thạch Thảo lại vội đẩy anh ra:

- Không được...

Nhận thấy ánh mắt chan chứa sự mất mát, cô ấp úng giải thích:

- Chỉ là...em chưa sẵn sàng!

Lục Phong Thần lại bật cười, anh vuốt ve gương mặt cô,

- Được! Tôi không làm, nếu chưa muốn.

Vừa nói anh vừa đưa tay khéo chiếc váy rách tươm lên người, giúp cô kéo khóa lại, xong lấy chiếc áo vest vốn bị anh vất sang một bên choàng lên vai cô rồi ôm cô vào lòng, môi đặt lên trán cô, anh khẽ nói:

- Nhưng bao giờ sẵn sàng, hãy bảo tôi!

An Thạch Thảo cô đã đánh giá cao anh là con người biết kiềm chế quá rồi. Tuy là trong giờ phút thiêng liêng ấy, cô đang rất hưng phấn, và chỉ lỡ miệng nói dừng, vậy mà anh dừng lại thật. Đúng là tác phong của đại boss.

An Thạch Thảo nằm trong vòng tay của Phong Thần, ngoan như một con cún được cưng sủng, chiều chuộng, bất chợt cô nhìn lại bàn tay sứt sứt vết thương kia, không kìm được nhìn lên anh:

- Đau không?

Lục Phong Thần bắt ngờ bởi câu hỏi của cô, xong anh cũng chỉ cười:

- Đêm này tôi có em! Đau thì có là gì!

Rồi dùng đôi bàn tay chẳng chịt vết thương kia vỗ về tấm thân yếu đuối:

- Ngoan! Ngủ đi, mọi chuyện để mai tính tiếp!

“Lão đại à! Chúng ta đang trong nguy hiểm đấy, vậy mà còn để mai rồi tính!”

Anh Thạch Thảo nghĩ mông lung một lát, ngáp một hơi dài, dụi đầu vào lồng ngực vững chãi kia lim dim rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. Lục Phong Thần nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn msf lưỡi nhác của cô thì không kìm được đưa tay xoa đầu đầy cưng sủng.

Phải rồi! Có em ở bên đau đớn với tôi có là gì.

Nồng ấm, hạnh phúc là một chuyện, còn hiện tại họ đang trong tình cảnh nguy hiểm mà có lẽ là khó bảo toàn tính mạng. Bởi..

Một cái bóng chạy vụt qua đồng cỏ nát, biến mất sau hành lang tối tăm bên cạnh. Lục Phong Thần, ánh mắt sắc lạnh liếc qua nơi ấy, rồi tiếp tục vỗ về Thạch Thảo.

Giám lâm người ta yêu thức giấc! Xem người còn toàn mạng chui về cái hố nhà họ Dương nữa không!

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tim kẻ mũi dao

Kẻ có hồn phách tinh khiết

Ta nhớ người đến da diết

Đến đây! Lại đây,

Cho ta nếm vị dạ dày máu tươi!

An Thạch Thảo chợt tỉnh giấc, hai mắt cô tròn hoe mở căng ra nhìn lấy bóng tối đang bao trùm xung quanh cùng ngọn lửa đang hừng hực cháy từ bó đuốc. Bên tai cô văng vẳng tiếng nói thì thầm của ai đó, nghe ba phần ai oán, bảy phần thất kinh. Cô vội vã hai tay tránh cho khỏi bị nghe nhầm mà

đâm ra tự hù dọa bản thân. Lúc này, cô phát hiện, có một vòng tay đang ôm mình, ôm rất chặt. Cô nhìn lên:

- Anh chưa ngủ?

Lục Phong Thần cúi xuống nhìn cô, mỉm cười đáp:

- Ủ!

Thạch Thảo không biết nên hỏi gì hơn, lại yên vị rúc vào lòng anh, chợp mắt ngủ tiếp.

Mắt ngời to

Đem cho ta là vừa

Lừa ngời ngủ

Ta hút cạn máu tinh!

- Kè nào?

An Thạch Thảo mở to hai mắt, trợn lên giảo giết nhìn xung quanh. Có cảm giác không lành, cô nhìn lên Lục Phong Thần, thấy sắc mặt anh nhợt nhạt một cách kì lạ.

- Nằm yên!

Lục Phong Thần cố lắm mới thốt ra được một câu. An Thạch Thảo lo sợ nắm lấy tay anh. Đôi bàn tay lạnh toát, đầm mồ hôi. Cô chồm người dậy, sờ lấy trán anh. Lục Phong Thần rên lên một tiếng, lúc này, trước ngọn lửa đang cháy, An Thạch Thảo thấy rõ một vết cắt sâu hoắm trên mạng sườn của anh.

- Có chuyện gì xảy ra với anh ?

Lục Phong Thần nhìn cô, ánh mắt có chút phức tạp:

- Anh....

- An Thạch Thảo!

An Thạch Thảo dật thót mình vì có tiếng gọi vọng lại từ sau lưng. Cô ngoái lại nhìn, thấy Lục Phong Thần toàn thân ướt đẫm, trên người máu me loang lổ. Tay còn đang kéo thêm một người.

- Anh... không phải anh đang ở cạnh tôi?

- Đằng sau!

Lục Phong Thần hét lên. Lúc bấy giờ, lông tay lông chân của cô bắt đầu dựng lên. An Thạch Thảo, cô không giám ngoái lại nhìn. Tim cô như ngừng lại một nhịp.

Đằng sau ngời

Không phải ma cũng chẳng phải người.

Ta thèm khát

Muốn được bóp nát ngời!

Đằng sau cô là giọng nói khàn đặc chất chứa. Trên người cô như có ai đó sờ vào. An Thạch Thảo nhìn xuống bụng, không có gì, nhưng cổ cô chợt lạnh toát. Bàn tay kia đang từ phía sau, đưa lên cổ cô. Ngón tay dài đằng đằng, nhọn nhúm, bần thiêu, có mùi tanh hôi thối phảng phất, đang dần dần trườn lên mặt cô, che mất con mắt. An Thạch Thảo như phát khóc nhìn Lục Phong Thần đang lao tới như điên, cô run rẩy gọi:

- Phong Thần!

Rắc!!!!

Mọi thứ tối sầm lại....

Hắn nở nụ cười với cánh môi bị khuyết mất một nửa:

The end!

... ..

Gái đẹp! Gái xinh

Làm tình hay làm thịt?

Tiếng mài dao cọt két cùng âm thanh gầm gừ đọc đi đọc lại hai câu thơ nhạt nhẽo ấy lại vang lên đều đều. Nước trên trần động tí tách nhỏ giọt xuống lan da trắng như men sứ, chốc chốc lại tí tách kêu vang.

Cảm nhận được hơi lạnh ở trên trán, An Thạch Thảo chau mày tỉnh dậy, hơi thở có phần khó khăn. Cổ như bị tê liệt, chỉ cần nhích đầu nhẹ một cái lập tức con đau cuộn cuộn ào tới, khiến nước mắt lại đọng khóe mi. Xung quanh bóng tối bao trùm, chỉ có một ánh lửa nhỏ đang chấp chờn cháy. Tay chân cô như bị thứ gì khít chặt lại đến nỗi xót xa. Hóa ra, từ khi cô bị dây thừng chới chặt lại, mới khó hoạt động đến vậy.

“Nơi này là nơi chết tiệt nào vậy?”

Loẹt....xoẹt....

Cô tự hỏi trong đầu. Rồi tức khắc im bật. Cô nghe thấy có tiếng bước chân tới. Nhịp chân không đồng đều, bước đi tập tễnh, như có như không. Đây dường như chẳng phải tiếng chân người.

Loẹt....xoẹt!

Âm thanh ấy mỗi lúc một bước gần, gần ngay bên tai cô. An Thạch Thảo chỉ hận không thể lập tức quay đầu lại nhìn. Cái cổ đáng ghét này, khi không lại bị tên kia...

Nghĩ tới đây, gáy sau ột chột dựng ngược, người cô không hện mà túa mồ hôi lạnh.

Cô nghe thấy tiếng thở khè khè, cô ngửi thấy mùi tanh tanh nồng đặc.

Từ đỉnh đầu, cô thấy một ít tóc xù xì rối bù, bần thiu, thoát ần thoát hiện, chỉ riêng điều đó thôi, đã làm máu tim như muốn đông lại. Tiếp đó, cô thấy một cái cảm nhọn hoắt, nhẩn nheo, lúm phúm râu từ đâu thò ra kéo theo gương mặt nhẩn nheo, xanh lè, trông phát gớm ghiếc. Rồi thì hần mở mắt, An Thạch Thảo như muốn khóc thét lên. Chao ôi hai cái hốc mắt sâu hoắm như cái hố, thỉnh thoảng có chất nhầy tanh tươi giở ra, rơi xuống cạnh tóc cô. Nhất sinh An Thạch Thảo vô cùng sợ ma, nay đập vào mắt lại là con quỷ gớm ghiếc ấy, mặt nó gần cô, ngay trong gang tấc tưởng chừng như sắp ập cả đồng ấy vào mặt cô. Cô nhắm mắt nghiêng răng cắn chịu.

Thấy cô không phục, nó vô vập túm tóc kéo ngược người cô lên lồi đi xồng xộc như kéo bao tải.

Đầu óc An Thạch Thảo quay cuồng, từng sợi tóc bị kéo căng đến mức tê dại cả da đầu. Minh mảy vập vào đá nhọn, rách, toác cả da. Dị nhân ấy lôi cô tới một chiếc lồng sắt lớn, chừng 2m, quăng cô vào đó, khóa cửa lồng lại sau đó bỏ đi.

Thạch Thảo vì đau quá mà lịm đi trong lồng sắt lạnh. Cô như con thú nhỏ teo tóp, hấp hối, chỉ đợi lúc bị đem đi làm thịt.

Quả đúng là như vậy.

...

- Lão đại! Ngài mau tỉnh lại đi.

“Có trời đất thiên địa chứng giám. Đời này, Lục Tử ta chỉ có mình Bạch Thảo, chỉ có mình nữ tử là nàng ấy. Nếu ta thất hứa, trời không dung, đất không tha, vĩnh đời không được gặp mặt nàng!”

Vì một khắc mê muội, vì một chút sĩ diện, tôi đã đánh mất nàng, đánh mất niềm tin của nàng. Để rồi sự thật, nàng vẫn chưa bao giờ hết tin vào tôi. Nàng tin tôi và chứng tỏ bằng cái chết không được độ kiếp, vĩnh viễn.

- Lão đại! Ngài mau tỉnh lại đi!

Lục Phong Thần cơ hồ thấy đầu óc như bị cả tảng đá đè lên, toàn thân đau nhức. Anh tỉnh lại, khắp người đều là vụn đá rơi trên người, quần áo rách bươm. Anh chống tay ngồi dậy thờ không ra hơi. Trình Phiên vội vã nhặt đá ra khỏi người lão đại. Lão đại nhà anh ta biến mất nguyên một đêm, không rõ tung tích. Người trong Lục gia bần lên đi tìm. May thay Căn Am Hiên vừa chịu xong lệnh đầy sang Iran trở về, đã xác định được tọa độ của lão đại. Cũng trong đêm ấy, Dương Sở Lãnh biến mất. Tòa dinh thự này nghiêm nhiên bị đào bới xới lộn, Trình Phiên cậy đó mà lên vào. Thật không ngờ lại bị lọt xuống thủy lao ẩm ướt này. Nhưng trong cái rủi lại có cái may, anh ra đã tìm được lão đại nhà mình, nếu không chỉ còn nước về chịu án đen theo quy tắc của Lục gia.

- Thạch Thảo!

Ngay khi vừa tỉnh lại người đầu tiên anh gọi lại là cô ả đó. Trình Phiên háng giọng trả lời:

- Lão đại! Cô gái ấy không có ở đây!

Lục Phong Thần hai mắt long sòng sọc, loạng choạng đứng lên, giật lấy khẩu súng dắt bên thắt lưng Trình Phiến, lên nòng. Trình Phiến sốt ruột cắn anh lại:

- Lão đại! Nơi này không thể ở lâu, ngài nên...
- Lập tức cho người san bằng tòa dinh thự này, bắt sống đám tay chân của Dương Sở Lãnh!
- Không thể...
- Còn không đi!

Trình Phiến nhắm mắt cúi đầu tuân lệnh, rồi lập tức quay đi. Lục Phong Thần nghiêng chặt răng, gân xanh nổi lên rõ mồn một chạy vào hang động đen ngòm phía trước. Lần này, anh quyết không để cô gặp nguy hiểm vì anh nữa.

An Thạch Thảo mở mắt nhìn ra bốn phía, đây là lần thứ 3 cô tỉnh giấc, sự thật vẫn là bị nhốt trong lồng sắt. Ông trời cũng thật biết đùa người. Năm lần bảy lượt đưa cô vào tình cảnh éo le không thể nào cười nổi. An Thạch Thảo nhắm mắt vào, định bụng ngủ thêm một giấc nữa với hi vọng khi mở mắt dậy sẽ là nhà mình. Nào ngờ, cửa lồng sắt động một tiếng, quái nhân kia đã quay trở lại mà tay hắn còn cầm một con dao mổ lợn nhọn hoắt. Hắn ném con dao vào góc động, loay hoay làm gì đó, chỉ trong chốc lát, một tia lửa lóe lên thắp sáng cả căn động. An Thạch Thảo còn chưa kịp định hình vì bị ánh sáng làm cho chói mắt thì cánh cửa lồng bật mở, một lực lớn dạt lấy tóc cô, kéo mạnh ra, lôi đi xòng xộc. An Thạch Thảo đau đến ứa nước mắt. Còn chưa kịp phản ứng đã bị quăng vào tường đá. Cô ho khù khụ thờ đút quăng. Cô ngước mắt lên nhìn xung quanh, đập vào mắt là một cái xác không đầu nằm ngay cạnh mình. Cô chỉ hận, chưa đau tim mà chết.

Lúc này mọi thứ trong động này dần hiện rõ mồn một. Đây quả thực vô cùng giống cái lò mổ lợn thời phong kiến. Dao xếp ngay ngắn trên tường, xung quanh là vùng máu lớn nhỏ, bết dính lên tường. Thảo nào từ khi bị quăng vào đây, cô đã thoáng nghĩ thấy mùi máu tanh hôi nồng nặc. Quả thực cảnh tượng này còn ghê tởm hơn trần càn quét giết sạch kẻ đối địch với lão già Hồ Bảo kia.

Tí ...tách!!!!

Có tiếng rõ giọt bên tai, An Thạch Thảo xoay người lại nhìn...

- A...

Quả thực cô hét lên rất to. Trên đỉnh đầu cô, từng sợi dây đỏ ồm treo trên đó đang giỏ máu đỏ. Nhìn kĩ thì đó là từng khúc ruột người cắt thành đoạn vắt trên đó. An Thạch Thảo run run nhìn tên quái nhân đang mài dao trước mặt. Nhận thấy có người nhìn mình, hắn ngoái đầu lại, để lộ hốc mắt đen ngòm. An Thạch Thảo lập tức nôn ọe ra toàn nước. Tên đó nhìn cô một hồi lâu, nhẹ hàm răng với cái môi bị khuyết một nửa ra, cầm dao tiến đến chỗ cô:

- Người muốn cắt tai trước hay là móc mắt trước?

Tên đó vừa đi vừa hỏi.

- Cút!!

An Thạch Thảo run đến muốn khóc, cô quát lớn, người không ngừng nhích về phía sau. Tên đó như có gì kích thích, lập tức nhào tới chỗ cô. Thạch Thảo hét lên rồi dơ chân đập hấn bay về sau, đập vào thành động. Khi ấy hai mắt cô mờ cảng hết cỡ:

- Người là nữ!!!

Phải. Mặc dù nhìn quái nhân ấy teo tóp thể nhưng, cô vẫn cảm thấy bộ ngực nó nhô lên và có đàn hồi. Quái nhân ấy nghe An Thạch Thảo nói vậy thì nổi cơn giận dữ, giống lên như ngựa, lao tới, đem con dao nhọn cắm vào lồng ngực của An Thạch Thảo. Lập tức, một ngụm máu tươi phun ra từ mồm, cô thờ không ra hơi, nói không lên lời, cô kinh ngạc nhìn quái nhân đó, dù là nó bị mất hai mắt, môi khuyết một nửa thể nhưng...

- Mẹ.....

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ngoại truyện: Đứa trẻ lẩm chuyen

Chương trước

Tiết trời thu ở Việt Nam so với Ý mà nói thì chẳng khác nào mùa hè oi bức.

Trên quảng trường nhà hát thành phố G, dòng người qua lại tấp nập, có tiếng đèn lồng, tiếng múa lân thoảng thoảng gần xa, như khơi dậy kí ức thuở nhỏ của những thế hệ 9x về trước.

Trần Tuyết Vân tay cầm hộp bánh nướng đứng bên đài phun nước xem chừng cũng gần một tiếng rồi mà chưa thấy cậu bạn đáng mến xuất hiện. Bình thường, bản thân cô sẽ không đợi ai quá nửa tiếng bao giờ. Ấy vậy, hôm nay ngoại lệ. Bởi sự xuất hiện của một người đàn ông trên tay bế một đứa trẻ chừng 6 tuổi, bước từ chiếc Porsche màu trắng xuống vỉa hè.

Đàn ông đi xe sang, cô thấy không dưới 10 lần ở thành phố này. Nhưng kẻ trước mắt cô có gì đó cuốn hút đối phương, bất kể người khác giới hay người đồng giới. Đây là suy nghĩ thật lòng của cô. Trần Tuyết Vân cứ mê đắm nhìn người đàn ông cùng cậu bé đứng nói chuyện suốt một tiếng đồng hồ mà không biết rằng, có một ánh mắt kì quái đang nhìn mình.

- Mẹ! Cô kia kì lạ quá!

Lục Mẫn Duyên kéo kéo áo người phụ nữ đang mài miết ăn bên cạnh, chỗ chỗ về phía Trần Tuyết Vân, giọng nói sắc mùi nghi ngờ.

- Kệ người ta! Trẻ con để ý mấy chuyện đó làm gì!

Cô là đang cố sức gặm nốt miếng bánh mì trứng để khỏi mất mặt khi bụng đói kêu ầm ỹ trước mặt ông chồng khó tính.

Lục Mẫn Duyên mất hết kiên nhẫn, bèn nhõng nhẽo:

- Mẹ nhìn xem, chồng mẹ sắp bị người ta cướp mất rồi kia!

Cô đáp lại chẳng mấy bận tâm:

- Con hay khen mẹ trẻ trung xinh đẹp như gái 22 hay sao? Vậy thì không lo bố con bị người ta bắt mất đầu.

Lục Mẫn Duyên tức không nói vào đâu được, bèn nhắc tay cô lên, há miệng ra ngoác một miếng. Cô hét lên thu tay về, cổ tai dót dài lờm chờm:

- Lục Mẫn Duyên, ai dạy con hành xử với người lớn như vậy?

- Không phải mẹ hay nói, trẻ con hư là phải đánh, vậy người lớn hư thì sao?

Trong đầu Lục Mẫn Duyên lập tức thoang thoảng câu nói của bố yêu “Người lớn hư cũng phải đánh”. Cô hoàn toàn đầu hàng, dưới con mắt gườm gườm của cô con gái, ôm đầu thâm thán:

- Chồng ơi! Anh dạy hư con rồi.

Lục Mẫn Duyên chẳng thèm đoái hoài đến mẹ mình, một tay lôi xềnh xệch cô đi về phía đài phun nước.

Trần Tuyết Vân bèn lên đi tới chỗ người đàn ông kia, quyết phải bắt chuyện cho bằng được. Nhìn anh ta trẻ như vậy mà có đứa con 6,7 tuổi thì không hợp lẽ cho lắm. Chắc họ chỉ là chú cháu hoặc anh em.

- Anh ơi!

Lục Mẫn Kỳ giật mình xoay người lại, ngược lên nhìn người phụ nữ trước mặt, cô ta đang bắt chuyện với bố của mình. Mà bố cậu lại chẳng mấy để tâm, phải rất lâu, sau tiếng gọi thứ ba của người phụ nữ ấy, bố giả mới chịu liếc mắt, lười nhác lên tiếng:

- Gọi tôi?

Lục Mẫn Kỳ cảm thấy trên đời này, người như bố già có lẽ đếm trên đầu ngón tay, lười một cách có bài bản.

Trần Tuyết Vân thoảng có chút lạnh lạnh sống lưng, lấy hết cam đảm lên tiếng:

- Anh cho tôi hỏi, đường đi tới bến xe X ở đâu được không ạ?

Người đàn ông khẽ nhếch mày trả lời:

- Tôi không rành cho lắm!

Trần Tuyết Vân bày ra bộ mặt đáng thương, líu ríu giọng:

- Phải làn sao đây, tôi không biết đường.

- Bố!

Đột nhiên đằng sau có tiếng trẻ con gọi tới, Trần Tuyết Vân giật nảy mình ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy một bé gái có khuôn mặt trắng trẻo, tựa đứa trẻ mà người đàn ông kia đang bế, người mặc bộ yếm đen, đang nắm tay một người phụ nữ, đáng dấp cân đối, ngũ quan hài hòa, duy chỉ có miệng hơi phình lên

như đang ngâm thứ gì đó. Thấy Trần Tuyết Vân đang tròn mắt nhìn mình, cô ta khẽ gật đầu một cái.

- Bố!

Cô bé la lên rồi chạy tới cầm tay người đàn ông đó lắc lắc, giọng điệu nhõng nhẽo:

- Mẹ ăn vội quá nên bị nghẹn rồi...

Lời của cô bé còn chưa dứt thì bố già đã bỏ hai đứa trẻ lại, chạy tới chỗ vợ, trước con mắt ngạc nhiên cũng đầy tiếc nuối của Trần Tuyết Vân.

Cô vốn đâu có bị nghẹn, nhưng khi nghe cục bông hồng xuyên tạc phách lối như vậy thì miếng bánh mì như bị tắc lại giữa cuống họng, không tài nào trôi xuống nổi, dậm ra nghẹn thật.

- Có sao không?

Anh nhìn người bên cạnh đang mặt đỏ tía tai, ho sù sụ, nét mặt thoáng có chút lo lắng. Cô lắc đầu quày quảy:

- Không sao!

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng:

- Trước nay em đâu bao giờ như vậy! Chỉ là....

Anh khẽ liếc sang hai cục bông đang tròn mắt nhìn:

- Sau khi sinh hai đứa nó, tính tình em trở nên phóng túng hơn hẳn!

- Lục Phong Thần!

Cô nghiêng răng trêu trạo:

- Anh chê vợ anh béo phải không?

Lục Phong Thần nhẹ nhàng cười:

- Anh là đang khen phu nhân của mình chứ nào có chê!

Cô miễn cưỡng gật đầu, chỉ được giây trước, giây sau đã sôi máu lên, bởi câu cuối cùng thốt ra từ miệng anh:

- Nhưng kì thực, nhìn em béo lên trông thấy!

- An Thạch Thảo này tuyên bố, chính thức từ mặt tên họ Lục nhà anh!

Rồi cô ngúng nguẩy đi tới chỗ hai cục bông:

- Tiểu Mẫn, tiểu Kỳ, mẹ con chúng ta đi, coi như ta chưa từng có chồng!

Lục Mẫn Duyên liên tục ngoái lại nhìn bố già, rồi nhìn lên An Thạch Thảo, thét lên:

- Mẹ cứ đi như vậy, gi kia sẽ bắt chồng mẹ đi thật đấy!

An Thạch Thảo tức mình bỏ ngoài tai mọi lời của cục bông nhỏ, cô hừ lạnh:

- Cho ai bắt thì bắt! Người như bố con, mẹ không nuôi nổi.

Trái lại sự vội vàng, lo âu của Lục Mẫn Duyên, Lục Mẫn Kỳ trung ra bộ mặt như thấu hiểu sự đòi hỏi, thờ dãi như ông cụ non:

- Là bố không nuôi nổi mẹ mới đúng! Thật là, con người ư giận dữ!

Cô tưởng, cứ thế mà thoát khỏi tay anh sao?

- Á....anh làm gì vậy?

An Thạch Thảo thất thanh la lên, cả người bị một lực lớn nhấc bổng lên. Lục Phong Thần một tay vác người cô lên, một tay lấy điện thoại trong túi ra gọi cho ai đó:

- Trình Phiên, mau đưa tiểu Kỳ và tiểu Duyên về!

Xong, chẳng cần biết đang ở chốn thanh thiên bạch nhật, vác An Thạch Thảo như chiếc bao tải, đập vào ghế phụ lái, đóng cửa xe lại, thắt dây an toàn, phóng xe vút đi mất.

Giữa đám bụi đường mù mịt, cái đầu bé xíu của Lục Mẫn Duyên ngó ra nhìn, rồi liếc về phía Trần Tuyết Vân:

- Cô thấy bố mẹ cháu tình cảm chưa!

Trần Tuyết Vân nhìn ánh mắt kì quái của Lục Mẫn Duyên thì không khỏi giật mình. Nó bé xíu như vậy mà ánh mắt như muốn cắt người khác ra làm từng mảnh, thật quá đáng sợ.

Trái với đứa em sinh đôi, Lục Mẫn Kỳ chỉ nhếch mép cười:

- Luôn là bố áp đảo mẹ!

Kì thực giống một ông cụ non không hơn không kém.

- Cục bông hồng!

Chợt có tiếng gọi từ sau vọng lại, cả thấy ba người đang đứng quay lưng lại nhìn, Trần Tuyết Vân một lần nữa tim suýt rụng ra ngoài bởi người đàn ông đẹp mã trước mắt. Ngũ quan sắc nét, nụ cười ấm áp, vừa cao lại vừa khỏe, tuy không bằng người kia, thế nhưng đủ đốn tim kẻ si tình như cô rồi. Cô dần mặt ra nhìn, túi bánh trên tay vì thế mà tuột xuống đất.

- Cô từ bỏ đi! Người ta là cây đã có chậu rồi đấy.

Lục Mẫn Duyên ném cho người phụ nữ kia một cái nhìn cảnh cáo, rồi theo Trình Phiến lên xe. Lục Mẫn Kỳ đi ngang qua Trần Tuyết Vân không kìm được, sàu thay cô xinh đẹp:

- Từ bỏ đi!

Chiếc xe hơi màu xanh cứ vậy mà nổ máy rời đi, mang theo ánh mắt hung tợn của Lục Mẫn Duyên cùng ánh maúrt tiếc nuối của Lục Mẫn Kỳ đều đổ dồn lên người phụ nữ vì mê đẹp mà tiếc ngẩn ngơ kia.

Rốt cuộc, vẫn là Trần Tuyết Vân tự biên tự diễn, tự mê đắm một mình.

Trung thu ngày ấy thật đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Thạch Thảo Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.